

การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

นางสาวสุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ภาควิชามัธยมศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2543

ISBN 974-346-671-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

**A STUDY OF LEARNING APPROACHES IN ENGLISH
LANGUAGE
SUBJECT OF MATHAYOM SUKSA FIVE STUDENTS
IN SCHOOLS
UNDER THE JURISDICTION OF THE DEPARTMENT
OF
GENERAL EDUCATION, BANGKOK METROPOLIS**

Miss Suree Jongsataponsit

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the
Requirements
for the Degree of Master of Education in Teaching English
as a Foreign Language
Department of Secondary Education
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2000
ISBN 974-346-671-1**

สุริย์ จงสถาพรสิทธิ์ : การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร (A STUDY OF LEARNING APPROACHES IN
ENGLISH LANGUAGE SUBJECT OF MATHAYOM SUKSA FIVE STUDENTS IN SCHOOLS
UNDER THE JURISDICTION OF THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION,
BANGKOK METROPOLIS) อ. ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ ดร. สุมิตรา อังวัฒนกุล, 230 หน้า.
ISBN 974-346-671-1.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามวิธีการเรียน 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียน
แบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา
กรุงเทพมหานคร จำนวน 825 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น และเมื่อนำแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่า มีนักเรียนที่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แน่นอน
จำนวน 801 คน เป็นนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 253 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-
ฝรั่งเศส 283 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 265 คน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากรและแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากร
ออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูง กลาง และต่ำ โดยใช้เทคนิค ร้อยละ 27 ได้จำนวนนัก
เรียนในกลุ่มสูง 216 คน กลุ่มกลาง 369 คน และกลุ่มต่ำ 216 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความถี่ ร้อยละ และค่าสถิติไคสแควร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่
มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปคือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบ ใฝ่สัมฤทธิ์ และ
วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ตามลำดับ
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่
เรียนแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผล
สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01

ภาควิชา	มัธยมศึกษา	ลายมือชื่อนิสิต
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษ	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา
ปีการศึกษา	2543	ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาพร้อม
# # 4083819527	: MAJOR TEACHING ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE	

KEY WORD: LEARNING APPROACHES / ENGLISH LANGUAGE / MATHAYOM SUKSA FIVE STUDENTS
 SUREE JONGSATAPONSIT : A STUDY OF LEARNING APPROACHES IN ENGLISH
 LANGUAGE SUBJECT OF MATHAYOM SUKSA FIVE STUDENTS IN SCHOOLS UNDER
 THE JURISDICTION OF THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION, BANGKOK
 METROPOLIS. THESIS ADVISOR : ASSO. PROF. DR. SUMITRA ANGWATANAKUL,
 230 pp. ISBN 974-346-671-1.

The purposes of this research were to study the learning approaches in English language subject of mathayom sukxa five students in schools under the jurisdiction of the Department of General Education, Bangkok Metropolis according to three learning approaches : surface, deep, and achieving learning approaches as well as to compare the learning approaches in English language subject of mathayom sukxa five students with different learning programs and achievement in English language learning.

The sample were 825 mathayom sukxa five students in schools under the jurisdiction of Department of General Education, Bangkok Metropolis selected by stratified random sampling technique. The learning approaches in English language subject questionnaire developed by the researcher was used to find out the sample's learning approach. The finding indicated that there were 801 students who had distinctive learning approaches, 253 students in science-mathematics program, 283 students in English-French program and 265 students in English-mathematics program. The English language achievement test developed by the researcher was used to divide the sample into high, moderate and low learning achievers by using 27 percentage technique. There were 216 high learning achievers, 396 moderate learning achievers and 216 low learning achievers. The obtained data were analyzed by means of arithmetic mean, standard deviation, frequency, percentage and chi-square test.

The findings were as follows :

1. Mathayom sukxa five students in schools under the jurisdiction of the Department of General Education, Bangkok Metropolis had surface learning approach the most. Next were achieving learning approach and deep learning approach respectively.
2. Mathayom sukxa five students in schools under the jurisdiction of the Department of General Education, Bangkok Metropolis with different learning programs had not different learning approaches in English language subject.
3. Mathayom sukxa five students in schools under the jurisdiction of the Department of General Education, Bangkok Metropolis with different achievement in English language learning had different learning approaches in English language subject at the .01 level of significance.

Department	Secondary Education	Student's signature
Field of study	Teaching English	Advisor's signature
Academic year	2000	Co-advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงด้วยดี เนื่องจากได้รับความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ได้กรุณาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนให้กำลังใจอย่างดียิ่งมาตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุจิตรา สวัสดิวัฒน์ และรองศาสตราจารย์พร้อมพรรณ อุดมสิน ที่ร่วมเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และกรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ในการปรับปรุงแก้ไขให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ที่ได้กรุณาตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้อง ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาที และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อวยพร เรืองตระกูล และขอขอบพระคุณอาจารย์สุพจน์ เกิดสุวรรณ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและคำแนะนำในด้านสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการและอาจารย์ และขอขอบคุณนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ให้คำแนะนำ และให้กำลังใจ ตลอดจนขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนบางส่วนในการทำวิจัยครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ คุณพ่อ ที่ทำให้ผู้วิจัยมีทุกอย่างในวันนี้ และกราบขอบพระคุณพี่ ๆ ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ความห่วงใย พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอ

สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภาพ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
ข้อจำกัดของการวิจัย.....	7
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	11
1. ความหมายของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	11
2. ประเภท และลักษณะของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	13
3. องค์ประกอบของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	16
3.1 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	17
3.1.1 ความหมายของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	17
3.1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	18
3.1.3 ประเภทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	20
.....	
3.1.4 การวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	23
3.1.5 การสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.2 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	28
3.2.1 ความหมายของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	28
3.2.2 ความสำคัญของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	30
3.2.3 ประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	31
3.2.4 วิธีการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	41
3.2.5 การฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	44
3.3 การเชื่อมโยงของแรงจูงใจและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	48
4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	50
5. แบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	56
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	60
1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	60
2. ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	61
3. วิธีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	62
4. ประเภทของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	65
5. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	70
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	72
1. งานวิจัยในประเทศ	72
.....	
2. งานวิจัยต่างประเทศ.....	85
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	112
การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	112
ประชากร และการสุ่มตัวอย่างประชากร.....	113
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	115
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	125
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	126
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	133

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 139
	สรุปผลการวิจัย..... 141
	อภิปรายผลการวิจัย..... 142
	ข้อเสนอแนะ..... 145
	รายการอ้างอิง..... 148
	ภาคผนวก..... 166
	ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ..... 167
	ภาคผนวก ข หนังสือเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและขอความร่วมมือในการวิจัย.... 169
	ภาคผนวก ค การวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ สำหรับสร้าง แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ..... 173
	ภาคผนวก ง โครงสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ..... 192
	ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 197
	ภาคผนวก ฉ ค่าระดับความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ..... 225
	ประวัติผู้เขียน..... 230

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	รายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานครที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร.....	114
2	จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามโรงเรียนและแผนการเรียน.....	115
3	จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	134
4	จำนวน และร้อยละของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และจำแนกตามแผนการเรียน.....	135
5	จำนวนและร้อยละของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ.....	136
6	ค่าความถี่ที่เป็นจริง ค่าความถี่ที่คาดหวัง ของจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามแผนการเรียนและค่าสถิติไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้.....	137
7	ค่าความถี่ที่เป็นจริง ค่าความถี่ที่คาดหวัง ของจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและค่าสถิติไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้.....	138
8	รายชื่อแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	174
9	ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	176

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	ผลการวิเคราะห์เนื้อหาทักษะการฟังในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	177
11	ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะการพูด ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ทักษะการพูด ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	178
12	ผลการวิเคราะห์เนื้อหาทักษะการพูด ด้านหน้าที่ภาษา ในแบบเรียนภาษาอังกฤษหลัก (อ 019).....	179
13	ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการอ่าน ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการอ่าน ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	185
14	ผลการวิเคราะห์เนื้อหาทักษะการอ่าน ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการอ่าน ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	186
15	ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการเขียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการเขียน ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.....	187
16	ผลการวิเคราะห์เนื้อหาด้าน โครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019).....	189
17	ค่ากลุ่มสูง (R_u) กลุ่มต่ำ (R_L) ค่าระดับความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แบบปรนัย.....	226
18	ค่ากลุ่มสูง (P_H) กลุ่มต่ำ (P_L) ค่าระดับความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แบบอัตนัย (ทักษะการเขียน).....	229

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่

หน้า

1	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนโดยตรง และกลวิธีการเรียน
โดยอ้อม..... | 38 |
|---|---|----|

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าของศาสตร์ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนำไปสู่พัฒนาการของเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย จนทำให้โลกเป็นโลกซึ่งไร้พรมแดน การติดต่อสื่อสารกันระหว่างประเทศ สามารถดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วและสะดวกขึ้น ดังนั้น จึงมีการติดต่อสื่อสารกันระหว่างชนชาติต่าง ๆ มากขึ้น การที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ต้องติดต่อกับทั้งหมดเป็นไปได้ยาก ภาษาศาสตร์ที่นิยมใช้เพื่อติดต่อสื่อสารกันมีหลายภาษา แต่ที่เป็นที่นิยมและมีผู้ใช้กันอย่างแพร่หลาย คือ ภาษาอังกฤษ (ปราณี กุลละวณิชย์, 2537: 122)

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาศาสตร์มีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากจะเป็นภาษาต่างประเทศที่บุคคลจำนวนมากใช้ในการสื่อสารแล้ว ยังเป็นเครื่องมือของบุคคลต่าง ๆ ในการศึกษาค้นหาความรู้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ จอห์น ไนบิตท์ (John Naibitt, 1994: 26-27) ที่พบว่า มีบุคคลใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ ภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศในการติดต่อ สื่อสารกันมากกว่า 1,200 ล้านคน และร้อยละ 80 ของข้อมูล เนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ในคอมพิวเตอร์ ทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาศาสตร์ดังกล่าวข้างต้น ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ ทวานิต ฐถาวร (2528: 4) ที่พบว่า กระทรวงศึกษาธิการได้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับในหลักสูตรภาษาอังกฤษทุกฉบับ ตั้งแต่ พ.ศ. 2438 ถึง พ.ศ. 2503 จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาหลักสูตรขึ้นใหม่ เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้น หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2521 เป็นต้นมาจึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกเพื่อให้ผู้เรียนเลือกเรียนตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจ ทั้งนี้เพราะสภาพการเรียนการสอนที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่า การบังคับให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษโดยไม่สมัครใจนั้น ทำให้ผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร สำหรับในปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการยังคงตระหนักถึงความจำเป็นและเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดไว้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลา 12 ปี อันจะส่งผลให้นักเรียนมี

ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในระดับที่สามารถสื่อสารกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539: คำชี้แจง)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่านักการศึกษาจะตระหนักในความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ และพยายามศึกษาเพื่อหาวิธีปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นแต่จะพบว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร จากการประเมินคุณภาพการศึกษา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในปีการศึกษา 2538 ของกรมวิชาการ พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต้องได้รับการปรับปรุง (กรมวิชาการ, 2540: 9, 28)

การที่จะปรับปรุงความสามารถของผู้เรียนนั้น ต้องพิจารณาถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัยจำนวนมากได้พยายามศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น จากผลการศึกษาของ ปีเตอร์ สเตชาน (Peter Skehan, 1989: 1-4) และริชาร์ด แอล สปาร์กส์ และเลโอนอร์ แกนส์โซว์ (Richard L. Sparks and Leonore Ganschow, 1991: 45) พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้แก่ ความถนัด ความสามารถ แรงจูงใจ ทักษะความคิด ความวิตกกังวล และกลวิธีในการเรียน ซึ่งเห็นได้ว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ เป็นตัวแปรด้านคุณลักษณะของผู้เรียน

ในทศวรรษนี้ นักการศึกษา นักวิจัย สนใจศึกษาคุณลักษณะที่แตกต่างกันของตัวผู้เรียน ซึ่งส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ตัวแปรที่เป็นที่สนใจและมีการศึกษาอย่างแพร่หลายคือ วิธีการเรียน (Learning Approaches) นักการศึกษาหลายท่านที่ศึกษาในเรื่องนี้ เช่น จอห์น บี บิกกส์ และ รอสส์ เทลเฟอร์ (John B. Biggs and Ross Telfer, 1987: 149, 500) ได้กล่าวถึงวิธีการเรียนว่า หมายถึงวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ วิธีเหล่านี้เกิดจากการเชื่อมโยงของแรงจูงใจและกลวิธีที่ใช้ในการเรียน โดยที่แรงจูงใจของนักเรียนจะมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียน วิธีการเรียนที่ต่างกัน จะนำไปสู่ผลการเรียนที่แตกต่างกัน บิกกส์และเทลเฟอร์ได้แบ่งวิธีการเรียนออกเป็น 3 วิธีคือ 1) วิธีการเรียนแบบผิวเผิน (Surface Approach) หมายถึง วิธีการเรียนที่ผู้เรียนเรียนโดยการท่องจำ เพียงเพื่อต้องการรางวัลตอบแทนภายนอก อาทิ เช่น การสอบผ่าน 2) วิธีการเรียนแบบรู้ลึก (Deep Approach) หมายถึง การเรียนโดยการอ่านหนังสือมาก การเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนกับบริบทภายนอก และพยายามทำความเข้าใจกับบทเรียนที่อ่าน เพื่อให้ทราบเนื้อหารายละเอียดในเรื่องที่ตนสนใจ และ 3) วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ (Achieving Approach) หมายถึง การเรียนโดยการที่ ผู้เรียนสามารถจัดระบบการ

เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แบ่งเวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม มีการวางแผนล่วงหน้า ทั้งนี้ เพื่อต้องการเกรดที่สูง

อุจิ้น แซดเลอร์ สมิธ และ ฟลอเรนซ์ ทแซง (Eugene Sadler-Smith and Florence Tsang, 1998: 82) ได้ให้ความหมายของวิธีการเรียนว่า หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้ งานต่าง ๆ สมิธ และทแซง ได้แบ่งวิธีการเรียนออกเป็น 3 วิธี คือ 1) วิธีการเรียนแบบผิวเผิน หมายถึง วิธีการเรียน โดยการท่องจำ แม้ว่าจะไม่เข้าใจเพื่อต้องการสอบผ่าน 2) วิธีการเรียนแบบรู้ลึก คือวิธีการเรียนที่ผู้เรียนเรียนโดยพยายามทำความเข้าใจเนื้อหาบทเรียน หรือบทความ โดยการเชื่อมโยงเนื้อหาเกี่ยวกับบริบทต่าง ๆ โดยการวิเคราะห์วิจารณ์ และยอมรับว่า ความรู้ที่เรียนนั้นมีคุณค่าในตัวเอง และ 3) วิธีการเรียนแบบ ใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง วิธีการเรียนที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการจัดการในการเรียนมีบทบาทสำคัญ พอล แรมส์เดน (Paul Ramsden, 1993: 53) ได้ศึกษาในเรื่อง วิธีการเรียน และพบว่า วิธีการเรียนแต่ละวิธี นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ต่างกัน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่ดีกว่าวิธีการเรียนแบบผิวเผิน จึงกล่าวได้ว่า วิธีการเรียนของผู้เรียนมีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน

จากความสำคัญของวิธีการเรียน ทำให้นักการศึกษา นักวิจัยจำนวนมากสนใจศึกษา และทำวิจัยในเรื่องวิธีการเรียน เช่น เอน เจ เอนท์วิชเชิล และ พอล แรมส์เดน (N.J. Entwistle and Paul Ramsden, 1981: 51) ได้ร่วมกันศึกษาผลกระทบของการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการเรียน ที่มีต่อวิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนแบบ รู้ลึก จะรับรู้ว่ามีครูสอนดี และมีอิสระในการเรียนรู้ ส่วนนักศึกษาที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน จะรับรู้ว่ามีงานที่ต้องทำมาก และขาดอิสระในการเรียนรู้ นอกจากนี้ เอน เจ เอนท์วิชเชิล (N.J. Entwistle, 1989: 156) ยังได้เสนอว่า สิ่งแวดล้อมในการเรียน อาทิเช่น การสอน ความมีอิสระในการเรียนรู้ การสอบ และปริมาณงาน มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียน การสอนที่ดีและการมีอิสระในการเรียนจะส่งผลให้ผู้เรียน มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก แต่การขาดอิสระในการเรียนรู้ ปริมาณงานมาก และการสอบที่ต้องการให้ ผู้เรียนท่องจำข้อเท็จจริงมาตอบ จะส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ดังนั้นจึงควรปรับปรุงสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้มีลักษณะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนที่ส่งผลต่อผลการเรียนที่ดี

เดวิด ไอ นิวเบิล และ อุจิ้น เจ เฮจกา (David I. Newble and Eugene, J. Hejka, 1991: 337-339) ได้ทำการศึกษาดัชนีตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ที่เรียนในหลักสูตร ที่ต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอน หลักสูตร แบบเรียนและสื่อในการสอน ปริมาณงาน และ วิธีการประเมินผล มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียน

เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 352-353) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของปริมาณงานกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ในประเทศฮ่องกง พบว่าปริมาณงานสัมพันธ์กับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่รู้สึกว่ามีงานต้องทำงานมาก จะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน แต่นักศึกษาที่รู้สึกว่ามีงานต้องทำน้อยจะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เอน เจ เอนท์วิสเซล และ บี โค เซกิ (N.J. Entwistle and B Kozeki, 1985: 129) ได้ศึกษา เรื่อง ความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชาวอังกฤษและฮังการีที่เรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ และแผนการเรียนศิลปภาษา ผลการวิจัยพบว่า วิธีการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และวิธีการเรียนแบบรู้ลึก สัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

เดวิด เคมเบอร์ และลิน โกว์ (David Kember and Lyn Gow, 1994: 9) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาอังกฤษกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวฮ่องกง พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาจำกัดจะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 351) ที่พบว่า วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ และวิธีการเรียนแบบรู้ลึก สัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

จากแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า วิธีการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการเรียนแต่ละวิธีจะนำไปสู่ผลการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และวิธีการเรียนของนักเรียนแต่ละคนสามารถเปลี่ยนแปลงและสร้างขึ้นใหม่ได้ เพราะวิธีการเรียนในแต่ละวิธีเป็นผลมาจากวิธีการสอน หลักสูตร ตำราและสื่อในการสอน ปริมาณงาน และวิธีประเมินผล สำหรับในประเทศไทย ยังไม่มีการศึกษาในเรื่องวิธีการเรียนดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เนื่องจากนักเรียนในระดับนี้ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลาานพอควร ย่อมจะมีมโนทัศน์เกี่ยวกับวิธีการเรียนของตนเองได้ดีพอควร ผลการศึกษาจะทำให้ทราบวิธีการเรียนของนักเรียน อันจะเป็นแนวทางแก่ครูสอนภาษาอังกฤษ ผู้บริหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องในการปรับปรุงการเรียนการสอน และสิ่งแวดล้อมในการเรียน อันจะส่งเสริมให้นักเรียนมีวิธีการเรียนที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามวิธีการเรียน 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบไฟลัมฤทธิ์
2. เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย

เดวิด วัตกินส์ และ เจ. แฮตตี้ (David Watkins and J. Hattie, 1981: 387) ได้ศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศออสเตรเลียที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และ ศิลปศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นักศึกษาที่เรียนในสาขาศิลปศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

จอห์น บี บิกกส์ (John B Biggs, cited in David Kember and Lyn Gow, 1991: 120) ได้ศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาชาวออสเตรเลีย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวออสเตรเลียที่เรียนคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ มีวิธีการเรียนที่ต่างกัน นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เค เฮย์ส และ จอห์น ที อี ริชาร์ดสัน (K. Hayes and John T. E. Richardson, 1995: 542) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด ที่เรียน ในสาขาวิชาต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่ต่างกัน มีวิธีการเรียนต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์ มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาที่เรียนในสาขาศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

ลินโกว์ เดวิด เคมเบอร์ และโรซาลิยา โจว (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 57) ได้ศึกษาวิจัยผลกระทบของความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีต่อวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศฮ่องกง ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีความ

สามารถทางภาษาจำกัด จะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูง มีวิธีการเรียนแบบ รู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์

จากงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ จะมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลาง และต่ำ จะมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร นี้เป็นการศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของนักเรียน

3. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

3.1 วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งมี 3 วิธี ดังนี้

3.1.1 วิธีการเรียนแบบผิวเผิน

3.1.2 วิธีการเรียนแบบรู้ลึก

3.1.3 วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์

3.2 แผนการเรียนในโรงเรียน ซึ่งมี 3 แผนการเรียน ดังนี้

3.2.1 แผนการเรียน วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์

3.2.2 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส

3.2.3 แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์

3.3 ระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

3.3.1 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง

3.3.2 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง

3.3.3 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดเรื่องเวลาและขนาดของกลุ่มตัวอย่างประชากรในการวิจัยซึ่งมีขนาดใหญ่ ดังนั้น การวัดความสามารถทางด้านการพูดในการวิจัยนี้จะเป็นการวัดด้วยแบบสอบถามการสัมภาษณ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง วิธีการของนักเรียนแต่ละคนที่ใช้ในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตามแนวคิดของ จอห์น บี บิกกส์ (John B. Biggs, 1993: 6-7) วิธีการเหล่านี้เกิดจากการเชื่อมโยงของแรงจูงใจ และกลวิธีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และบิกกส์ได้แบ่งวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษออกเป็น 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ โดยวิธีการเรียนดังกล่าวสามารถวัดได้จากแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ของไทย โดยในแต่ละแบบครอบคลุมรายละเอียด ดังนี้

1.1 วิธีการเรียนแบบผิวเผิน หมายถึง วิธีการเรียนโดยการท่องจำ ไม่คิดวิเคราะห์ เขียนตามสิ่งที่ท่องจำได้ จดบันทึกทุก ๆ อย่างที่ครูพูด โดยยอมรับความคิดต่าง ๆ แม้จะไม่เข้าใจ อ่านโดยเน้นข้อเท็จจริงและรายละเอียด ตลอดจนใช้เวลาและความพยายามน้อย โดยอ่านเฉพาะบทเรียนและใช้เวลาในการทบทวนเพียงเล็กน้อย ตั้งใจเรียนเพียงช่วงสั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงเล็กน้อย ทั้งนี้เพื่อต้องการสิ่งตอบแทนภายนอก อาทิเช่น การสอบผ่าน ทำงานที่มีเงินเดือนสูง งานที่ใช้ภาษา และรางวัล

1.2 วิธีการเรียนแบบรู้ลึก หมายถึง วิธีการเรียนโดยการทำความเข้าใจด้วยการวิเคราะห์และการเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนกับบริบทต่าง ๆ การตั้งคำถาม การร่วมอภิปราย การใช้เหตุผล และหลักฐาน เพื่อสรุปสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อ เมื่ออ่านบทความต่าง ๆ ศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง นอกเวลาเรียนด้วยการอ่านหนังสือต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือเรียนเพิ่มเติม ทบทวนบทเรียนอย่างลึกซึ้ง และเขียนตอบข้อสอบตามความเข้าใจเพื่อให้ข้อมูลที่ดีที่สุด โดยไม่คำนึงถึงคะแนน ทั้งนี้เพราะ

มองเห็นว่าเนื้อหาที่เรียนมีคุณค่าในตัวเอง น่าสนใจ ทำท่าย ตลอดจนรู้สึกชอบ และมีความสุขที่ได้เรียน

1.3 วิธีการเรียนแบบไฟล์สัมฤทธิ์ หมายถึง วิธีการเรียน โดยการจัดระบบในการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ทางการเรียนที่ปกติ และสถานการณ์เฉพาะเรียนตามรายละเอียดในประมวลรายวิชา (Course Outline) โดยอ่านหนังสือเรียนและหนังสือที่ครูแนะนำ แบ่งเวลาในการเรียนได้อย่างเหมาะสม จดบันทึก และเน้นข้อความสำคัญในขณะทีครูสอน ทบทวนบทเรียนก่อนสอบโดยใช้แนวข้อสอบเก่า อ่านบทความโดยใช้คำถามเป็นแนวทางในการอ่าน เขียนตอบข้อสอบอย่างระมัดระวัง ด้วยความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ทั้งนี้เพื่อให้สามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดในการสอบ ต้องการชนะผู้อื่นและต้องการประสบความสำเร็จ

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถที่แสดงออกซึ่งความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) โดยวัดได้จากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้แบ่งนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนสูง จำนวนร้อยละ 27

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนปานกลาง จำนวนร้อยละ 46

นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึง นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ จำนวนร้อยละ 27

4. แผนการเรียน หมายถึง การกำหนดรายวิชาให้เรียน มีวิชาบังคับ วิชาเลือก และวิชาเลือกเสรีอย่างมีเป้าหมาย ซึ่งนักเรียนและโรงเรียนได้พิจารณาร่วมกันแล้วตามความรู้ความสามารถ ความสนใจ และความต้องการในอนาคตของนักเรียนว่าจะมุ่งไปในทางใด เพื่อต้องการเรียนต่อใน

สถาบันชั้นสูงหรือเพื่อการประกอบอาชีพ ซึ่งแผนการเรียนสามารถแบ่งออกเป็น 3 แผนการเรียน ดังนี้

แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ หมายถึง แผนการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เน้นทางวิทยาศาสตร์

แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส หมายถึง แผนการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เน้นทางศิลปศาสตร์ โดยเป็นแผนการเรียนที่ให้นักเรียนเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ 2 ภาษา

แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ หมายถึง แผนการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่เน้นทางศิลปศาสตร์ เป็นแผนการเรียนที่ให้นักเรียนเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ 1 ภาษา และคณิตศาสตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและส่งเสริมให้นักเรียนมีวิธีการเรียนที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนักเรียนที่จะนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเอง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

21. เพิ่มความสามัคคีของกลุ่ม โดยการเชื่อมความสัมพันธ์ สร้างสถานการณ์ในห้องให้นักเรียนรู้จักกัน แลกข้อมูลซึ่งกันและกัน

จากข้อเสนอวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนนั้น ครูจะต้องทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนมีแรงจูงใจต่างกัน ดังนั้น ครูต้องทราบว่าแรงจูงใจของผู้เรียนคืออะไร เพื่อที่จะได้ปรับการเรียนการสอนให้สอดคล้อง เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น

3.2 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.2.1 ความหมายของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ศึกษากลวิธีในการเรียน และได้ให้ความหมายของกลวิธีในการเรียนไว้หลากหลาย ดังนี้

เจ รูบิน (J. Rubin, 1987: 17) ได้ให้ความหมายกลวิธีในการเรียนว่า หมายถึง วิธีที่ผู้เรียนนำมาใช้เพื่ออำนวยความสะดวกในการรับข้อมูลความรู้ การเก็บรักษา การเรียกข้อมูลเหล่านั้นออกมา และใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

โรนัลด์ อาร์ ชเมค (Ronald R. Schmech, 1988: 5) ได้กล่าวถึง กลวิธีในการเรียนว่า เป็นกระบวนการต่อเนื่องที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ โดยกระทำด้วยความตั้งใจ ด้วยสามัญสำนึก และมีการวางแผน

ซูซาน เอ็ม เบคอน (Susan M. Bacon, 1992: 162) ได้กล่าวถึง กลวิธีในการเรียนว่า หมายถึง พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด และจิตพิสัยที่ผู้เรียนกระทำอย่างตั้งใจ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เนื้อหาทั้งที่ยากและที่ง่าย

เจ ไมเคิล โอ้มัลเลย์ และแอนนา อูล ชาโมท์ (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot, 1990: 1) ได้ให้ความหมายของกลวิธีในการเรียนภาษาว่า หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมพิเศษที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนรู้ภาษา เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ การเรียนรู้ และสามารถเก็บรักษาข้อมูลความรู้ใหม่ไว้ได้

รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford, 1990: 8) ได้ให้คำจำกัดความ กลวิธีในการเรียนภาษาว่า หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมเฉพาะที่ผู้เรียนนำมาใช้ เพื่อให้การเรียนรู้ภาษารวดเร็วขึ้น ง่ายขึ้น นำผลิตผลเพิ่มขึ้น อีกทั้งยังสามารถดำเนินการได้ด้วยตนเอง และสามารถถ่ายโอนไปใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้

จอห์น เอ็ม กรีน และรีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (John M. Green and Rebecca Oxford, 1995: 262) ได้ให้ความหมายกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาที่สอง ว่าหมายถึง การกระทำหรือเทคนิคเฉพาะที่นักเรียนใช้อย่างตั้งใจ เพื่อพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่สอง

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ พอล เอฟ เทรมเบลย์ และ แอน-มารี มาส์โกเรท์ (R. C. Gardner, Paul F. Tremblay and Anne-Marie Masgoret, 1997: 346) ได้ศึกษา กลวิธีในการเรียนภาษาและกล่าวว่า “กลวิธีในการเรียนรู้ภาษา หมายถึง เทคนิคที่แต่ละบุคคลใช้เพื่อช่วยในการเรียนรู้ เนื้อหาภาษาที่สองและพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน”

สำหรับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้
 รอสนา อแวง ฮาซิม และ ชารีฟาห์ อชิซาะห์ ซเยด ซาฮิล (Rosna Awang Hashim and Sharifah Azizah Syed Sahil, 1994: 1) ได้ให้ความหมาย กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ว่า หมายถึง วิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลความรู้ไว้ และสามารถนำข้อมูลความรู้มาใช้เมื่อต้องการ อันจะทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษง่ายขึ้น

แบมแบง ซูเกง (Bambang Sugeng, 1997: 83-84) กล่าวถึง กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้อย่างตระหนักรู้ หรืออย่างอัตโนมัติ ในการเรียนเนื้อหาและทักษะภาษาอังกฤษ เพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

จากการอธิบายความหมายของกลวิธีในการเรียน โดยทั่วไปและกลวิธี การเรียนด้านภาษาดังกล่าวข้างต้น ประมวลได้ว่า กลวิธีในการเรียน หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ในการเรียนรู้ทั่วไป หรือเรียนรู้ภาษาอย่างตั้งใจ และมีวางแผนล่วงหน้า เพื่อช่วยในการเรียนรู้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น และเพลิดเพลินมากยิ่งขึ้น โดยที่วิธีการเหล่านั้นจะอำนวยความสะดวกในการรับข้อมูล ความรู้ การเก็บรักษา การเรียกข้อมูลเหล่านั้นออกมา และใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม สำหรับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น หมายถึง วิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างตระหนักรู้หรืออย่างอัตโนมัติ เพื่อช่วยในการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะ ภาษาง่ายขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3.2.2 ความสำคัญของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสำคัญเพราะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนใช้ในการส่งเสริมการเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยที่กลวิธีการเรียนภาษาทำให้ผู้เรียนสามารถเรียน

รู้ด้วยตนเองมากขึ้น และเป็นเครื่องมือที่ผู้เรียนใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนรู้ (Rebecca Oxford, 1990: 5-6)

จอห์น กรีน และ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (John Green and Rebecca Oxford, 1995: 261) ได้ชี้ให้เห็นว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยได้ศึกษาถึงผลกระทบของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะมีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงขึ้นด้วย

นอกจากนี้ ริชาร์ด แอล สปาร์คส์ และ เลโอนอร์ แกรนต์โซว์ (Richard L. Sparks and Leonore Granschow, 1993: 58) ยังพบว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่ผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนหลากหลายและบ่อยกว่า จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนน้อยกว่า

รอสนา อแวง ฮาซิม และ ชารีฟาห์ อาซิชฮาห์ ซเยด ซาฮิล (Rosna Awang Hashim and Sharifah Azizah Syed Sahil, 1994: 2) เป็นนักการศึกษาที่เห็นความสำคัญของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และให้ความคิดเห็นว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้เพราะ กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ และสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยเชื่อมโยงความรู้ใหม่ให้เข้ากับความรู้เก่าที่ผู้เรียนมีอยู่ (Schemata) ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เดิมสะสมไว้มากยิ่งขึ้น อันจะทำให้สามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1997: 67) ได้เสนอความคิดเห็นที่คล้ายกันว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น ครูจึงควรตระหนักถึงความสำคัญของ กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดให้มีการฝึกการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน โดยให้ความรู้และวิธีการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน จากนั้นให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ในสภาพการณ์ที่เป็นธรรมชาติ และประเมินผลการฝึกว่ามีประสิทธิภาพ เพียงไร

อาจสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ช่วยแก้ปัญหาในการเรียน อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย นักการศึกษาจึงตระหนักถึงความสำคัญของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และได้เสนอแนะให้ครูพัฒนาการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน โดยการฝึกกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2.3 ประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนภาษา คือ สิ่งที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษา นักการศึกษาพยายามศึกษากลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน ทำให้ทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนใช้กลวิธีที่หลากหลายแตกต่างกันไป เพื่อให้เห็นภาพรวมของกลวิธีต่าง ๆ ที่นักเรียนใช้ได้อย่างชัดเจน นักการศึกษาได้จัดประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาไว้ดังนี้

ซี. อี. ไวน์สไตน์ และ อาร์ อี เมเยอร์ (C. E. Weinstein และ R. E. Mayer, 1986:316-317) ได้แบ่งกลวิธีการเรียนภาษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธีการซ้ำทวนพื้นฐาน (Basic Rehearsal Strategies) คือ กลวิธีสำหรับงานพื้นฐานงานง่าย ๆ โดยการจำสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ โดยการปฏิบัติซ้ำในลำดับที่ถูกต้อง
2. กลวิธีการซ้ำทวนซับซ้อน (Complex Rehearsal Strategies) คือ กลวิธีสำหรับการเรียนรู้งานที่ยากและซับซ้อนกว่าแบบแรก ๆ โดยการคัดลอกซ้ำ ๆ ซิดเส้นในส่วนที่สำคัญของเนื้อหา โดยมีจุดสำคัญเพื่อให้จำได้และเขียนตามสิ่งที่ท่องจำได้
3. กลวิธีการแสดงรายละเอียดพื้นฐาน (Basic Elaboration Strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจำ โดยอาศัยการเชื่อมโยงคำ และการจินตนาการ
4. กลวิธีการแสดงรายละเอียดซับซ้อน (Complex Elaboration Strategies) เป็นกลวิธีในการเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ เพื่อให้เข้าใจข้อมูลใหม่ โดยใช้การเปรียบเทียบ การขยายข้อความ การย่อความ และการเชื่อมโยง
5. กลวิธีการจัดระบบพื้นฐาน (Basic Organizational Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการจัดหมวดหมู่ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและสะดวกในการจำ เช่น การจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันเข้าด้วยกัน

6. กลวิธีการจัดระบบซับซ้อน (Complex Organizational Strategies) คือ กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการจัดหมวดหมู่สำหรับงานที่ซับซ้อนมากกว่า เช่น การทำเค้าโครงเรื่อง การทำแผนภูมิ การจัดลำดับของขั้นตอนต่าง ๆ การจัดลำดับเนื้อหา เป็นต้น

7. กลวิธีตรวจสอบความเข้าใจ (Comprehension Monitoring Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมกระบวนการทางสติปัญญาของผู้เรียน โดยรู้วิธีที่จะตรวจสอบความเข้าใจด้วยตนเอง และสามารถปรับการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการเรียนรู้ต่าง ๆ

8. กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยตรง แต่เป็นกลวิธีที่ช่วยสร้างบริบทให้เกิดการเรียนรู้ เช่น การพักผ่อน การลดความกังวล การพูดกับตนเอง เป็นต้น

แคลร์ อี ไวน์สไตน์ (Claire E. Weinstein, 1988: 309-312) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษา และจัดทำแบบฝึกหัดไว้สำหรับฝึกกลวิธีในการเรียน ดังนี้

1. กลวิธีในการจัดการเกี่ยวกับเวลา เช่น การจัดตารางเวลาในการเรียนรู้ประจำวัน ประจำเดือน และประจำปี

2. กลวิธีในการแก้ปัญหา ได้แก่ การยอมรับปัญหาที่เกิดขึ้น ตรวจสอบข้อมูลของปัญหา กำหนดตัวปัญหา และแจกแจงความคิดด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหา

3. กลวิธีการจดคำบรรยาย ได้แก่ การอ่านเนื้อหาล่วงหน้า จดอย่างมีโครงสร้าง คู่มือสัญลักษณ์ที่บ่งบอกความสำคัญ เช่น ทำทาง และคำสำคัญ เขียนตัวอย่าง เว้นที่ว่างไว้เมื่อจดไม่ทัน อย่าหยุดจดบันทึกจนกว่าจะหมดชั่วโมงเรียน และทบทวนทันทีเท่าที่ทำได้หลังชั่วโมงเรียน

4. กลวิธีการอ่านเพื่อความเข้าใจ ได้แก่ การเขียนใหม่ หรือปรับข้อความที่ยากให้เป็นคำพูดที่เข้าใจง่ายของผู้เรียนเอง การตั้งคำถาม และหาคำตอบสำหรับเนื้อหาที่เรียน การอ่านซ้ำในส่วนที่ไม่เข้าใจ การจินตนาการให้เป็นภาพ ตามเนื้อหาที่อ่าน

5. กลวิธีเกี่ยวกับการสอบ ได้แก่ กลวิธีเตรียมตัวก่อนสอบ และกลวิธีในการทำข้อสอบ

สำหรับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้จัดแบ่งประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ไว้หลากหลายแนวคิด ดังนี้

แอนนา อูล ชาโมท์ (Anna Uhl Chamot, 1987: 77-79) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ (Metacognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับความคิดในเรื่องกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

1.1 การวางแผน (Planning) ประกอบด้วย การเตรียมการล่วงหน้า (Advance Preparation) การควบคุมดูแลตนเอง (Self-Management) การควบคุมความตั้งใจ (Directed-Attention) การเลือกตั้งใจ (Selective-Attention) และการประวิงเวลาการฝึกทักษะภาษาอังกฤษด้านการแสดงออก (Delayed Production)

1.2 การกำกับดูแล (Monitoring) ประกอบด้วย การควบคุมหรือกำกับดูแลตนเอง (Self-Monitoring) เป็นการควบคุมการเรียนรู้ให้ได้ผลตามที่ต้องการ

1.3 การประเมินผล (Evaluation) ประกอบด้วย การประเมินตนเอง (Self-Evaluation) เป็นการตรวจสอบผลการเรียนรู้ภาษาอังกฤษว่าบรรลุผลตามที่ต้องการหรือไม่

2. กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนโดยเฉพาะ ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีย่อย ดังนี้

2.1 การกระทำซ้ำ ๆ (Repetition) เป็นการฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ หรือการซ้ำทวนในใจ

2.2 การใช้แหล่งวิทยาการ (Resourcing) เป็นการใช้สื่อหรือเอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษเพื่อช่วยในการเรียนรู้

2.3 การแปล (Translation) เป็นการใช้ภาษาแม่เป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจ หรือสื่อความหมายในภาษาอังกฤษ

2.4 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดประเภทหรือจัดลำดับโดยพิจารณาจากคุณสมบัติที่มีลักษณะร่วมกัน

2.5 การจดบันทึก (Note-Taking) เป็นการจดบันทึกประเด็นสำคัญ เค้าโครงเรื่อง ข้อมูลความรู้ที่เสนอในลักษณะเป็นคำพูดหรือการเขียน

2.6 การนิรนัย (Deductive) เป็นการใช้กฎหรือหลักการในการทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ

2.7 การจินตนาการ (Imagery) เป็นการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับภาพมโนทัศน์ในความจำ

2.8 การใช้คำสำคัญ (Using Key Word) เป็นการจำคำใหม่ในภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบเสียงของคำที่เหมือนกับคำในภาษาแม่

2.9 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการใช้ความรู้ด้านเนื้อหาภาษาที่ได้เรียนรู้มาก่อนช่วยในการทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ หรืองานที่ต้องทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้

2.10 การอ้างอิง (Inferencing) เป็นการใช้ความรู้ที่มีอยู่ช่วยเดาความหมายสิ่งที่เรียน หรือเติมข้อมูลความรู้ในส่วนที่ขาดหายไป

3. กลวิธีด้าน สังคม-จิตพิสัย (Social / Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ของสังคม ประกอบด้วย กลวิธีย่อย ดังนี้

3.1 การร่วมมือ (Cooperation) เป็นการร่วมทำงานกับเพื่อนเพื่อที่จะได้รับข้อมูลป้อนกลับ และข้อความรู้ร่วมกัน

3.2 การถามเพื่อความกระจ่าง (Question for Clarification) เป็นการถามครู หรือเจ้าของภาษา เพื่อขอให้พูดซ้ำ อธิบาย ยกตัวอย่าง เมื่อไม่เข้าใจ

3.3 การพูดกับตนเอง (Self-Talk) เป็นการลดความวิตกกังวลด้วยเทคนิคต่าง ๆ ที่ทำให้รู้สึกว่ามีความสามารถในการเรียนได้ดี

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford, 1990: 14-22) ได้จัดประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กลวิธีการเรียนโดยตรง (Direct Strategies) และกลวิธีเรียนโดยอ้อม (Indirect Strategies) ดังมีรายละเอียดดังนี้

กลวิธีเรียนโดยตรง (Direct Strategy) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน ประกอบด้วยกลวิธี ประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธีจำ (Memory Strategies) เกี่ยวข้องกับกลไกทางสมองที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเก็บข้อมูลความรู้ไว้ และนำออกมาใช้เมื่อต้องการ ประกอบด้วย กลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้คือ

1.1 กลวิธีสร้างการเชื่อมโยงทางด้านความคิด (Creating Mental Linkages) เป็นกลวิธีเบื้องต้นสำหรับการจำ ซึ่งยังสามารถแบ่งออกเป็น 3 กลวิธีย่อย คือ การจัดกลุ่มคำตามชนิดหรือประเภทของคำ การเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับความรู้เดิม และการนำคำใหม่ใส่ในบริบท

1.2 กลวิธีใช้ภาพและเสียง (Applying Images and Sound) เป็นวิธีที่ช่วยให้เกิดความจำที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนสามารถใช้วิธีการต่าง ๆ อาทิเช่น การใช้จินตนาการ การใช้แผนผังเชื่อมโยงความหมาย การใช้คำสำคัญ และการใช้เสียงเพื่อช่วยการจำ

1.3 กลวิธีการทบทวนอย่างดี (Reviewing Well) เป็นกลวิธีที่เสริมสร้างความจำสิ่งใหม่ โดยการทบทวนอย่างเป็นระบบ ทบทวนสิ่งที่จะต้องจำเป็นระยะ ๆ ในช่วงเวลาที่ต่างกัน เช่น ช่วงแรกทบทวนในระยะเวลาใกล้ ๆ กัน จากนั้นทิ้งช่วงทบทวนให้ห่างออกไป ก็จะสามารถจำเนื้อหาได้อย่างอัตโนมัติ

1.4 กลวิธีการใช้ท่าทาง (Employing Action) เป็นกลวิธีที่ใช้การกระทำเพื่อให้เกิดการจำ ได้แก่ การใช้ความรู้สึกและท่าทางประกอบคำอธิบาย และการใช้เทคนิคกลไก

2. กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง แบ่งออกเป็นกลวิธีย่อย 4 กลวิธี ดังนี้

2.1 กลวิธีการฝึกปฏิบัติ (Practicing) เป็นกลวิธีพื้นฐานในด้านการเรียนรู้ทางด้านปัญญา ได้แก่ การกระทำซ้ำ ๆ การฝึกพูดและเขียนอย่างเป็นระบบ การจำรูปแบบประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยค และการฝึกอย่างเป็นธรรมชาติ

2.2 กลวิธีการรับและส่งสาร (Receiving and Sending Message) ได้แก่ การจับประเด็นความคิดอย่างรวดเร็ว และการใช้แหล่งวิทยาการเพื่อรับและส่งสาร

2.3 การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล (Analysis and Reasoning) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้มากขึ้น ได้แก่ กลวิธีย่อย ๆ 5 กลวิธี คือ การใช้เหตุผลเชิงนิรนัย การวิเคราะห์ข้อความและคำพูด การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบ การแปลและการถ่ายโอนความรู้

2.4 การจัดทำโครงสร้างของข้อมูลที่ได้รับและข้อมูลที่จะส่งออกไป (Creating Structure for Input and Output) เป็นกลวิธีที่แสดงถึงความเข้าใจในสิ่งที่เรียนโดยจัดโครงสร้างของข้อมูลขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 3 กลวิธี คือ การจดบันทึก การสรุปความ และการสร้างความเด่นชัดให้กับใจความสำคัญ

3. กลวิธีการทดแทน (Compensation Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อมีความรู้จำกัดในภาษาที่เรียน ประกอบด้วย กลวิธีย่อย 2 กลวิธี ดังนี้

3.1 กลวิธีการเดาอย่างฉลาด (Guessing Intelligently) เป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยใช้การเดาอย่างมีหลักการโดยใช้เครื่องชี้แนะทางด้านภาษา และเครื่องชี้แนะอื่น ๆ เช่น บริบท สถานการณ์ และโครงสร้างของข้อความ

3.2 การเอาชนะข้อจำกัดในด้านการพูดและการเขียน (Overcoming Limitations in Speaking and Writing) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสนทนา หรือเขียนภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น เช่น การเปลี่ยนไปใช้ภาษาแม่ การขอความช่วยเหลือ การใช้ท่าทางแทน

การพูด การหลีกเลี่ยงการสื่อสารในบางส่วนหรือทั้งหมด การเลิกหัวข้อ การปรับสารให้ง่ายขึ้น และการหาคำอื่นมาแทน

กลวิธีการเรียนโดยอ้อม (Indirect Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการส่งเสริมและควบคุมกระบวนการเรียนของตนเอง ประกอบด้วยกลวิธีประเภทต่าง ๆ ดังนี้

1. กลวิธีเมตาคอกนิทีฟ (Metacognitive Strategies) หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนเพื่อให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีย่อย ๆ 3 กลวิธีคือ

1.1 กลวิธีการมุ่งความสนใจสู่การเรียนรู้ (Centering Your Learning) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในบทเรียน ได้แก่ การคิดล่วงหน้าเกี่ยวกับบทเรียนใหม่ และเชื่อมโยงกับความรู้เดิม การแสดงความตั้งใจและการตั้งใจฟังจนกว่าพร้อมที่จะพูด

1.2 กลวิธีการจัดระเบียบและการวางแผนการเรียนรู้ (Arranging and Planning Your Learning) ได้แก่ การค้นหาความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการเรียนรู้ การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ในการเรียนรู้ การกำหนดจุดประสงค์ของงานแต่ละงาน การวางแผนสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ การแสวงหาโอกาสในการฝึกฝน

1.3 กลวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluating Your Learning) ได้แก่ การกำกับดูแลตนเอง การประเมินตนเอง

2. กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อควบคุมอารมณ์และความรู้สึก เพื่อให้ส่งเสริมการเรียนรู้ ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี คือ

2.1 กลวิธีการลดความวิตกกังวล (Lowering Your Anxiety) กลวิธีนี้จะช่วยลดความเครียด ความกังวลในการเรียน โดยใช้วิธีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ การทำสมาธิ การฟังเพลง หรือการหัวเราะ

2.2 กลวิธีการให้กำลังใจตนเอง (Encouraging Yourself) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนจะใช้เมื่อรู้สึกท้อถอยในการเรียน ได้แก่ การพูดในทางบวก การเลี้ยงอย่างฉลาด และการให้รางวัลตนเอง

2.3 กลวิธีการดูแลอารมณ์ตนเอง (Taking Your Emotional Temperature) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความรู้สึกของผู้เรียน ไม่ให้เกิดความรู้สึกที่ส่งผลทางลบต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การฟังสัญญาณจากร่างกายตนเอง การใช้แบบตรวจสอบความรู้สึก การเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก และการสนทนากับผู้อื่นถึงความรู้สึกของตนเอง

3. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อต้อง มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม เพื่อช่วยให้การปฏิสัมพันธ์นั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วย กลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้

3.1 กลวิธีการถามคำถาม (Asking Question) ได้แก่การถามเพื่อ ความกระจ่าง และการถามเพื่อการแก้ไข

3.2 กลวิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น (Cooperating with others) ได้แก่ การทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับ

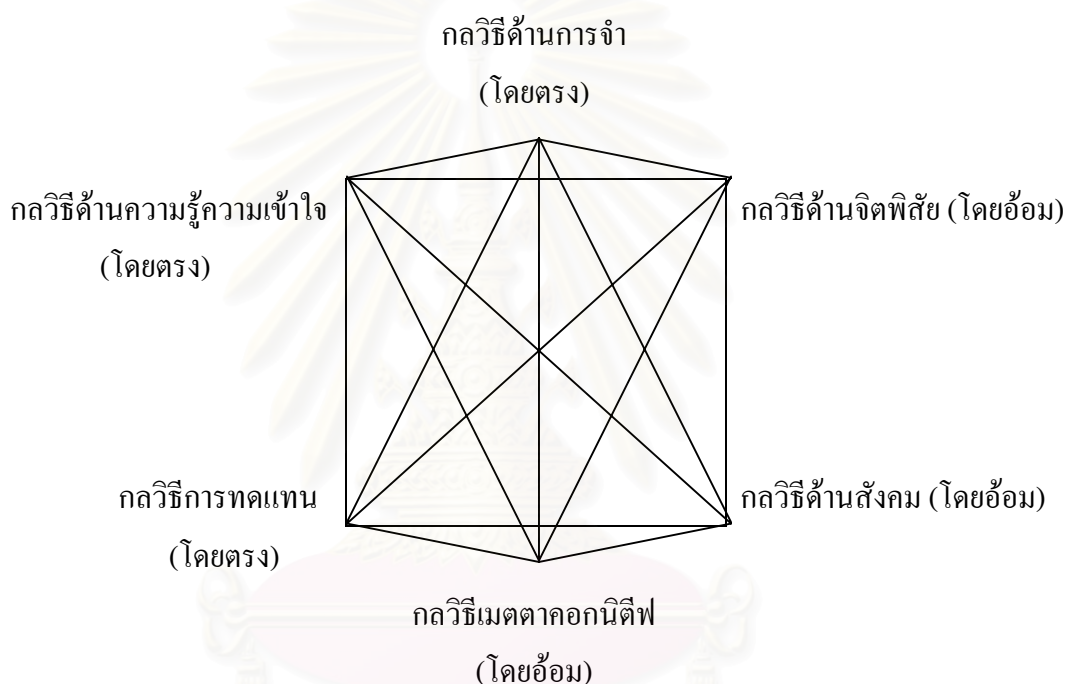
3.3 กลวิธีการเห็นใจผู้อื่น (Empathizing with others) ได้แก่ การ พัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรม และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่น

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford, 1990: 14-16) ได้กล่าวถึง กลวิธีการเรียนโดยตรง และโดยอ้อม ไว้ว่า

กลวิธีการเรียนโดยตรง และโดยอ้อม มีความเกี่ยวข้อง สัมพันธ์และส่งเสริม ซึ่งกันและกัน โดยเปรียบได้กับการแสดงละคร กล่าวคือ กลวิธีการเรียน โดยตรง เกี่ยวข้องกับภาษาที่ผู้เรียนเรียน อาทิเช่น กลวิธีด้านการจำซึ่งใช้ในการจดจำ และเรียกข้อมูลมาใช้เมื่อต้องการ กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ ซึ่งใช้ในการทำความเข้าใจ และสามารถใช้อาสาได้ถูกต้อง เหมาะสม กลวิธี การชดเชยข้อบกพร่อง ซึ่งใช้แก้ปัญหาในการพูดหรือเขียน เปรียบเสมือน ผู้แสดงซึ่งต้องทำงานอย่างใกล้ชิดและสอดคล้องกับผู้กำกับการแสดง ซึ่งได้แก่กลวิธีการเรียน โดยอ้อมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เรียน อาทิเช่น กลวิธีเมตตากอนนิติฟ ซึ่งใช้ในการวางแผนการเรียน การจัดระบบ และ ตรวจสอบประเมินผลการเรียน กลวิธีด้านจิตพิสัยซึ่งใช้ในการควบคุม อารมณ์ความรู้สึก และกลวิธีด้านสังคม ซึ่งใช้เมื่อผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องใช้อาสา เพื่อให้สามารถใช้อาสาได้ดีขึ้น ผู้กำกับจะคอยกำกับ จัดการ แนะนำ ตรวจสอบ แก้ไข และสนับสนุน ให้ กำลังใจผู้แสดง เมื่อผู้กำกับและผู้แสดงทำงานประสานกันผลงานการ ละครก็จะออกมาดี เช่นเดียวกับการเรียนรู้อาสา ผู้เรียนจะต้องใช้กลวิธีการ เรียนโดยตรง และกลวิธีการเรียนโดยอ้อมให้สัมพันธ์และสนับสนุนซึ่งกัน และกัน ผู้เรียนก็จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้อาสา

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford, 1990: 15) ได้เสนอแผนภาพแสดงความสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ระหว่างกลวิธีในการเรียนโดยตรงและโดยอ้อม ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนโดยตรงและกลวิธีเรียนโดยอ้อม

เจ ไมเคิล โอ้มัลเลย์ และ แอนนา อูล ชาโมท์ (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot, 1990: 119-121) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. กลวิธีเมตาคอกนิตีฟ (Metacognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่ใช้ในการบริหารให้การเรียนรู้ดำเนินไปได้ด้วยดี ได้แก่
 - 1.1 การเลือกใส่ใจ (Selective Attention) คือ การเลือกให้ความสนใจกับบางสิ่งบางอย่างที่ต้องการเรียนรู้ เช่น การเลือกฟังเฉพาะคำสำคัญ หรือวลีที่สำคัญ
 - 1.2 การวางแผน (Planning) คือ การวางแผนสำหรับงานที่จะต้องทำ เช่น การวางแผนจัดเตรียมข้อความที่จะพูดหรือเขียน

1.3 การจัดการกับตนเอง (Self-Management) คือ การเข้าใจสถานการณ์ที่จะช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น และการจัดเตรียมสิ่งต่าง ๆ สำหรับสภาพการณ์นั้น

1.4 การกำกับควบคุม (Monitoring) คือ การกำกับควบคุมการเรียนรู้ให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ

1.5 การประเมินผล (Evaluating) คือ การประเมินผลการเรียนรู้ เช่น การประเมินความเข้าใจหลังการอ่านบทความ

2. กลวิธีความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) คือ กลวิธีที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ต้องเรียนรู้โดยตรง ได้แก่

2.1 การซ้ำทวน (Rehearsal) เป็นการฝึกปฏิบัติหรือการท่องจำซ้ำ ๆ

2.2 การจัดกลุ่ม (Grouping) เป็นการจัดหมวดหมู่ประเภทของคำ

2.3 การอ้างอิง (Inferencing) เป็นการใช้ความรู้ที่มีอยู่แล้วและความหมายสิ่งที่เรียน ทำนายผล หรือเติมส่วนที่ขาดหายไปสมบูรณ์

2.4 การสรุป (Summarizing) เป็นการสรุปเนื้อหาที่เรียน

2.5 การนิรนัย (Deduction) เป็นการประยุกต์กฎเกณฑ์เพื่อเข้าใจ

ภาษา

2.6 การจินตนาการ (Imagery) เป็นการใช้ภาพในความคิดเพื่อทำความเข้าใจหรือจำข้อมูลใหม่

2.7 การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการใช้ข้อมูลทางด้านภาษาศาสตร์ที่รู้มาก่อนมาช่วยทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น

2.8 การให้รายละเอียด (Elaboration) เป็นการเชื่อมโยงความคิดในข้อมูลใหม่ หรือเชื่อมโยงกับข้อมูลที่ทราบมาก่อน

2.9 การใช้แหล่งวิทยาการ (Rosourcing) เป็นการใช้เอกสารอ้างอิงในภาษาที่เรียนช่วยในการเรียนรู้ เช่น พจนานุกรม สารานุกรม หรือแบบเรียน

2.10 การจดบันทึก (Note-Taking) เป็นการจดบันทึกคำสำคัญหรือความคิดที่สำคัญในขณะที่ฟังหรืออ่าน

2.11 การแปล (Translation) เป็นการใช้ภาษาที่หนึ่งเป็นพื้นฐานในการทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ

3. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) คือ เป็นกลวิธีที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ได้แก่

3.1 การร่วมมือ (Cooperation) เป็นการทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อแก้ปัญหา เพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับของกิจกรรมการเรียนรู้

3.2 การถามเพื่อความกระจ่าง (Questioning for Clarification) เป็นการถามครูหรือเพื่อน เพื่อให้อธิบายเพิ่มเติม หรือให้ยกตัวอย่าง

จอห์น เอ็ม กรีน และ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (John M. Green and Rebecca Oxford, 1995: 2644) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) เป็นกลวิธีที่ใช้ในการลดความวิตกกังวล การกระตุ้นตนเอง และการให้รางวัลกับตนเอง
2. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) เป็นกลวิธีที่ใช้เมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม เช่น การถามคำถามและการทำงานร่วมกับเจ้าของภาษา
3. กลวิธีเมตาคอกนิตีฟ (Metacognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น เช่น การประเมินความก้าวหน้าของตนเอง การวางแผนสำหรับงานในการเรียนรู้ การหาโอกาสในการฝึกปฏิบัติ การตั้งใจ และการควบคุมข้อผิดพลาด
4. กลวิธีที่เกี่ยวกับความจำ (Memory-Related Strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยในการจำ เช่น การจัดกลุ่ม การจินตนาการ การใช้ท่าทาง และการทบทวนอย่างมีระบบ
5. กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางสมอง เช่น การใช้เหตุผล การวิเคราะห์ การสรุป และการฝึกฝน
6. กลวิธีชดเชย (Compensatory Strategies) เป็นกลวิธีที่ใช้เมื่อมีข้อจำกัดทางภาษา เช่น การเดาความหมายจากบริบท การใช้คำที่มีความหมายเหมือน และการใช้ท่าทางในการสื่อความหมาย

แบมแบง ซูเกง (Bambang Sugeng, 1997: 85-86) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีฐานมาจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้ในชั้นเรียน ออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. กลวิธีเมตาคอกนิตีฟ (Metacognitive Strategies) ได้แก่ การยกมือ การถามคำถามครู การตอบคำถามครู การให้ข้อคิดเห็นแก่ครู การแสดงสิ่งที่ขัดแย้งกับครู
2. กลวิธีความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategies) ได้แก่ การพูดกับตนเอง การใช้ท่าทาง การออกเสียงคำต่าง ๆ การจดบันทึก การอ่านข้อความบนกระดาน การมองสื่อการสอน การตั้งใจเรียนโดยไม่ทำกิจกรรมอื่น และการตั้งใจเรียนในขณะที่ทำกิจกรรมอื่น ๆ ด้วย

3. กลวิธีด้านจิตพิสัย (Affective Strategies) ได้แก่ การบ่น การไม่ใส่ใจ การพูดกับเพื่อน การหัวเราะ การยิ้ม และการมองอย่างพึงพอใจ

4. กลวิธีด้านสังคม (Social Strategies) ได้แก่ การช่วยเหลือเพื่อน การขอความช่วยเหลือจากเพื่อน การยกย่องชมเชยเพื่อน และการหยอกล้อกับเพื่อน

จากการจัดแบ่งประเภทกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษข้างต้น ทำให้สามารถสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรง และกลวิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม โดยที่กลวิธีการเรียนภาษาโดยตรงประกอบด้วย กลวิธีการจำ กลวิธีความรู้ความเข้าใจและกลวิธีการทดแทน และกลวิธีการเรียนภาษาโดยอ้อม ประกอบด้วย กลวิธีเมตาคอกนิติฟ กลวิธีด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคม กลวิธีแต่ละประเภทมีความสัมพันธ์และส่งเสริมซึ่งกันและกัน

3.2.4 วิธีการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น จะใช้กลวิธีในการเรียนภาษาเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ โดยจะใช้กลวิธีต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างตระหนักรู้ แต่เมื่อใช้จนชำนาญก็จะหายไปโดยอัตโนมัติ ดังนั้น การที่จะศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจึงต้องใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ให้เหมาะสมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงที่สุด (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot, 1990: 85)

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford, 1990: 194-201) และเจ ไมเคิล โอ มัลลีย์ และ แอนนา อูล ซาโมท์ (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot, 1990: 90-94) ได้เสนอวิธีการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษไว้อย่างสอดคล้อง ดังนี้

1. การสังเกต (Observations) เป็นวิธีหนึ่งในการศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยควรกำหนดกลวิธีในการเรียนที่จะทำการสังเกตไว้ก่อน การสังเกตอาจจะสังเกตผู้เรียนทีละคน หรือเป็นกลุ่ม และควรถ่ายวิดีโอเก็บไว้เพื่อสามารถตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลได้เมื่อต้องการ ในขณะที่สังเกตผู้วิจัยอาจจดรายละเอียดของกลวิธีที่ผู้เรียนใช้หรืออาจกำหนดเวลาและเช็กกลวิธีที่ผู้เรียนใช้ตามรายการที่ทำไว้ล่วงหน้า เช่น การสังเกตผู้เรียนแต่ละคน ๆ ละ 3 นาที ความถี่ในการเช็กแต่ละกลวิธีที่ระยะเวลาห่าง 10 วินาที อาทิเช่น เมื่อเห็นผู้เรียนจดบันทึก ก็จะขีดในช่องจดบันทึก และที่ระยะเวลา 10 วินาที ถ้ายังจดบันทึกอยู่ก็จะขีดลงในช่องจดบันทึกอีกครั้ง (Bambang Sugeng, 1997: 91) หรืออาจใช้สองวิธีร่วมกัน ผู้วิจัยที่จะใช้วิธีนี้ต้อง

ตระหนักว่า มีกลวิธีบางอย่างที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ อาทิเช่น การเชื่อมโยง การจินตนาการ และการเดาอย่างฉลาด นอกจากนี้ยังต้องมีอุปกรณ์ในการช่วยบันทึก เช่น วิดีโอ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความยากในการหาอุปกรณ์และหาผู้ช่วยในการบันทึก และในกรณีที่ใช้วิธีจดรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลค่อนข้างจะยุ่งยาก

2. การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน การสัมภาษณ์ประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านกิจกรรม ได้แก่ การให้ผู้เรียนสำรวจตนเองในด้านกลวิธีการเรียนรู้ ด้านเวลา ได้แก่ จำนวนเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์จะเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้ว และด้านเนื้อหา การที่จะทราบถึงกลวิธีในการเรียนของผู้เรียน ผู้วิจัยควรกำหนดเนื้อหาที่จะเรียนรู้ให้ผู้เรียน เช่น บทความที่จะอ่านและหัวข้อหรือคำถามที่จะให้เขียนความเรียง

การสัมภาษณ์มีทั้งแบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจะทำให้ผู้วิจัยสามารถเก็บรวบรวมข้อมูลได้ครอบคลุมมากกว่า เพราะมีการเตรียมคำถามล่วงหน้า และผู้เรียนเตรียมคำตอบล่วงหน้าได้

ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยอาจสัมภาษณ์ผู้เรียนแต่ละบุคคล หรืออาจสัมภาษณ์เป็นกลุ่มย่อย ๆ สำหรับผู้เรียนที่เรียนในระดับมัธยมปลาย แต่การสัมภาษณ์เป็นกลุ่มย่อยนั้นไม่สามารถเชื่อมโยงผลไปยังผู้เรียนเป็นรายบุคคลได้

ข้อดีของวิธีการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะได้ข้อมูลที่ลึกกว่าที่ได้จากการเขียนตอบ นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีแรงจูงใจในการตอบมากกว่า แต่ข้อจำกัดของวิธีนี้คือต้องใช้เวลามาก ศึกษาได้เฉพาะกลุ่มตัวอย่างประชากรขนาดเล็ก และการวิเคราะห์ข้อมูลต้องใช้เวลามากและยุ่งยาก

3. การคิดออกมาเป็นคำพูด (Think-Aloud) คือ การให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาและขณะที่ทำกิจกรรมให้คิดและพูด กลวิธีต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ออกมาดัง ๆ ผู้วิจัยจะทำการจดสิ่งที่ผู้เรียนพูดออกมา ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงกลวิธีในการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกวิธีหนึ่ง

ข้อจำกัดของวิธีนี้คือ ผู้เรียนอาจจะไม่คุ้นเคยกับวิธีการ ดังนั้นผู้วิจัยควรมีการฝึกการคิดออกมาเป็นคำพูดให้กับผู้เรียน ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง โดยในขั้นแรกอาจให้ ผู้เรียนคิดเป็นภาษาที่หนึ่ง เมื่อชำนาญขึ้นจึงให้เปลี่ยนเป็นภาษาที่สอง

4. การจดบันทึก (Note-Taking) เป็นแบบรายงานตนเองที่สามารถประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และจะมีคุณค่ามากขึ้นเมื่อมีการสัมภาษณ์ด้วย อาทิ

เช่น การให้นักเรียนจกรายการกลวิธีที่ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ และนำมาบอกในวันสัมภาษณ์ ซึ่ง ผู้สัมภาษณ์สามารถถามคำถามเพิ่มเติมเมื่อสงสัย หรือต้องการข้อมูลเพิ่มเติม

5. การจดบันทึกประจำวัน (Diaries) เป็นแบบรายงานตนเองอีกรูปแบบหนึ่ง ที่ให้ผู้เรียนเขียนเกี่ยวกับความคิด ความรู้สึก ความสำเร็จ ปัญหา และวิธีแก้ปัญหาทุกวัน ซึ่งจะทำให้ทราบกลวิธีในการเรียนภาษา การจดบันทึกประจำวันมีรูปแบบอิสระ ครูควรแนะแนวทางในการเขียนว่าจะรายงานกลวิธีในการเรียนภาษาอย่างไร เพื่อป้องกันปัญหาที่พบว่าข้อมูลที่ได้รับการเขียนบันทึกประจำวันนั้นจะเป็นข้อมูลที่ไมต้องการอยู่มาก แต่จะมีข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาน้อยมาก

6. การสำรวจแบบให้รายงานตนเอง (Self-Report Surveys) แบบสำรวจรายงานตนเองเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ ซึ่งมี 2 ประเภทคือ

1. แบบสำรวจรายงานตนเองแบบมีโครงสร้างน้อย (Less-Structured Self-Report Surveys) เป็นแบบสำรวจคำถามปลายเปิด ที่ออกแบบให้ผู้เรียนเขียนอธิบายกลวิธีในการเรียนภาษาอย่างอิสระ ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามสามารถเขียนบอกในสิ่งที่ตนต้องการ

2. แบบสำรวจรายงานตนเองแบบมีโครงสร้างมากขึ้น (More-Structured Self-Report Surveys) เป็นแบบสอบถามที่มีโครงสร้างมากขึ้น เป็นแบบสำรวจคำถามปลายปิดแบบให้เลือกตอบ โดยเป็นแบบประเมินตนเองด้วยมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ เช่น แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาของรีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (The Strategy Inventory for Language Learning (SILL) Version 5.1, 7.0) (Rebecca Oxford, 1990: 283-300) ซึ่งครอบคลุมกลวิธีการเรียนโดยตรง และกลวิธีการเรียนโดยอ้อม และแบบสอบถามกลวิธีการเรียนของ แคลร์ อี ไวน์สไตน์ (The Learning and Study Strategies Inventory (LASSI) (Claire E. Weinstein, 1988: 299) จำนวน 90 ข้อ ที่ใช้วัดกลวิธีในการเรียน การศึกษากลวิธีการเรียนโดยใช้แบบสอบถามนี้จะสามารถทำได้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรกลุ่มใหญ่ และการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถทำได้สะดวกด้วยคอมพิวเตอร์ แต่มีข้อจำกัดตรงที่ว่า ผู้เรียนอาจจะมีกลวิธีบางประเภทที่ไม่มีในแบบสอบถาม

7. วิธีการศึกษาแบบผสม (Multiple Procedures) วิธีการศึกษากลวิธีการเรียนภาษาแบบผสม คือ การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการศึกษาข้างต้นหลายวิธีร่วมกัน อาทิเช่น การสัมภาษณ์และการตอบแบบสอบถาม หรือการสังเกต การสัมภาษณ์ และการตอบแบบสอบถาม (David Nunun, 1997: 56) ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลมากที่สุดและเป็นจริงมากที่สุด

การที่ผู้วิจัยจะเลือกวิธีใดในการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ นั้นขึ้นอยู่กับว่าผู้วิจัยต้องการนำข้อมูลไปใช้เพื่ออะไร? อาทิเช่น เพื่อการสอน เพื่อเป็นข้อมูลป้อนกลับ หรือเพื่อการฝึกกลวิธี หรือขึ้นอยู่กับเวลาที่ครูและตัวอย่างประชากรมีให้ในการเก็บข้อมูล เวลาในการเก็บข้อมูล ถ้าเก็บระหว่างทำกิจกรรม อาจใช้วิธีคิดออกมาเป็นคำพูดและการสังเกต ถ้าเก็บ ทันทีหลังจากการทำกิจกรรมยุติลง อาจใช้วิธีสัมภาษณ์และการจดบันทึก ถ้าเก็บหลังจากกิจกรรมยุติลงและทิ้งระยะเวลาไปช่วงหนึ่ง อาจใช้วิธีการจดบันทึกประจำวันและการตอบแบบสอบถาม

สรุปได้ว่า การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การคิดออกมาเป็นคำพูด การจดบันทึก การจดบันทึกประจำวัน การสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม และการศึกษาแบบผสม ซึ่งแต่ละวิธีจะมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ดังนั้น ผู้วิจัยจึงควรพิจารณาเลือกวิธีการศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการศึกษา และสอดคล้องกับปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นข้อจำกัดในการศึกษาของผู้วิจัย

3.2.5 การฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

การมีความรู้และการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ กลวิธีการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่สอนและฝึกได้ การฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ (Rebecca Oxford, 1990: 201) ทั้งนี้เพราะการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษา เช่น กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น สามารถใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนเป็นการเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (David Nunan, 1997: 56) นักการศึกษาหลายท่านได้ศึกษาในเรื่องการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษา และได้นำเสนอขั้นตอนการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษา ดังมีรายละเอียดดังนี้

ไคลร์ อี ไวน์สไตน์ (Clarie E. Weinstein, 1988: 305) ได้นำเสนอขั้นตอนการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษา ดังนี้

1. แนะนำและให้รายละเอียดเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษา และวิธีใช้กลวิธีเหล่านั้นในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน
2. นำเสนอกลวิธีในการเรียนภาษาที่สำคัญ พร้อมยกตัวอย่างวิธีการใช้
3. ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการใช้กลวิธีเหล่านั้นทันทีหลังจากการนำเสนอ
4. หลังการฝึกให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนถึงผลการฝึกและแนะวิธีแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ตลอดจนทบทวนการใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการเรียนภาษา และแสดงให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างกลวิธีต่าง ๆ ด้วย

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca Oxford, 1990: 203-208) ได้เสนอขั้นตอนการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษา ดังนี้

1. พิจารณาความต้องการและเวลาที่ใช้ในการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาของผู้เรียน ในขั้นตอนนี้ผู้สอนต้องพิจารณาว่าใครคือผู้เรียน และมีความต้องการอะไร เช่น วัยของผู้เรียน ระดับการเรียน กลวิธีที่ผู้เรียนใช้อยู่และความต้องการเรียนรู้กลวิธี ตลอดจนจุดด้อยจุดเด่นของผู้เรียน นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาด้านเวลาที่จะใช้ในการฝึกว่าจะเริ่มฝึกเมื่อใด และใช้เวลานานเท่าใด ถ้าเป็นไปได้ ผู้สอนอาจเชื่อมโยงการฝึกเข้ากับกิจกรรมทางภาษาในการเรียนการสอนปกติ
2. เลือกใช้กลวิธีการเรียนอย่างดี ขั้นตอนนี้เกี่ยวกับการเลือกกลวิธีเรียนที่จะนำมาใช้ฝึก โดยมีวิธีการเลือกดังนี้
 - 2.1 เลือกกลวิธีเรียนที่ตรงหรือสัมพันธ์กับความต้องการของผู้เรียน
 - 2.2 เลือกประเภทของกลวิธีเรียนมากกว่าหนึ่งกลวิธี โดยพิจารณาว่ากลวิธีที่เลือกนั้นมีความสอดคล้อง และส่งเสริมซึ่งกันและกัน
 - 2.3 เลือกกลวิธีที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนโดยส่วนใหญ่ และสามารถถ่ายโอนไปใช้ในสถานการณ์และกิจกรรมภาษาที่หลากหลาย
 - 2.4 เลือกกลวิธีเรียนบางกลวิธีที่สอนง่าย และบางกลวิธีที่สอนยาก แต่มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ไม่ควรเลือกกลวิธีเรียนที่สอนง่ายทั้งหมด หรือสอนยากทั้งหมด
3. เชื่อมโยงการฝึกกลวิธีเรียนให้เข้ากับการเรียนรู้ภาษา โดยพิจารณาการฝึกกลวิธีให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรม และเนื้อหาที่ให้ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ภาษาตามการเรียนการสอนปกติ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการฝึก

และทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่ากลวิธีในการเรียนภาษาสามารถใช้ในบริบทที่มีความหมายได้อย่างไร อันจะทำให้สามารถจำและเรียนรู้วิธีใช้กลวิธีในการเรียนภาษาได้ง่ายขึ้น

4. สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษา โดยผู้สอนควรพิจารณาว่าควรสร้างแรงจูงใจประเภทใดใน โปรแกรมการฝึก เช่น การให้เกรดเมื่อรู้กลวิธีการเรียนภาษาใหม่ หรือแรงจูงใจจากการเห็นประโยชน์ของการฝึกกลวิธีการเรียนภาษาที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีการเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เตรียมสื่อและกิจกรรมการเรียนการสอน ในขั้นตอนนี้ผู้สอนจะจัดเตรียมสื่อและกิจกรรมที่จะใช้ในการฝึกกลวิธีการเรียน สื่อที่ใช้ในการเรียนภาษาตามปกติสามารถนำมาใช้ได้ ผู้สอนอาจจัดทำเอกสารรายละเอียดและวิธีใช้กลวิธีการเรียน สร้างคู่มือสำหรับให้นักเรียนใช้ที่บ้านและในชั้นเรียน ตลอดจนเลือกกิจกรรมที่ผู้เรียนสนใจ หรือให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเลือกกิจกรรม

6. ดำเนินการฝึกกลวิธีการเรียน โดยแจ้งให้ผู้เรียนทราบถึงความสำคัญและวิธีการใช้กลวิธีการเรียนในสถานการณ์ต่าง ๆ และให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้กลวิธีการเรียนในกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย และชี้ให้เห็นว่า ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนกลวิธีการเรียนจากกิจกรรมหนึ่งไปยังอีกกิจกรรมได้อย่างไร

7. ประเมินการฝึกกลวิธีการเรียน โดยให้ผู้เรียนประเมินผลการฝึกการใช้กลวิธีการเรียนด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการฝึกกลวิธีการควบคุมตนเองและการประเมินตนเอง และจะเป็นการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อผู้สอนด้วย นอกจากนี้ผู้สอนควรประเมินผลการฝึกกลวิธีของผู้เรียน โดยสังเกตในระหว่างฝึก และหลังการฝึกว่าผู้เรียนมีพัฒนาการด้านใดบ้าง ผลการประเมินจะทำให้ทราบข้อดีและข้อบกพร่องของโปรแกรมการฝึก

8. ทบทวนการฝึกกลวิธีการเรียน ขั้นสุดท้ายคือการทบทวนขั้นตอนการฝึกกลวิธีการเรียนตั้งแต่เริ่มต้นเรื่อยมา เพื่อปรับปรุงแก้ไข ซึ่งบางขั้นตอนไม่มีประเด็นที่ต้องแก้ไข ก็ผ่านไปพิจารณาขั้นตอนอื่น ๆ ต่อไป

ขั้นตอนทั้ง 8 ขั้น สามารถนำไปใช้กับการฝึกกลวิธีแบบระยะยาว (Long-term Strategy Training) ซึ่งเป็นการฝึกกลวิธีการเรียนภาษาที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยครอบคลุมกลวิธีที่หลากหลายประเภท ซึ่งอาจใช้ระยะเวลาในการฝึกตลอดเทอมโดยสอดแทรกไปกับการเรียนรู้ภาษาตามปกติ นอกจากนี้ยังสามารถประยุกต์ใช้กับการฝึกกลวิธีแบบครั้งเดียว (One-Time Strategy Training) ซึ่งเป็นการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาเป็นครั้ง ๆ ไม่ต่อเนื่องกัน โดยใช้ระยะเวลาฝึกสั้น ๆ โดยเลือกกลวิธีในการเรียนบางประเภทขึ้นมาฝึก

สำหรับการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น เดวิด นูแนน (David Nunan, 1997: 72) ได้เสนอขั้นตอนในการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับการฝึกโดยมีครูเป็นผู้สอนภายในชั้นเรียน ดังนี้

1. เลือกกลวิธีที่จะนำมาฝึก ในขั้นตอนแรกครูจำเป็นต้องรู้ว่ากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษประเภทใดที่ควรนำมาฝึกให้นักเรียนของตนเอง จากนั้นจึงทำการเลือกกลวิธีที่เหมาะสมกับนักเรียนของตนเพื่อใช้ฝึกให้นักเรียนในชั้นเรียน
2. อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับกลวิธีที่จะนำมาฝึก ในขั้นตอนนี้ครูจะอธิบายลักษณะ วิธีใช้ และประโยชน์ของกลวิธีที่ได้เลือกไว้ในขั้นตอนแรกให้นักเรียนฟัง
3. การประยุกต์ใช้กลวิธี ในขั้นตอนนี้ครูจะให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกการใช้กลวิธีเหล่านั้น กับงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน และคอยให้คำแนะนำและความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา
4. การประเมินผล ในขั้นตอนนี้สุดท้าย ครูจะประเมินผลการฝึก โดยอาจจะให้นักเรียนประเมินตนเอง โดยให้ตอบแบบสอบถามการใช้กลวิธีหรือให้เขียนเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการใช้กลวิธีของตนเอง ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบความสัมพันธ์ของสิ่งที่ครูสอน การฝึกปฏิบัติของนักเรียน และผลการเรียนรู้ว่าจะเป็นเช่นไร

นอกจากนี้ พี ดี เพียร์สัน และ เจ เอ โดล (P. D. Pearson and J. A. Dole, 1987 cited in Andrew D. Cohen, 1998: 71-72) ยังได้เสนอวิธีการฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษโดยมีครูเป็นผู้สอน ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้กับภาษาต่างประเทศอื่นได้ มีลักษณะโดยรวมสอดคล้องกับวิธีของนูแนน แต่มีรายละเอียดบางประการที่แตกต่าง ดังนี้

1. อธิบายเกี่ยวกับลักษณะ การเลือก และการใช้กลวิธีในสถานการณ์ต่าง ๆ
2. ให้นักเรียนฝึกเลือก และใช้กลวิธีโดยคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือ
3. ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง
4. ให้นักเรียนฝึกประยุกต์ใช้กลวิธีกับงานชิ้นใหม่
5. สนับสนุนให้นักเรียนใช้กลวิธีด้วยตัวนักเรียนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยการให้นักเรียนรับผิดชอบต่อการเลือกและการใช้กลวิธี ตลอดจนการประเมินผลการเรียนรู้การใช้กลวิธีต่าง ๆ ด้วยตนเอง

สรุปได้ว่า การฝึกกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ต้องดำเนินการตาม ขั้นตอน ต่าง ๆ ดังนี้ คือ การพิจารณาความต้องการของผู้เรียน และเวลาในการฝึก การเลือกกลวิธีที่จะใช้ฝึก การเชื่อมโยงการฝึกเข้ากับการเรียนรู้ภาษา การสร้างแรงจูงใจในการฝึก การเตรียมสื่อ และกิจกรรม การดำเนินการฝึก การประเมินผล และการทบทวนการฝึก ซึ่งขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้ สามารถประยุกต์ใช้กับวิธีฝึกแบบระยะยาว และวิธีการฝึกเพียงครั้งเดียว

3.3 การเชื่อมโยงของแรงจูงใจ และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว (David Kember and Lyn Gow, 1994: 2) กล่าวว่า “แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นเชื่อมโยงกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยที่แรงจูงใจจะเป็นตัวกำหนดกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ เพื่อให้ผลการเรียนรู้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้”

จอห์น บี บิกส์ (John B. Biggs, 1985: 192) ศึกษาพบว่า การเชื่อมโยงใน ลักษณะดังกล่าวข้างต้นเกิดภายในกระบวนการเรียนรู้แบบเมตา (Metalearning) ซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับพุทธิปัญญาของตนเอง และสามารถควบคุมกระบวนการทางพุทธิปัญญา ของตนเอง ขั้นตอนในการเรียนรู้แบบเมตา (Metalearning) จะทำการเชื่อมโยงแรงจูงใจในการเรียน และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้คือ

ขั้นตอนแรก การรับรู้เกี่ยวกับพุทธิปัญญาของตนเอง ก่อนที่ผู้เรียนจะทำการ เรียนรู้ ผู้เรียนจะรับรู้ว่าคุณสมบัติใดในการเรียนรู้ เช่น แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรง จูงใจภายใน หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสามารถเพียงใดในการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ มีความรู้ เกี่ยวกับหัวข้อที่เรียนมาน้อยเพียงใด และมีความรู้เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนว่าจะใช้อย่างไร จะใช้ เมื่อใด และใช้กลวิธีประเภทใดในการเรียนรู้ (John H. Favell, 1979: 906-907; D. R. Cross and S. G. Paris, 1988: 131-132)

ขั้นตอนที่สอง การควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนจะควบคุมกระบวนการ เรียนรู้ของตนเองโดยใช้กลวิธีแบบเมตาคอกนิชัน ซึ่งในขั้นตอนนี้จะเชื่อมโยงแรงจูงใจในการ เรียนที่ผู้เรียนรับรู้ในขั้นตอนแรกกับกลวิธีในการเรียน โดยการเลือกกลวิธีในการเรียน ทดลองใช้ และ ทำการปรับเปลี่ยนจนกระทั่งได้กลวิธีในการเรียนที่สอดคล้องกับแรงจูงใจในการเรียนที่ตนมี ซึ่งจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ตามที่ตนต้องการ จอห์น บี บิกส์ และ ฟิลลิป

เจ มอร์ (John B. Biggs and Phillip J. Moore, 1993: 307-309) ได้อธิบายถึงขั้นตอนในการควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ดังนี้

1. การวางแผน (Planning) เมื่อผู้เรียนรู้ว่าตนมีแรงจูงใจอะไรในการเรียน ก็ จะทำการวางแผน กำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ ซึ่งมาจากแรงจูงใจในการเรียนรู้นั้นเอง เช่น ผู้เรียนต้องการเรียนเพียงเพื่อสอบผ่านซึ่งเป็นแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ผู้เรียนต้องการเรียนเพราะ ต้องการมีความรู้ในเรื่องที่เรียน ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายในหรือผู้เรียนต้องการเรียนเพื่อให้ได้เกรดสูง ซึ่งเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป้าหมายต่าง ๆ จะเป็นตัวกำหนดทิศทางในการเรียน และกลวิธีในการ เรียน

2. การกำหนดเนื้อหาความรู้ที่จะศึกษา (Decide the Knowledge) เป็น การกำหนดว่าจะต้องศึกษาหาความรู้ในส่วนใดเพิ่มเติม โดยพิจารณาจากความรู้ที่ตนมีอยู่ก่อน

3. การเลือกกลวิธี (Selecting Strategies) ผู้เรียนจะกำหนดกลวิธีที่ใช้ในการ เรียนรู้ เพื่อให้ผลการเรียนรู้บรรลุเป้าหมาย โดยพิจารณาจากความรู้ในเรื่องกลวิธีว่าจะใช้อย่างไร และใช้เมื่อใด ตลอดจนพิจารณาถึงแรงจูงใจที่ตนมีด้วย

4. การกำกับควบคุม (Monitoring) เมื่อเริ่มเรียนรู้งานหรือเริ่มทำงาน ผู้เรียน จะคอยกำกับให้การเรียนรู้ไปยังทิศทางที่ต้องการให้บรรลุเป้าหมาย

5. การประเมินผล (Evaluating) ในขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะประเมินผลว่า การ เรียนรู้โดยใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่กำหนดไว้นำไปสู่ผลการเรียนรู้ตามที่ตนต้องการหรือไม่ กล่าวคือ เป็น ไปตามแรงจูงใจที่ตนมีในการเรียนรู้หรือไม่ ถ้าไม่ก็จะทำการปรับเปลี่ยนกลวิธีในการเรียนรู้ใหม่ และประเมินผลจนกระทั่งได้ผลการเรียนรู้ตามเป้าหมาย ซึ่งเป็นแรงจูงใจในการเรียน

นอกจากนี้นักการศึกษาหลายท่านยังได้ศึกษาการเชื่อมโยงระหว่างแรงจูงใจ ในการเรียนและกลวิธีในการเรียน และได้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่า แรงจูงใจและกลวิธีใน การเรียน มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน โดยที่แรงจูงใจมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียน ของผู้เรียน โดยที่ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือจะใช้กลวิธีในการท่องจำ การคัดลอก การอ่าน เพียงแค่ได้ความหมายตามที่ตัวอักษรสื่อ ใช้เวลาและความพยายามน้อย ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายใน จะใช้กลวิธีทำความเข้าใจ คิดวิเคราะห์ เชื่อมโยงและอ่านมาก ส่วนผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะ ใช้กลวิธีจัดการเกี่ยวกับเวลา การใช้ตัวชี้แนะในการเรียน การจดบันทึกและการเน้นข้อความ สำคัญ เป็น ต้น (J. Hattie and D. Watkins, 1981: 241; M. J. O'Neil and D. Child, 1984: 228; Mohamed A. Albaili, 1998: 145)

จากการศึกษาของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีการเชื่อมโยงกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการเชื่อมโยงจะเกิดภายในกระบวนการเรียนรู้แบบเมตา (Metalearning) โดยที่ผู้เรียนจะรับรู้ว่าคุณมีความสนใจประเภทใด และควบคุมการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับแรงจูงใจที่ตนมี

4. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนแต่ละคนจะแตกต่างกันและสามารถแปรเปลี่ยนได้ ทั้งนี้เพราะมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิเซีย โชว (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 51) กล่าวว่า “วิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนแต่ละคนมีนั้น ไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของตัวผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมในการเรียน” ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จอห์น บี บิกกส์ (John B. Biggs, 1985: 185-186) ที่พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียนคือ ปัจจัยทางด้านตัวบุคคล และปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนแต่ละคนเลือกใช้วิธีการเรียนที่ต่างกัน และวิธีการเรียนที่ผู้เรียนเลือกใช้นั้นจะนำไปสู่ผลการเรียนที่ต่างกันด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษคือ ปัจจัยทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน

4.1 ปัจจัยทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียน

ตัวแปรทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียนมีหลายประเภท แต่ที่สำคัญและมีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีดังนี้

ความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ความสามารถทางภาษาอังกฤษส่งผลให้ผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 352) ศึกษาในเรื่องนี้และพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัดจะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ทั้งนี้เพราะผู้เรียนมีความสามารถแค่เข้าใจเพียงผิวเผิน และไม่สามารถที่จะทำความเข้าใจให้ลึกซึ้ง นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีข้อจำกัดในการอ่าน กล่าวคือไม่สามารถทำความเข้าใจในระดับใจความหลัก จะทำได้แค่ระดับแปลความหมายของคำและประโยค และเมื่อไม่เข้าใจจึงใช้วิธีท่องจำมาตอบ สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะมีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ทั้งนี้เพราะเมื่อมีความ

สามารถทางภาษาอังกฤษสูงก็จะสามารถเรียนรู้ด้วยวิธีทำความเข้าใจและสามารถใช้กลวิธีการเรียนที่หลากหลายอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ (David Kember and Lyn Gow, 1994: 9-10) ยิ่งไปกว่านั้น ผลการศึกษาของ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลีย์ โชว์ (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 57-58) ยังให้รายละเอียดถึงอิทธิพลของความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัด จะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน เพราะเมื่อต้องการทำ กิจกรรมเกี่ยวกับงานเขียนจะลอกข้อความมาตอบ หรือเขียนตามที่ท่องจำได้ ทั้งนี้เพราะไม่สามารถทำความเข้าใจข้อความที่ศึกษา ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก หรือวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ โดยที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะสามารถเขียนตามความเข้าใจของตนเอง และสามารถทำความเข้าใจบทความที่อ่านถึงสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อ นอกจากนี้ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงทำให้ผู้เรียนบางคนมีความมั่นใจในความสามารถของตนเอง ต้องการเรียนโดยการแข่งขันกับเพื่อนเพื่อให้ได้คะแนนสูงที่สุดในชั้น จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีลักษณะของผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์

เมื่อพิจารณาด้านองค์ประกอบของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษยังมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงจะส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นด้วย ดังเช่น ผลการศึกษาของ โจเซ เอส เฮอร์นันเดซ (Jose S. Hernandez, 1986: 2087-A) ที่พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษมีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษจำกัด นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน จะใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันทั้งทางด้านความถี่ ประเภท และประสิทธิภาพ เซาหยวนหวัง (Shouyuan Wang, 1997: 5021-A) และ จัน-ยุง ลี (Jun-yung Lee, 1998: 760-A) กล่าวว่า “ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษบ่อยกว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ” และจากผลการศึกษาของ จอห์น เอ็ม กรีน และ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (John M. Green and Rebecca Oxford, 1995: 286) พบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะใช้กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ ตามลำดับ และผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและปานกลางจะใช้กลวิธีด้านเมตาดาอกนิชัน และด้านสังคมมากกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำชอบใช้กลวิธีที่ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จชอบใช้ นอกจากนี้ เดวิด นูแนน (David Nunan, 1997: 57) ยังกล่าวว่า “ผู้เรียนที่ประสบ

ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ สามารถใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จ”

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างประเภทกัน จะเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน อันจะนำไปสู่การมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ต่างกัน ดังเช่น ผลการศึกษาของ เดวิด เคมเบอร์ และ ดอริส วาย พี ลวง (David Kember and Doris Y. P. Leung, 1998: 296-297) ศึกษาพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สัมพันธ์และเชื่อมโยงกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยที่แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือในการเรียนภาษาอังกฤษ จะเลือกใช้กลวิธีการจำ ซึ่งจะนำไปสู่การมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในในการเรียนภาษาอังกฤษจะเลือกใช้กลวิธีการทำความเข้าใจ การเชื่อมโยง และการวิเคราะห์ ซึ่งจะนำไปสู่การมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ส่วนผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษจะใช้กลวิธีด้านการจัดการเกี่ยวกับเวลา การจดบันทึก การเน้นข้อความ การวางแผน ตลอดจนกลวิธีในการสอบ ซึ่งจะนำไปสู่การมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ โนลา เพอร์ดี้ และ จอห์น เอ แสตตี (Nola Purdie and John A. Hattie, 1995: 231) ยังพบว่า การฝึกแรงจูงใจในการเรียน (Motivation Training) ทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีคะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึก และแบบใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น แต่คะแนนวิธีการเรียนแบบผิวเผินลดลง และ พอล แรมส์เดน (Paul Ramsdens, 1993: 65) กล่าวว่า “ผู้เรียนที่มีความสนใจในการเรียนและต้องการเรียนรู้เพื่อให้ความรู้มากขึ้น ซึ่งเป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในในการเรียนนั้น จะพยายามเรียนโดยการทำทำความเข้าใจและคิดวิเคราะห์ ซึ่งจะนำไปสู่วิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เพศ

เพศ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้เรียนเพศหญิงและเพศชายจะมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน เดวิด วัตกินส์ เจ แสตตี และ เอสเตลา แอสติลลา (David Watkins, J. Hattie and Estela Astilla, 1986: 360) ได้ศึกษากับนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนในประเทศฟิลิปปินส์ และพบว่านักเรียนหญิงจะมีคะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึกและวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก นักเรียนชายมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เจ เฮง เอฟ

เมเยอร์ ที ที ดูนส์ และ เจ ที อี ริชาร์ดสัน (J. H. F. Meyer, T. T. Dunes and J. T. E. Richardson, 1995: 119) ที่พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเคปทาวน์ในแอฟริกาใต้เพศหญิง และเพศชายมีวิธีการเรียนต่างกัน นักศึกษาเพศหญิงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก นักศึกษาชายมีวิธีการเรียนแบบไฝ่สัมผัส

เมื่อพิจารณาองค์ประกอบย่อยของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า เพศยังมีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษา โดยที่เพศหญิงจะมีแรงจูงใจสูงกว่าเพศชาย ดังเช่นงานวิจัยของ บี โค เซกิ และ เอน เจ เอนท์วิสเทล (B. Kozeki and N. J. Entwistle, 1984: 310) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนในประเทศอังกาเรี จำนวน 800 คน และประเทศอังกฤษ จำนวน 365 คน ที่มีอายุระหว่าง 12-13 ปี โดยเปรียบเทียบแรงจูงใจของเพศหญิงและเพศชาย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจสูงกว่านักเรียนชายทั้งสองประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮวกหยุกซุง และอะมาดู เอ็ม พาติลลา (Hyekyung Sung and Amado M. Padilla, 1998: 215) ที่พบว่า นักเรียนเพศหญิงใน โรงเรียนเอกชนที่เรียนภาษาต่างประเทศมีระดับแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ และแรงจูงใจเชิงบูรณาการสูงกว่านักเรียนเพศชาย นอกจากนี้เพศยังมีอิทธิพลต่อองค์ประกอบของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอีกด้านหนึ่ง คือ กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีของผู้เรียนในด้านความถี่ ดังเช่น ผลการศึกษาของ บี เอ็ม ซี (B. M. Sy, 1989 cited in John Green and Rebecca Oxford, 1995: 266) พบว่า นักศึกษาเพศหญิงที่เรียนภาษาอังกฤษในประเทศจีนใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างจากนักศึกษาเพศชาย โดยที่จะใช้กลวิธีทดแทน กลวิธีเมตตาคอกนิชัน และกลวิธีด้านสังคมมากกว่าเพศชาย เมื่อพิจารณาภาพรวมพบว่า เพศหญิงยังใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษบ่อยกว่าเพศชาย (Madeline Ehrman and Rebecca Oxford, 1989: 7; John M. Green and Rebecca Oxford, 1995: 283) และเมื่อพิจารณาร่วมกับระดับชั้นที่เรียนภาษาอังกฤษ แบมแบง ซูเกง (Bambang Sugeng, 1997: 98) พบว่า นักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินโดนีเซียจะใช้กลวิธีเมตตาคอกนิชันมากขึ้นตามระดับชั้นที่สูงขึ้น นักเรียนหญิงใช้กลวิธีเมตตาคอกนิชันลดลงตามระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น

4.2 ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน

การเรียนรู้ในสถานการณ์จริง จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนต้องปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมในการเรียน หรือบริบทในการเรียนรู้ สิ่งแวดล้อมในการเรียนจะมีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียนทางอ้อม โดยผ่านการรับรู้ของผู้เรียน (N. J. Entwistle, 1989: 155) จากการศึกษาพบว่า สิ่งแวดล้อมในการเรียนที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีดังนี้

วิธีการสอน

วิธีการสอน เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน วิธีการสอนที่ต่างกันจะทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ต่างกันด้วย ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลีย์ โชว์ (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 51) ศึกษาพบว่า วิธีการสอนมีผลกระทบต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้เรียนจะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ถ้ารับรู้ว่ามีผู้สอนสอนโดยวิธีบรรยายแบบส่งผ่านความรู้ด้านเดียว ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ผู้เรียนจะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ถ้ารับรู้ว่ามีผู้สอนสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ลิน โกว์ และ เดวิด เคมเบอร์ (Lyn Gow and David Kember, 1993: 30) ที่พบว่า วิธีการสอนที่ครูเป็นศูนย์กลางสนับสนุนให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และวิธีการสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางสนับสนุนให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึกหรือแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ พอล แรมส์เดน (Paul Ramsden, 1993: 73-81) ยังพบว่า วิธีการสอนที่ไร้ชีวิตชีวา การนำเสนอที่ไม่ดี ยากที่จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้โดยการทำความเข้าใจ และการไม่ให้อิสระในการเรียนรู้แก่ผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน แต่วิธีการสอนที่ดีโดยการยกตัวอย่างและเชื่อมโยงกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โดยการทำความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การให้อิสระในการเรียนรู้โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการพิจารณา กำหนด เนื้อหา กิจกรรม และประเภทของงานในการเรียนรู้ ตลอดจนมีความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ปัจจัยเหล่านี้จะส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เมื่อพิจารณาด้านองค์ประกอบของวิธีการเรียน พบว่า วิธีการสอนยังมีอิทธิพลต่อองค์ประกอบของวิธีการเรียนด้านแรงจูงใจในการเรียน กล่าวคือ ลักษณะการสอนที่ต่างกัน ส่งผลให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจต่างประเภทกัน ดังเช่นงานวิจัยของ คิมเบอร์ลี เอ. นูแอลส์ ริชาร์ด เคลล์แมนท์ และ ลัก จี แพลเลอติเยร์ (Kimberly A. Noels, Richard Clément and Luc G. Pelletier, 1999: 26) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนที่รับรู้ว่าการสอนโดยให้อิสระในการเรียนรู้ ให้ความสนใจ และส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง จะมีแรงจูงใจภายในในการเรียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบของวิธีการเรียนแบบรู้ลึก แต่ผู้เรียนที่รับรู้ว่าการสอนโดยใช้วิธีเผด็จการ ข่มขู่ คุก จะมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ คือ เรียนรู้เพียงแต่สอบผ่าน ซึ่งเป็นองค์ประกอบของวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

วิธีการประเมิน

วิธีการประเมินผลการเรียนรู้ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน กล่าวคือ วิธีการประเมินที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อเท็จจริงที่ต้องท่องจำมาตอบ จะส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการประเมินที่ต้องการคำตอบที่ต้องผ่านการ

เรียนรู้โดยการทำความเข้าใจ คิวเคอเร่จะส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้อีก ดังเช่นผลการศึกษาของ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิเยา โชว (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 51) ที่พบว่า ผู้เรียนจะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ถ้าวิธีการประเมินเป็นแบบข้อคำถามที่ต้องการให้ท่องจำมาตอบ ผู้เรียนจะมีวิธีการเรียนแบบรู้อีก ถ้าวิธีการประเมินเป็นแบบข้อคำถามที่ต้องการความเข้าใจในการเรียนรู้ นอกจากนี้ พอล แรมส์เดน (Paul Ransdens, 1993: 81-82) ยังสรุปว่า วิธีการประเมินที่ต้องการทดสอบความสามารถในการท่องจำ ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงและรายละเอียด ตลอดจนก่อให้เกิดความวิตกกังวล จะทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการประเมินแบบอัตนัยที่ต้องการคำตอบที่ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจและคิดวิเคราะห์เนื้อหาที่เรียน จะทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้อีก

งานในการเรียนรู้

งานที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นด้านปริมาณงาน หรือประเภทของงาน มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ปริมาณงานที่ต่างกันส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ต่างกัน เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 352) และเดวิด เคมเบอร์ และ ดอริส วาย พี ลวง (David Kember and Doris Y.P Leung, 1998: 294) ยังได้ศึกษาในเรื่องนี้ และได้ผลที่สอดคล้องกันว่าปริมาณงาน (Workload) ที่ผู้เรียนต้องทำนั้นมีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียน ทั้งนี้เพราะว่าปัจจุบันนี้ผู้เรียนต้องมึงานที่เกี่ยวกับการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับโลกยุคข้อมูลข่าวสารที่มีสิ่งที่จะต้องให้เรียนรู้เกิดขึ้นมากมาย ทำให้ครูต้องเพิ่มเนื้อหาในการเรียนการสอน ใ้งานในการเรียนรู้มากขึ้น เมื่อผู้เรียนรับรู้ว่ามีงานมากจนเกินไป ผู้เรียนจึงกดดันและถูกบีบบังคับให้มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน เพราะผู้เรียนพบว่า เป็นการยากที่จะแยก ความคิดหลัก ใจความสำคัญ ออกจากส่วนขยาย รายละเอียด ปลีกย่อย และไม่สามารถทำใ้งานที่มากมายเหล่านี้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพทุกชิ้น ผู้เรียนจึงใช้วิธีท่องจำ และคัดลอกข้อความเพื่อทำ รายงาน สำหรับผู้เรียนที่รับรู้ว่ามีงานต้องทำน้อย จะมีวิธีการเรียนแบบรู้อีก เพราะปริมาณงานมีไม่มากเกินความสามารถที่จะทำใ้งานนั้นสมบูรณ์มีคุณภาพ ตลอดจนมีเวลาในการทำ ความเข้าใจ คิวเคอเร่ เนื้อหาที่เรียนรู้

ประเภทของงานที่ต่างกัน มีอิทธิพลต่อกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีอิทธิพลต่อความถี่ในการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ (Rebecca Oxford, 1990: 13) งานในการเรียนรู้ภาษาแบบจุดย่อย เช่น การเรียนรู้คำศัพท์จะทำให้ผู้เรียนใช้กลวิธีในการเรียนบ่อยกว่า งานในการเรียนรู้ภาษาแบบบูรณาการ อาทิเช่น การฟังเพื่อความเข้าใจแบบมีเสียงรบกวน นอกจากนี้ผู้เรียนยังใช้กลวิธีในการเรียนต่างกัน กับงานที่แตกต่างกัน เช่น กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด โคลซ (Cloze) กระตุ้นให้ผู้เรียนต้องใช้กลวิธี

การแปล การนิรนัย ส่วนกิจกรรมการฟังเพื่อความเข้าใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนใช้กลวิธีในการเรียนที่ต่างไป คือ การเลือกตั้งใจ และการจดบันทึก (J. Michael O'Malley and Anna Uhl Chamot, 1990: 136, 140) เป็นต้น

แผนการเรียน

แผนการเรียน เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน ลักษณะเนื้อหาวิชา และหลักสูตรที่ต่างกันในแต่ละแผนการเรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนที่ต่างกัน ดังที่ เดวิด ไอ นิวเบิล และ อูจีน เจ เฮจกา (David I. Newble and Eugene J. Hejka, 1991: 337-338) สรุปว่า ลักษณะเนื้อหาวิชาในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ส่งผลให้ผู้เรียนมีลักษณะการเรียนรู้ที่เป็นลำดับขั้นตอน และเน้นข้อเท็จจริงและรายละเอียด และต้องท่องจำข้อเท็จจริงเหล่านั้น ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ลักษณะเนื้อหาวิชาในแผนการเรียนศิลป์ส่งผลให้ผู้เรียน มีลักษณะการเรียนรู้โดยการทำความเข้าใจ เชื่อมโยง และการคิดวิเคราะห์ อันจะทำให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เดวิด วัตกินท์ และ เจ แฮตตี (David Watkins and J. Hattie, 1981: 387) ที่พบว่า ผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และผู้เรียนในสาขาศิลปศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

สรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านคุณลักษณะของผู้เรียนและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยที่ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และทำให้ผู้เรียนปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตนเองให้สอดคล้องกับการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียนที่เปลี่ยนแปลงไป

5. แบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นักวิจัยทางการศึกษาได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาในด้านการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยสนใจศึกษาในเรื่อง แรงจูงใจในการเรียน และการใช้กลวิธีในการเรียนของผู้เรียน การศึกษาในเรื่องเหล่านี้จึงเป็นที่มาของการศึกษาเรื่อง วิธีการเรียน (Learning Approach) ของผู้เรียน ซึ่งนำไปสู่การสร้างเครื่องมือเพื่อวัดวิธีการเรียนของผู้เรียน (Rufus M. Clarke, 1986: 309)

แบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีฐานและพัฒนามาจากแบบวัดวิธีการเรียนทั่วไป แบบวัดวิธีการเรียนทั่วไปเกิดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1976 เป็นแบบวัดวิธีการเรียนสำหรับทักษะการอ่าน ของ เฟอเรนซ์ มาร์ตัน และ อาร์ ซาลโจ (Ferenc Marton and R. Saljo, 1976: 7)

โดยได้จัดทำแบบสัมภาษณ์วิธีการอ่านบทความวิชาการของนักศึกษาปริญญาตรี ผลการวิจัยมาร์ตัน และซาลโจได้แบ่งวิธีการเรียนออกเป็น 2 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน และวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ในปี ค.ศ. 1981 พอล แรมส์เดน และ เอน เจ เอนท์วิชเชิล (Paul Ramsden and N.J. Entwistle, 1981: 371) ได้พัฒนาแบบวัดวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory) โดยศึกษาข้อมูลของ มาร์ตันและซาลโจ และทำการสัมภาษณ์นักศึกษาถึงวิธีการเรียนที่นักศึกษาใช้ จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ห่อ้งค์ประกอบ ทำให้ได้แบบสอบถามวิธีการเรียนที่ประกอบด้วย วิธีการเรียน 3 วิธีคือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 64 ข้อ นอกจากนี้ จอห์น บี บิกกส์ ได้พัฒนาเครื่องมือแบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire) โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างประชากรในประเทศแคนาดาและได้สร้างแบบวัดวิธีการเรียนที่ครอบคลุมวิธีการเรียน 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 42 ข้อ โดยที่แต่ละวิธีการเรียนประกอบด้วยข้อคำถามที่ใช้วัดแรงจูงใจในการเรียน 7 ข้อ และกลวิธีในการเรียน 7 ข้อ การวิเคราะห์ข้อมูลจะทำการรวมคะแนนแรงจูงใจและกลวิธีในการเรียนเพื่อให้ทราบว่า ผู้เรียนจะมีวิธีการเรียนใด (Paul Ramsden, Elaine Matin and John Bowden, 1989: 146) แบบวัดวิธีการเรียน The Approaches to Studying Inventory และแบบวัดวิธีการเรียน The Study Process Questionnaire นั้น เป็นแบบวัดวิธีการเรียนที่นักวิจัยจำนวนมากนิยมใช้หรือพัฒนาเป็นแบบวัดวิธีการเรียนในวิชาต่าง ๆ (David Kember and Doris Y. P. Leung, 1998: 396)

ในปี ค.ศ. 1994 เอน เจ เอนท์วิชเชิล และ เอช เทท (N. J. Entwistle and H. Tait, 1994 cited in Russell F. Waugh and Patricia A Addison, 1998: 110-111) ได้ศึกษาและพัฒนาแบบวัดวิธีการเรียน The Revised Approached to Studying Inventory โดยพัฒนาจากแบบวัดวิธีการเรียน The Approaches to Studying Inventory ลักษณะของแบบวัดวิธีการเรียนนี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ของ ลิเคิร์ท จำนวน 30 ข้อ ครอบคลุมวิธีการเรียน 3 วิธีคือ

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามที่ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

การท่องจำ	2 ข้อ
การยากที่จะทำความเข้าใจ	2 ข้อ
การเรียนโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่เชื่อมโยง	2 ข้อ
การวิตกกังวลกับงาน	4 ข้อ

2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามที่ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

การทำความเข้าใจ	2	ข้อ
การเรียนรู้ด้วยความสนใจ และคิดวิเคราะห์	2	ข้อ
การเชื่อมโยงและการจัดระดับความคิด	3	ข้อ
การใช้หลักฐานและเหตุผล	3	ข้อ

3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ 10 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามที่ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

การเรียนรู้โดยการแข่งขัน	2	ข้อ
ความพยายามในการเรียนรู้	2	ข้อ
การจัดระบบในการเรียนรู้	3	ข้อ
การจัดการเกี่ยวกับเวลา	3	ข้อ

สำหรับแบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิเย โชว์ (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 52) ได้ศึกษาผลของความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และเดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kenber and others, 1996: 349) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณงาน เวลาในการศึกษา วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยสร้างแบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ที่พัฒนามาจากแบบวัดวิธีการเรียนของจอห์น บี บิกกส์ (The Study Process Questionnaire) โดยปรับข้อความให้เหมาะสมกับวิชาภาษาอังกฤษ แต่เนื้อหาของข้อคำถามตรงกับข้อคำถามเดิมทุกอย่าง ซึ่งประกอบด้วย ข้อคำถาม 42 ข้อ ครอบคลุมวิธีการเรียน 3 วิธี ได้แก่

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน ประกอบด้วยข้อคำถาม 14 ข้อ ได้แก่
 - 1.1 ข้อคำถามที่วัดแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ 7 ข้อ ได้แก่ ความต้องการสอบผ่านงานที่ดี รางวัล และการศึกษาต่อ
 - 1.2 ข้อคำถามที่วัดกลวิธีในการเรียนแบบผิวเผิน 7 ข้อ ครอบคลุมกลวิธีในการท่องจำ คัดลอกสิ่งที่ท่องจำได้ การอ่าน และการใช้เวลา
2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก ประกอบด้วยข้อคำถาม 14 ข้อ ได้แก่
 - 2.1 ข้อคำถามที่วัดแรงจูงใจภายใน 7 ข้อ ได้แก่ ความสนใจ การพัฒนาความสามารถ ความต้องการทำงานให้สมบูรณ์ และรู้สึกทำงานนั้นท้าทาย

2.2 ข้อคำถามที่วัดกลวิธีในการเรียนแบบรู้ลึก 7 ข้อ ได้แก่ การทำความเข้าใจ การอ่าน การเชื่อมโยง และการเรียนรู้ด้วยตนเอง

3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบด้วย ข้อคำถาม 14 ข้อ ได้แก่

3.1 ข้อคำถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 7 ข้อ ได้แก่ การแข่งขัน ความต้องการประสบความสำเร็จ และความต้องการได้เกรดที่สูง

3.2 ข้อคำถามที่วัดกลวิธีในการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ 7 ข้อ ได้แก่ การจัดการเกี่ยวกับเวลา การทบทวน การจดบันทึก และการอ่าน

นอกจากนี้ เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว (David Kember and Lyn Gow, 1994: 5) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาอังกฤษและวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยสร้างเครื่องมือเพื่อวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยพัฒนามาจากแบบวัดวิธีการเรียนของ พอล แรมส์เดน และ เอน เจ เอนท์วิชเชิล (The Approaches to Studying Inventory) สำหรับแบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนี้เป็นแบบสอบถามแบบประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 48 ข้อ ครอบคลุมวิธีการเรียน 3 วิธี ๆ ละ 16 ข้อ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการเรียนโดยการท่องจำ เรียนโดยไม่คิดวิเคราะห์ เรียนโดยการวิตกกังวลกับผลการเรียนรู้ เรียนเพียงแค่สอบผ่าน

2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับการเรียนโดยการตั้งคำถาม การเรียนโดยการเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กัน การเรียนโดยการหาหลักฐาน เหตุผล เพื่อโยงสู่ข้อสรุป และการเรียนด้วยความสนใจ

3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับการเรียนโดยอาศัยตัวชี้แนะการเรียน โดยการจัดสภาพการณ์ให้ส่งเสริมการเรียนรู้ การเรียนโดยการจัดตารางเวลา เรียนโดยการแข่งขันและมั่นใจในความสามารถของตนเอง

อาจสรุปได้ว่าแบบวัดวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยส่วนใหญ่เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ที่มีฐานมาจากแบบสอบถามวิธีการเรียนทั่วไป โดยครอบคลุมวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ในแต่ละวิธีการเรียนประกอบด้วยข้อคำถามที่ใช้วัดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันไปในแต่ละวิธี และการที่จะกำหนดว่าผู้เรียนมีวิธีการเรียนใด คือ การรวมคะแนนของข้อคำถามที่ใช้วัดแรงจูงใจ และกลวิธีในการเรียน ภาษาอังกฤษของแต่ละวิธีการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไว้แตกต่างกัน ดังนี้

เจสส์ สเตน (Jess Stein, 1980: 11) กล่าวถึง ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนว่า หมายถึง ความรู้ของผู้เรียนแต่ละคนในสิ่งที่เขาได้เรียนรู้

ทอร์สเทน ฮูเซ็น และ ที เนวิลล์ โปสเทิลท์เวท (Taorsten Husen and T. Neville Postlethwaite, 1985: 35) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนว่า หมายถึง ผลสะท้อนของความรู้ในสิ่งที่เรียน และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระหว่างที่มีพัฒนาการในด้านทักษะและความรู้

ศิริชัย กาญจนวาสี (2541: 124) กล่าวว่า “ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเป็นผลการเรียนรู้ตามแผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า อันเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งที่ผ่านมา”

สำหรับความหมายของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น อัลัน เด วิส์ (Alan Davies, 1991: 156) ได้ให้ความหมายว่าหมายถึง ความรู้ความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษที่ได้รับจากการสอนที่มีการกำหนดเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

นอกจากนี้ วาสนา โกวิทยา (2525: 135) ยังได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษว่า เป็นความสำเร็จในการเรียนรู้เนื้อหา และทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามที่ได้รับ การสอนและฝึกฝนมาแล้ว

จากคำจำกัดความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ ความรู้ ความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหา และทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามที่ได้รับ การสอนและ ฝึกฝน โดยมีการกำหนดเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

2. ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความสำคัญต่อตัวผู้เรียน ผู้สอน ผู้บริหาร และผู้ปกครอง เพราะจะเป็นประโยชน์สำหรับการพิจารณาในด้านการพัฒนาการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ภาษาที่ดีขึ้น (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539: 8) นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา ไว้ดังนี้

รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette, 1977: 4-5) และนอร์แมน อี กรอนลันด์ (Normal E. Gronlund, 1993: 6-8) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองที่มีต่อผู้เรียนและผู้สอน ไว้อย่างสอดคล้องกันดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองมีความสำคัญต่อตัวผู้เรียนเพราะทำให้ผู้เรียนทราบว่า สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีเพียงใด ทำให้ทราบข้อผิดพลาดซึ่งจะนำมาซึ่งการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเอง

2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษามีความสำคัญต่อตัวผู้สอน เพราะทำให้ผู้สอนทราบว่า การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ อีกทั้งยังทำให้ผู้สอนสามารถประเมินผล วิธีการสอน และสื่อการเรียนการสอนใหม่่ว่าสามารถทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นหรือไม่

วาสนา โกวิทยา (2525: 112-113) และ กาญจนา ปราบพาล (2532: 2) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษา ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป็นข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการสอน ครูสามารถประเมินการสอนของตน ว่าควรพัฒนาปรับปรุงทางด้านใดบ้าง เมื่อพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาของผู้เรียน

2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป็นข้อมูลป้อนกลับที่ทำให้ผู้เรียนทราบจุดเด่นจุดด้อยของตนเอง อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาการเรียนรู้อของตนเองให้ดีขึ้น อีกทั้งยังเป็นสิ่งที่เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาให้ผู้เรียน อาทิเช่น เมื่อทราบผลว่าเรียนแพ้เพื่อนก็จะพยายามเรียนให้ดีขึ้นเพื่อคราวหน้าจะได้มีคะแนนสูงกว่าเพื่อน ซึ่งเป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษามีความสำคัญต่อการแนะแนวการศึกษาและการเลือกอาชีพในอนาคต

4. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป็นข้อมูลที่มีความสำคัญต่อการบริหารการศึกษา โดยที่ผู้บริหารจะนำข้อมูลเหล่านี้ไปประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาให้ดีขึ้น เช่น การประเมินผลหลักสูตรและการจัดชั้นเรียน เป็นต้น

สำหรับความสำคัญของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ฮาโรด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen, 1983: 3-4) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญที่มีต่อผู้เรียนและผู้สอน ดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อผู้เรียน ทั้งนี้เพราะผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นข้อมูลป้อนกลับที่ทำให้ผู้เรียนทราบถึงจุดอ่อนและจุดแข็งของผู้เรียน ผู้เรียนจะทราบว่าตนควรพัฒนาปรับปรุงในเรื่องใดบ้าง นอกจากนี้ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษยังช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อผู้สอน ทั้งนี้เพราะผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นข้อมูลป้อนกลับสำหรับผู้สอน ที่จะทำให้ทราบว่า การสอนนั้นมีประสิทธิภาพเพียงใด ผู้สอนควรปรับปรุงการสอนทักษะใด ทบทวนเรื่องใด เพิ่มหรือลด เนื้อหาใด นอกจากนี้ยังทำให้ผู้สอนทราบว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้สอนใช้วัดนั้นมีคุณภาพเพียงใด เช่น คำสั่งชัดเจนหรือไม่ ปริมาณข้อสอบมากเกินไปหรือไม่ ยากหรือง่ายเกินไป คำตอบของคำถามเหล่านี้ จะเป็นแนวทางในการพัฒนาแบบสอบต่อไป

สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อบุคคลหลายกลุ่มในลักษณะที่แตกต่างกันไป สำหรับผู้เรียนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษทำให้ทราบว่า ตนเรียนรู้ได้ดีเพียงใด อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง สำหรับผู้สอนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพการสอน และคุณภาพของแบบทดสอบ อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาการสอนต่อไป และสำหรับผู้บริหาร ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษจะเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการบริหารการศึกษาให้ดีขึ้น

3. วิธีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับเนื้อหา และทักษะภาษาอังกฤษที่ได้รับการสอนในช่วงระยะเวลาหนึ่ง โดยใช้การทดสอบ เพื่อทำการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ การทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถทำได้ 3 วิธี คือ การทดสอบโดยตรง (Direct Testing) การทดสอบกึ่งตรง (Semi-direct Testing) และการทดสอบโดยอ้อม (Indirect Testing) โดยมีรายละเอียดดังนี้

การทดสอบโดยตรง (Direct Testing) เป็นการทดสอบที่วัดพฤติกรรมของผู้ถูกทดสอบจากการสังเกตโดยตรง สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 7) สรุปเกี่ยวกับการทดสอบโดยตรงว่าเป็นการทดสอบที่ให้ผู้ถูกทดสอบแสดงความสามารถด้านทักษะต่าง ๆ ที่ต้องการประเมินโดยตรง งานที่จะให้ทำ และเนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบต้องเป็นภาษาที่ใช้จริงในการสื่อสารให้มากที่สุด อาทิ เช่น การทดสอบความสามารถในการฟังและอ่าน ที่ให้ผู้ถูกทดสอบฟังและอ่านจริง และต้องให้เขาแสดงให้เห็นว่าสามารถฟังและอ่านได้อย่างดีด้วย สำหรับการทดสอบความสามารถในการเขียน ก็ให้ผู้ถูกทดสอบเขียนความเรียงจริง ๆ และการทดสอบความสามารถในการพูด ผู้ถูกทดสอบต้องพูดจริง โดยใช้วิธีการให้ตอบโต้ระหว่างคู่สนทนา ซึ่งอาจอยู่ในรูปการสัมภาษณ์แบบอิสระ หรือการสนทนา

การทดสอบกึ่งตรง (Semi-direct Testing) เป็นการทดสอบที่พยายามวัดพฤติกรรมของผู้ถูกทดสอบให้ใกล้เคียงกับการทดสอบโดยตรงมากที่สุด (กาญจนา ปราบพาล, 2532: 10) เช่น การทดสอบความสามารถในการพูด จะเป็นการวัดความสามารถในการสนทนาโดยไม่มีคู่สนทนา แต่จะใช้ภาพ เทป และสถานการณ์จำลอง ช่วยให้ผู้ถูกทดสอบพูดให้ฟัง เช่น ตอบคำถามจากภาพเล่าเรื่องจากภาพ หรือเล่าเรื่องใหม่จากเนื้อเรื่องที่อ่าน (J.B. Heaton, 1990: 61-62) สำหรับการทดสอบทักษะการเขียน อาจจะเป็นการเขียนบรรยายภาพโดยใช้เพียงประโยคเดียว หรือการเขียนข้อความสั้น ๆ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539: 127)

การทดสอบโดยอ้อม (Indirect Testing) เป็นการทดสอบที่พยายามวัดความสามารถด้านทักษะใดทักษะหนึ่งทางอ้อม ในกรณีที่ไม่สามารถทดสอบโดยตรงได้ ซึ่งอาจจะมีข้อจำกัดในการจัดสอบ เช่น จำนวนผู้เข้าสอบ การตรวจ และเวลาในการสอบ เป็นต้น ในกรณีที่ต้องการวัดความสามารถในด้านกรพูด โดยการทดสอบโดยอ้อม จะเป็นการวัดทักษะการสนทนาโดยผ่านทักษะอื่น เช่น การวัดโดยผ่านการเขียน ให้ผู้ถูกทดสอบเติมข้อความในบทสนทนาให้สมบูรณ์ โดยการกำหนดสถานการณ์ต่าง ๆ ให้ (กาญจนา ปราบพาล, 2532: 10) ซึ่งการทดสอบโดยอ้อมลักษณะนี้ยังสามารถประเมินความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (อรุณี วิริยจิตรา, 2532: 115) สำหรับการวัดความสามารถในการเขียน อาจให้ผู้ถูกทดสอบระบุว่าข้อมูลที่ขีดเส้นใต้ข้อมูลใดไม่ถูกต้อง หรือการเรียงคำให้เป็น

ประโยคใหม่ (J. B. Heaton, 1990: 97-98) และวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง โดยให้ผู้ถูกทดสอบระบุคำที่มีเสียงคล้องจองกัน (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537: 207)

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการทดสอบทั้ง 3 วิธีนี้ มีข้อดีและข้อเสีย ซึ่งผู้ทำการทดสอบควรพิจารณา เพื่อที่จะเลือกใช้วิธีที่เหมาะสมและให้ผลการศึกษาที่ถูกต้องที่สุด ดังนี้

ข้อดีของการทดสอบโดยตรง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539: 8-9) ได้กล่าวถึงข้อดีของการทดสอบโดยตรง ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนมีความชัดเจนเกี่ยวกับความสามารถที่ต้องการประเมิน
2. สามารถประเมินและตีความความสามารถด้านทักษะการแสดงออกของผู้ถูกทดสอบอย่างชัดเจน
3. เป็นข้อมูลป้อนกลับที่มีประโยชน์ในการปรับปรุงข้อบกพร่องในแต่ละทักษะ
4. เป็นแบบสอบที่สามารถสร้างได้ง่าย

นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 127) ยังได้กล่าวถึงข้อดีของการทดสอบโดยตรงไว้ว่าเป็นการวัดสภาพการใช้กายอย่างแท้จริง แบบสอบการทดสอบโดยตรงมีความตรงเชิงประจักษ์ เชิงเนื้อหา และเชิงทฤษฎีสูง

ข้อเสียของการทดสอบโดยตรง

การทดสอบโดยตรง มีข้อเสียหลายประการ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 127) กล่าวถึงผลเสียของการทดสอบโดยตรงว่า “การทดสอบโดยตรงอาจเป็นการทดสอบแบบตัวต่อตัว ผู้ถูกทดสอบอาจประหม่า และเครียด และผู้ให้คะแนนอาจมีความเครียดเช่นกัน ทำให้การตอบและการให้คะแนนขาดความเชื่อถือได้” นอกจากนี้ กาญจนา ปราบพาล (2532: 10) ยังพบว่า การทดสอบโดยตรงไม่สามารถทำได้ในทุกกรณี อาทิเช่น ในกรณีที่มีผู้เข้าสอบจำนวนมาก และมีเวลาในการสอบจำกัด และความเที่ยงของแบบสอบของการทดสอบโดยตรงจะมีค่าต่ำกว่าการทดสอบโดยอ้อม

ข้อดีของการทดสอบกึ่งตรงและการทดสอบโดยอ้อม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 127) กล่าวถึง การทดสอบแบบกึ่งตรงและการทดสอบ โดยอ้อมว่ามีข้อดี ดังนี้คือ

1. ทำให้ผู้ถูกทดสอบไม่เครียด และวิตกกังวล ทำให้สามารถทำแบบสอบได้ตรงตามความสามารถของตนเอง มากกว่าการทดสอบโดยตรง
2. สามารถวัดได้ตรงตามหลักสูตร และครอบคลุมเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ได้มาก
3. สามารถกระทำได้ในกรณีผู้ถูกทดสอบมีจำนวนมาก และเวลาในการทดสอบมีจำกัด

ข้อเสียของการทดสอบกึ่งตรงและทดสอบโดยอ้อม

ข้อเสียของการทดสอบแบบกึ่งตรงและการทดสอบโดยอ้อมนั้นอยู่ที่ประเด็นที่ว่า ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบอาจจะไม่สามารถทำนายความสามารถในทักษะต่าง ๆ ได้ดีพอ ถ้าผู้สอนสร้างแบบสอบที่ไม่มีคุณภาพ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539: 8)

สรุปได้ว่า การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ทำได้โดยผ่านการทดสอบ 3 วิธี คือ การทดสอบโดยตรง การทดสอบกึ่งตรง และการทดสอบโดยอ้อม ซึ่งแต่ละวิธี จะทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความสามารถทางด้านเนื้อหาและทักษะภาษาของผู้เรียน ผู้สอนควรพิจารณาข้อดีและข้อเสียของแต่ละวิธี เพื่อที่จะเลือกใช้วิธีการศึกษาที่เหมาะสม และให้ผลการศึกษาที่สามารถทำนายความสามารถของผู้เรียนได้ตรงที่สุด

4. ประเภทของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ แบบสอบที่ใช้อย่างเป็นทางการเพื่อวัดว่าผู้เรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้มากเพียงไร (Rebecca M. Valette, 1977: 5) เนื้อหาของแบบสอบจะสัมพันธ์โดยตรงกับจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว (Norman E. Gronlund, 1993: 8) แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ สามารถจำแนกออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก นักการศึกษาได้จำแนกประเภทแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ตามเกณฑ์ลักษณะการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ผู้สร้างและตามเกณฑ์ลักษณะของทักษะที่วัด ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. จำแนกตามลักษณะการตรวจให้คะแนน

ไลล์ เอฟ บาคแมน (Lyle F. Bachman, 1990: 76) ได้กล่าวถึงประเภทของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยจำแนกตามลักษณะการตรวจให้คะแนนว่ามี 2 ประเภท คือ แบบสอบแบบปรนัย (Objective Tests) แบบสอบแบบอัตนัย (Subjective Test)

1.1 แบบสอบแบบปรนัย (Objective Test) การตรวจให้คะแนนจะเหมือนกันทุกคำไม่ว่าใครเป็นผู้ตรวจให้คะแนน เพราะจะกำหนดคำตอบที่ถูกต้องไว้ชัดเจน เช่น แบบสอบแบบเลือกตอบ แบบถูกผิด และแบบจับคู่

1.2 แบบสอบแบบอัตนัย (Subjective Test) การตรวจให้คะแนนจะมีการแปรเปลี่ยนได้ เพราะการให้คะแนนจะขึ้นอยู่กับผู้ตรวจ เช่น แบบสอบทักษะการพูด และแบบสอบการเขียนความเรียง

นอกจากนี้ เอ็ม จอห์นสัน (M. Johnson, 1977 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2539: 99) ยังอธิบายความแตกต่างของแบบสอบทั้งสองประเภท ดังนี้

1. วิธีการให้คะแนนมีความแตกต่างกัน แบบสอบแบบปรนัยจะมีคำตอบเดียวที่ถูก ส่วนแบบอัตนัย จะมีการให้คะแนนแบบพหุคะแนน และแบบเสรี
2. แบบสอบแบบปรนัยมีค่าความเที่ยงสูง เนื่องจากผู้ตรวจไม่ว่าจะเป็นใครก็จะให้คะแนนเหมือนกัน
3. แบบสอบแบบปรนัยมักเป็นการวัดจุลภาษา และสามารถใช้วัดได้หลายข้อในแต่ละครั้ง แต่ใช้เวลาสอบน้อย และสะดวกในการตรวจให้คะแนน ผู้สอนจึงนิยมใช้
4. การสร้างแบบสอบแบบอัตนัยนั้นง่าย แต่การสร้างแบบสอบแบบปรนัยนั้นยาก เพราะการเขียนแบบสอบแบบปรนัยที่ดีนั้น ผู้เขียนต้องมีความชำนาญ มิฉะนั้นจะได้ข้อสอบที่ไม่ดี

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 198-205) ได้เสนอแนวข้อควรคำนึงในการเขียนแบบสอบแบบปรนัยแบบเลือกตอบว่า การเขียนตัวคำถาม ต้องใช้ภาษาที่กระชับ ชัดเจน ไม่มีตัวชี้แนะคำตอบที่ถูก หรือมีนัยต่อเนื่องกัน ต้องมีบริบทพอสมควร เพื่อให้ฐานของการเลือกคำตอบที่ถูก และต้องเอื้อต่อตัวเลือกทุกข้อ สำหรับการเขียนตัวเลือกนั้น ต้องมีตัวเลือกที่ถูกต้องเพียงตัวเดียว ตัวเลือกทุกตัวต้องมีความสมดุลในด้าน ความยาก ความยาว ไวยากรณ์ และ โครงสร้างภาษา และไม่ควรใช้ตัวเลือกที่สะกดผิดหรือผิดไวยากรณ์อย่างเด่นชัด ตัวเลือกที่ไม่สมจริงให้ความหมายผิดพลาด และตัวเลือกแบบ none of the above, all of the above หรือ a, b, c are correct

2. จำแนกตามผู้สร้าง

วาสนา โกวิทยา (2525: 123-124) ได้อธิบายแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่จำแนกตามผู้สร้าง ว่ามี 2 ประเภท คือ

2.1 แบบสอบที่ครูสร้างขึ้น (Teacher – made Test) เป็นแบบสอบที่ครูสร้างขึ้นสำหรับใช้เฉพาะคราว เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเมื่อสร้างขึ้นแต่ละครั้งแล้ว จะไม่นำมาใช้อีก และไม่ได้รับการวิเคราะห์คุณสมบัติทางสถิติต่าง ๆ ในการสร้างแบบสอบประเภทนี้ ครูมักจะกำหนดตารางวิเคราะห์ข้อสอบขึ้น เพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีความครอบคลุม และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตร

2.2 แบบสอบมาตรฐาน (Standardized Test) เป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นด้วยกระบวนการพัฒนาให้เป็นมาตรฐาน ตั้งแต่การเขียนแบบสอบ การสุ่มตัวอย่างประชากร การทดลองแบบสอบ การวิเคราะห์แบบสอบ การหาเกณฑ์ปกติ เพื่อใช้เป็นหลักสำหรับเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป แบบสอบมาตรฐานจึงต้องสร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญ แบบสอบมาตรฐานมีความเป็นมาตรฐาน 2 ประการ คือ

มาตรฐานในการดำเนินการสอบ หมายความว่า การดำเนินการสอบจะเหมือนกันทุกครั้ง โดยจะมีการควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ที่จะทำให้คะแนนคลาดเคลื่อน เช่น ผู้คุมสอบ การใช้คำสั่ง สภาพห้องสอบ ฉะนั้นจึงต้องมีคู่มือคำชี้แจงในการใช้แบบสอบด้วย

มาตรฐานในการแปลความหมายคะแนน แบบสอบประเภทนี้มีเกณฑ์ปกติสำหรับเปรียบเทียบคะแนนให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

3. จำแนกตามลักษณะของทักษะที่วัด

รีเบคคา เอ็ม วาแลต (Rebecca M. Valette, 1977: 12) กล่าวถึงแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่จำแนกตามลักษณะของทักษะที่วัด ว่ามี 2 ประเภท คือ แบบสอบทักษะรวม (Global Test) และแบบสอบจุดภาษา (Discrete Point Test) ซึ่งเป็นแบบสอบที่เหมาะสมสำหรับการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1 แบบสอบทักษะรวม (Global or Integrative Test) เป็นแบบสอบที่ใช้วัดความสามารถในการทำความเข้าใจและการใช้ภาษาในบริบท ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ความรู้และทักษะหลายด้านสัมพันธ์กันในการตอบ ได้แก่ แบบสอบโคลซ (Cloze) แบบสอบแบบเขียนตามคำบอก (Dictation) และแบบสอบทักษะการพูดโดยการสัมภาษณ์ (Oral Interview)

แบบสอบโคลซ (Cloze)

แมรี ฟินอคเชียโร และ ซิดนีย์ ซาโก (Mary Finocchiaro and Sydney Sako, 1983: 19-20) ได้ให้รายละเอียดและลักษณะแบบสอบแบบโคลซว่าเป็นแบบสอบความเข้าใจ

เนื้อความ โดยใช้เนื้อความที่มีความยาวประมาณ 200-500 คำ และเว้นคำให้เดิมอย่างเป็นระบบ อาจจะเป็นทุกคำที่ 5 7 หรือ 10 การเว้นคำทุกคำที่ 7 จะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อใช้ทดสอบผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้เรียนจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลาย ๆ ด้าน ในการหาคำมาเติมในช่องว่าง อาทิเช่น ความรู้ด้านคำศัพท์ ด้านไวยากรณ์ บริบทการใช้ภาษา ตลอดจนความสามารถสะกดตัว และการเขียนได้ถูกต้อง

แบบสอบแบบเขียนตามคำบอก (Dictation)

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 169-171) ได้ให้รายละเอียดของแบบสอบแบบเขียนตามคำบอกว่าเป็นแบบสอบที่วัดความสามารถทางการฟังและการเขียน ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจความรู้ด้านเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ และความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และระเบียบวิธีการเขียน นอกจากนี้ยังเป็นการวัดความสามารถในการคาดการณ์เกี่ยวกับความหมายของสารที่ใช้ประสบการณ์ทางภาษาและประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตของผู้เรียนเป็นพื้นฐาน ช่วยให้เข้าใจสารที่ผู้เรียนได้ฟังและต้องเขียนถ่ายทอดออกมาตามที่ตนได้ยินและตามความเข้าใจของตน แบบสอบการเขียนตามคำบอกมี 4 ประเภท คือ แบบเขียนตามคำบอกทุกคำ (Full Dictation) แบบเขียนตามคำบอกเป็นบางส่วน (Partial Dictation) แบบเขียนจากความจำที่ได้ฟังคำบอก (Dicto-Comp) และแบบเขียนเรียบเรียงใหม่จากความจำที่ได้ฟังคำบอก (Reconstructed Dicto-Comp)

แบบสอบทักษะการพูดโดยการสัมภาษณ์ (Oral Interview)

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1990: 65-67) ได้อธิบายถึง ลักษณะของแบบสอบทักษะการพูดโดยการสัมภาษณ์ว่าเป็นแบบสอบที่วัดความสามารถด้านการฟังและการพูดในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ ซึ่งอาจจะเป็นลักษณะแบบสอบที่ให้ผู้สอนสัมภาษณ์ผู้เรียนโดยถามรายละเอียดส่วนตัว เช่น งานอดิเรก สิ่งที่ชอบและไม่ชอบ ในระหว่างการสัมภาษณ์อาจให้ผู้เรียนสะกดคำ หรืออ่านข้อความบางอย่าง ข้อควรระวังในการใช้แบบสอบนี้คือ คำถามที่ใช้ควรเป็นภาษาที่ใช้จริง และจะนำมาซึ่งคำตอบที่น่าสนใจ ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้สอนไม่ควรพูดมากกว่าผู้เรียน และควรถามด้วยการพูดที่เป็นธรรมชาติ

3.2 แบบสอบจุดภาษา (Discrete Point Test) เป็นแบบสอบที่วัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยแยกทดสอบเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของภาษาหรือตามทักษะ

กาญจนา ปราบพาล (2532: 17-18) ได้อธิบายถึงลักษณะแบบสอบที่วัดองค์ประกอบย่อยของภาษา ดังนี้

แบบสอบเสียง เป็นแบบสอบที่มีลักษณะให้แยกความแตกต่างของเสียงที่เป็นคำเดี่ยว และความแตกต่างของเสียงในประโยค

แบบสอบคำศัพท์ เป็นแบบสอบที่มีลักษณะถามคำจำกัดความ ให้เติมคำศัพท์ในประโยค และการให้หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกับคำศัพท์ที่ระบุให้

แบบสอบไวยากรณ์ เป็นแบบสอบที่มีลักษณะให้เลือกตัวเลือกเติมข้อความให้สมบูรณ์ และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หรือการเลือกประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 135, 149-150) ได้สรุปเกี่ยวกับแบบสอบทักษะต่าง ๆ ดังนี้

แบบสอบทักษะการฟัง อาจเป็นแบบสอบการฟังและการแยกเสียง หรือแบบสอบการฟังเพื่อความเข้าใจ เช่น การฟังข้อความแล้วให้เรียงลำดับภาพให้สัมพันธ์กับข้อความที่ได้ยิน หรือการเลือกรูปภาพให้สัมพันธ์กับข้อความที่ได้ยิน และการฟัง และเลือกคำตอบที่เหมาะสมกับคำถาม

แบบสอบทักษะการพูดอาจมีได้หลายลักษณะ เช่น การกำหนดหัวข้อให้ผู้เรียนสนทนาพูดตอบโต้กัน โดยทำการทดสอบเป็นรายคู่ หรือแบบสอบที่ให้ผู้เรียนเขียนคินบสนทนาให้สมบูรณ์ นอกจากนี้อาจจะเป็นแบบสอบที่กำหนดสถานการณ์ และให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่เป็นคำตอบที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น

แบบสอบทักษะการอ่าน ผู้สอนอาจจะสร้างแบบสอบในลักษณะให้อ่านออกเสียง หรือแบบสอบที่วัดความเข้าใจในการอ่าน เช่น การอ่านบทความ และให้เติมแผนภูมิการอ่าน และให้ระบุว่าสิ่งที่ถามถูกหรือผิด หรือการอ่านและให้เลือกคำตอบที่ถูกต้อง

แบบสอบทักษะการเขียน มีด้วยกันหลายรูปแบบ อาทิเช่น การให้ผู้เรียนระบุส่วนที่ผิดในประโยคที่กำหนดให้ การเรียงลำดับคำในประโยคใหม่ การเขียนตามแนวทางที่กำหนด การเขียนความเรียง การเขียนจดหมาย การเขียนบรรยายภาพ และการกรอกแบบฟอร์ม เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสามารถจำแนกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลายประเภท ตามเกณฑ์ที่ใช้ในการจำแนก เมื่อจำแนกตามลักษณะการตรวจให้คะแนนจะเป็นแบบสอบแบบปรนัย และแบบสอบแบบอัตนัย เมื่อจำแนกตามผู้สร้าง จะเป็นแบบสอบที่ครูสร้างขึ้น และแบบสอบมาตรฐาน เมื่อจำแนกตามลักษณะของทักษะที่วัด จะเป็นแบบสอบทักษะรวม และแบบสอบจุดภาษา

5. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผู้เรียนแต่ละคนมีระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน เพราะได้รับอิทธิพลจากปัจจัยต่าง ๆ ทั้งทางด้านตัวบุคคล ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัจจัยทางด้านการสอน ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านตัวบุคคลที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ปัจจัยทางด้านทัศนคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล กลวิธีในการเรียน และความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 ทัศนคติ ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษ มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า ผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังที่ อัจฉรา วงศ์โสธร (Achara Wongsotorn, 1975 อ้างถึงใน ชลธิชา จินดากุล, 2529: 24-25) ยังศึกษาและพบว่า ทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งทัศนคติเพื่อต้องการให้เหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา และทัศนคติเพื่อต้องการนำภาษาไปใช้ประโยชน์ มีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แต่ทัศนคติเพื่อต้องการให้เหมือนสมาชิกของกลุ่มชนเจ้าของภาษา มีบทบาทมากกว่า และสุภาพพงษ์เมธา (2530: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยพบว่า ทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดี

1.2 แรงจูงใจ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์และเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (ลักษณะ บุญนิมิตร, 2542: บทคัดย่อ) นอกจากนี้ เทอร์เรนซ์ ดี จายาติลาคา (Terrence D. Jayatilaka, 1982: 1362-A) ยังพบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

1.3 ความวิตกกังวล ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการ

เรียนภาษาอังกฤษต่ำ วอลเตอร์ เฮอร์เบิร์ต บาร์ทซ์ (Water Herbert Bart, 1975: 4852-4853) ศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลสามารถส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทางด้านบวกและทางด้านลบ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อย อาจกระตุ้นให้ผู้เรียนใส่ใจกับการเรียนรู้มากขึ้น ทำให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสูง แต่ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อพิจารณาในระดับทักษะ พบว่า ความวิตกกังวลส่งผลกระทบต่อทุกทักษะ โดยเฉพาะทักษะการพูดจะได้รับผลกระทบมากที่สุด (Dolly J. Young, 1992: 159) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ชูยยาน (Xiu Yan, 1998: 1953) ที่พบว่า ความวิตกกังวลส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในทักษะฟัง พูด มากกว่าผลสัมฤทธิ์ในทักษะเขียน

1.4 กลวิธีในการเรียน กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษบ่อย หลากหลายประเภท และมีประสิทธิภาพมากกว่า จะประสบความสำเร็จในการเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่า ผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่า (David Nunan, 1997: 57 ; Shouyuan Wang, 1997: 5021) นอกจากนี้ พิทักษ์ นิลนพคุณ (2538: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และพบว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งทางตรงและทางอ้อม และการสอนกลวิธีในการเรียนส่งผลให้ผู้เรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าคะแนนก่อนการสอนกลวิธีในการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.5 ความถนัด ผู้เรียนที่มีความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ จะสามารถเรียนภาษาอังกฤษได้เร็วและง่ายกว่าผู้เรียนที่ไม่มีความถนัด อันจะส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นอกจากนี้ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษยังส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ (ธีรพงษ์ แก่นอินทร์, 2531: บทคัดย่อ) เดวิด เจ คีทส์ (David J. Keitges, 1986: 3341-A) ศึกษาและพบว่า สำหรับเพศหญิง ความถนัดในการเรียนภาษาอังกฤษ สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษได้ร้อยละ 63 สำหรับเพศชายได้ร้อยละ 29

2. ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นปัจจัยอีกด้านหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ลีออน เอ จาโคโบวิทซ์ (Loan A. Jakobovitz, 1971: 109) ศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมที่คล้ายกับวัฒนธรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษ ย่อมทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเรียนได้ดี และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกับวัฒนธรรมของผู้ที่พูดภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ผู้เรียนที่อยู่ในสังคมที่มีโอกาสติดต่อและมีปฏิสัมพันธ์กับผู้พูด

ภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จในการเรียน และมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีโอกาสต่ำกว่า

3. ปัจจัยด้านการสอน การสอนไม่ว่าจะพิจารณาด้านคุณภาพหรือวิธีการนั้นมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ คุณภาพการสอนและวิธีการสอนที่ต่างกันทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน เบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom, 1976: 135) สรุปว่า คุณภาพการสอน มีความสำคัญในการกำหนดและมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน และสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้อย่างน้อยที่สุด ร้อยละ 25 นอกจากนี้ ศิริพร ฉันทานนท์ (2532: บทคัดย่อ) ยังพบว่า คุณภาพการสอนสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีความสามารถทั้งในระดับสูงและต่ำ สำหรับวิธีการสอน ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครูจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำกว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนวิธีอื่น ๆ อาทิเช่น วิธีการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (จันทร์แรม ปฐมทอง, 2530: บทคัดย่อ) และวิธีการสอนแบบแก้ปัญหา (นิภาภรณ์ กนิษฐบุตร, 2534: บทคัดย่อ)

เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ได้รับผลกระทบจากปัจจัย 3 ด้านคือ ปัจจัยทางด้านตัวบุคคล ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม และปัจจัยทางการสอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยในประเทศ ไม่มีงานวิจัยเรื่องใดศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง ดังนั้น ผู้วิจัยขอเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยครอบคลุมงานวิจัย 3 หัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1.1 งานวิจัยที่ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ปองรัตน์ นิลคำ (2531: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอน 3 วิธีคือ วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีการสอนตามคู่มือครู ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 90 คน ที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีการสอนตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดแรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการของเซฟเฟ่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีการสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มที่เรียน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มที่เรียน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนตามคู่มือครู และนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีการสอนตามคู่มือครูมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่ พบว่า นักเรียนที่เรียนตามคู่มือครูมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มที่เรียน โดยการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

มนัสสวาท โพทะยะ (2531: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ความสนใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียน โดยการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จำนวน 80 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดความสนใจ และแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามหลักการเรียนเพื่อรู้แข็งแกร่งกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันและมีความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน แต่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ถนอมศรี เหลลหา (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับการสอนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนสาวะถีพิทยาสรรพ์ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามมนุษยสัมพันธ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู มีความสามารถทางการเขียน มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน

นันทนา นันทแก้ว (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา กลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้ และการสอนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านทักษะการอ่านและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนการอ่านด้วยวิธีที่ต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 โรงเรียนบัว จังหวัดน่าน จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษต่างกัน และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีวิเคราะห์คำที่

เป็นปัญหา กลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยกลวิธีการเสริมต่อการเรียนรู้และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

จินตนา นักบุญ (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน กับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 90 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน 45 คน และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามคู่มือครู 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วันดี เหล่าเขตรกิจ (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีที่ต่างกัน และมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทัพทันอนุสรณ์ จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 78 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 39 คน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีนักเรียนที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลาง ต่ำ จำนวนเท่ากัน อย่างละ 13 คน โดยแบ่งตามคะแนนที่ได้รับจากการทำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐาน และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่มีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และวิธีการสอนมี ปฏิสัมพันธ์ต่อความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับตัวแปรต่าง ๆ

สุพงษ์ ไหลสุพรรณวงศ์ (2533: ชม-ง) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ความภาคภูมิใจในตนเอง เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล ความภาคภูมิใจในตนเองเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ และสร้างสมการทำนาย ความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทย์-คณิต ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดราชบุรี จำนวน 184 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ ฟอรัมเอของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) แบบสอบถามความภาคภูมิใจในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ 3) แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ 4) แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ 5) แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล และความภาคภูมิใจในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการฟัง

2. ทักษะคิด แรงจูงใจ ความวิตกกังวล และความภาคภูมิใจในตนเอง ในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ

3. แรงจูงใจและความวิตกกังวล ร่วมกันทำนายความสามารถในการฟัง ร้อยละ 16.94

4. ความวิตกกังวลและแรงจูงใจ ทำนายความสามารถในการรับสารภาษาอังกฤษ ได้ร้อยละ 14.62

ปราโมทย์ ครอบบุญศรี (2532: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเพื่อสร้างสมการทำนายความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 385 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามภูมิหลังนักเรียน แบบวัดแรงจูงใจ และแบบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่า

1. ภูมิหลังนักเรียนด้าน จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ การพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัว สถานภาพทางเศรษฐกิจ และการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และปริมาณแรงจูงใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. ปริมาณแรงจูงใจ จำนวนปีที่เรียน สถานภาพทางเศรษฐกิจ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ และการได้รับคำปรึกษาในการทำบ้านภาษาอังกฤษ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวน ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2. งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

อาวธ วาจาสิทธิ์ (2533: ก-ข) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตและเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตกลุ่มที่เรียนเก่งมาก กลุ่มที่เรียนเก่ง กลุ่มที่เรียนเก่งปานกลาง และกลุ่มที่เรียนอ่อน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 710 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ โดยวิธีของเซฟเฟ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตใช้กลวิธีการเดาหรือการทำนายอย่างมีหลักการในระดับมากที่สุด กลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู และกลวิธีต่าง ๆ ที่ทำเพื่อให้สามารถจดจำได้ดีในระดับปานกลาง และกลวิธีการพยายามใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นในระดับน้อย และเมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นิสิตกลุ่มเก่งมาก และกลุ่มเก่ง ใช้กลวิธีการหาวิธีการเรียนเป็นของตนเอง กลวิธีพยายามใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น และกลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตกลุ่มเก่งมากและกลุ่มปานกลาง ใช้กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้จำได้ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตกลุ่มเก่งมาก และกลุ่มอ่อน ใช้กลวิธีการเดาหรือการทำนายอย่างมีหลักการและกลวิธีการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียน โดยตรง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตกลุ่มเก่งและกลุ่มปานกลางใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้จดจำได้ดี กลวิธีการเดาหรือทำนายอย่างมีหลักการ และกลวิธีการใช้ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนภาษาเป็นครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนใช้กลวิธีการเดาหรือการทำนายอย่างมีหลักการและกลวิธีเพื่อช่วยจำได้ดี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกษมณี มณีรัตน์ (2534: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธี เพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 40 คน และในโรงเรียนเอกชน จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ รูปภาพ 4 รูป และแบบสังเกตพฤติกรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษ ได้ดีกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

กาญจนา เศียรประภัสสร (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และเพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการ สื่อสารภาษาอังกฤษ ในด้านกลวิธีการใช้ท่าทาง กลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกัน และกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียวของนักเรียนดังกล่าว ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 320 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามการใช้กลวิธีการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ และเมื่อจำแนกตามแผนการเรียนปรากฏว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ แต่สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ ภาษา ซึ่งมีความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และยังพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความถนัดในการใช้กลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษในด้านกลวิธีการใช้ภาษาที่สองภาษาเดียวมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.04 รองลงมาคือ กลวิธีการใช้ท่าทาง คิดเป็นร้อยละ 20.93 และกลวิธีการใช้ภาษาแม่และภาษาที่สองปนกันน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 15.03

2.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษกับตัวแปรต่าง ๆ

อารีรักษ์ สืบถิน (2535: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย และภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่านภาษาไทยกับความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษ

คอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษ และ 4) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความตระหนักในเมตตาคอกนิชัน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ความตระหนักในเมตตาคอกนิชันไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ความตระหนักในเมตตาคอกนิชันมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตตาคอกนิชันในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในเมตตา คอกนิชันในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนิตรา ขวัญใจ (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ระดับอภิปัญญา แผนการเรียน และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระดับอภิปัญญา แผนการเรียนและการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในแผนการเรียนศิลป์ภาษาและแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 416 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามกลวิธีการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน และแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า 1) กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษระดับอภิปัญญาทั้ง 3 ด้าน และแผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยที่กลวิธีการวางแผนในการฝึกฝนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนด้วยตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มากกว่ากลวิธีการวางแผนในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีการประเมินความก้าวหน้าทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2) นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ใช้กลวิธีการฝึกฝนนอกชั้นเรียนด้วยตนเองในระดับไม่แตกต่างกัน แต่สำหรับกลวิธีการวางแผนในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีการประเมินความก้าวหน้าทางการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศสใช้มากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 3) นักเรียนทั้ง 2 แผนการเรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษระดับอภิปัญญาทั้ง 3 ด้าน ในระดับต่ำถึงปานกลาง

พัชรพร เกียรติธรรมย์ (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารรถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีในการเรียนและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารรถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 411 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามกลวิธีในการเรียน แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร ใช้กลวิธีในการเรียนทั้ง 6 ด้าน คือ กลวิธีในการจำอย่างมีประสิทธิภาพ กลวิธีการใช้กระบวนการทางความคิด กลวิธีการจดช่อบทอ่านในห้องเรียน การใช้ภาษา กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน กลวิธีด้านจิตพิสัย และกลวิธีด้านสังคมในระดับปานกลาง และยังพบว่ากลวิธีในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

อัญชลี ประวิตรานุกรณ์ (2537: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 547 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต การทดสอบค่าที (t-test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษทั้งโดยรวมและแต่ละด้าน คือ ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำ และเมื่อจำแนกตามแผนการเรียน ปรากฏว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มี

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ แต่สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาที่มี
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำเช่นกัน

3. กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์กัน

พิทักษ์ นิลนพคุณ (2538: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบ
ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
1) วิเคราะห์เส้นทางความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษา
อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 2) สร้างรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธีการเรียน
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) นำเสนอกิจกรรมการเรียนการสอนกลวิธีการเรียนสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัด
กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 363 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจกลวิธี
ในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดย
ใช้วิธีการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบ
ความสัมพันธ์ของตัวแปรกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อมสูงสุดต่อ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย กลวิธีการประเมินตนเอง การฝึกปฏิบัติ การเชื่อม
โยงความคิด จินตนาการและเสียง การใช้ท่าทาง การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ การทบทวน
และการดูแลอารมณ์ และการลดความกังวล ตามลำดับ 2) กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทางตรงอย่างเดียวยุติที่สุด คือ การรับส่งสาร 3) กลวิธีการเรียนที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทางอ้อมอย่างเดียวยุติที่สุด คือ การมุ่งความสนใจสู่การเรียน รองลงมาคือ
การร่วมมือกับผู้อื่น การให้กำลังใจตนเอง การเดาโดยใช้ปัญญา การถามและการจัดระเบียบและ
การวางแผนการเรียน ตามลำดับ 4) ตัวแปรการเชื่อมโยงความคิด จินตนาการและเสียง และการใช้
ท่าทางและการทบทวน ส่งผลในทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และ 5) กิจกรรมการสอนกลวิธี
การเรียนที่พัฒนาจากกลวิธีการเรียนที่มีผลกระทบรวมมากที่สุด 4 ตัวแปร ได้แก่ การประเมินตนเอง
การฝึกปฏิบัติ การจัดทำโครงสร้างเพื่อการเรียนรู้ และการมุ่งความสนใจสู่การเรียนได้รับการ
ประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิว่าอยู่ในเกณฑ์ดี และเมื่อทดลองใช้ พบว่า การสอนกลวิธีการเรียน ทำให้
คะแนนหลังการสอนของนักเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. งานวิจัยเกี่ยวกับแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน

พัชรารวรรณ โทพล (2535: 76-85) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบการ
เรียนภาษาอังกฤษ ที่นักเรียนเป็นผู้เลือกเองในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครพนม โดยมี
วัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนในโรงเรียนขนาดต่างกัน และมีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม จำนวน 351 คน จำแนกเป็นนักเรียนชาย 153 คน และนักเรียนหญิง 198 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามความคิดเห็นในการเลือกรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนชอบ แบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธยัมเลขคณิต การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงชอบรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษตรงกันตามลำดับความชอบจากมากไปหาน้อย ดังต่อไปนี้คือ การลงมือปฏิบัติ การฟังบรรยาย การเรียนแบบกลุ่ม การอ่าน การดูภาพ ยกเว้นสองรูปแบบสุดท้าย โดยที่นักเรียนชายชอบการเรียนด้วยตนเอง และการจัดประสบการณ์ให้ ส่วนนักเรียนหญิงชอบสลับกัน
2. เมื่อพิจารณาความแตกต่างด้านเพศ พบว่า นักเรียนชายและหญิงชอบรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน โดยที่นักเรียนหญิงชอบเรียนโดยการอ่าน การดูภาพและการเรียนแบบกลุ่มมากกว่า นักเรียนชายชอบการเรียนด้วยตนเองมากกว่า
3. นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดต่างกัน ชอบรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน โดยที่นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็ก ชอบรูปแบบการเรียนโดยการฟังบรรยาย ฟังเทป การจัดประสบการณ์ให้ และการเรียนด้วยตนเอง มากกว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดกลาง
4. นักเรียนที่มีระดับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ชอบรูปแบบการเรียนต่างกัน โดยที่นักเรียนที่มีระดับความสามารถสูงชอบรูปแบบการเรียน โดยการฟังบรรยาย ฟังเทป การจัดประสบการณ์ให้และการเรียนด้วยตนเอง มากกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถกลางและต่ำ
5. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน ชอบรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน โดยที่ในกลุ่มสูงนักเรียนหญิงชอบเรียนโดยการฟังบรรยาย ฟังเทป การจัดประสบการณ์ให้ และการเรียนแบบกลุ่มมากกว่านักเรียนชายในกลุ่มกลาง นักเรียนชายชอบเรียนด้วยตนเองมากกว่านักเรียนหญิง

เสาวราช เรืองไพศาล (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครปฐม ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแผนการเรียนต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครปฐม ที่มีความสามารถใน

การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และแผนการเรียนต่างกัน และเปรียบเทียบแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและแผนการเรียนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนจังหวัดนครปฐม จำนวน 215 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิตและการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สูงปานกลาง ดำ ใช้แบบการเรียนในระดับปานกลาง 3 แบบ คือ การเรียนโดยการฟัง การเรียนเป็นกลุ่ม และการเรียนเป็นรายบุคคล และใช้แบบการเรียนโดยการจัดประสบการณ์ให้ในระดับต่ำ และใช้แบบการเรียนโดยการอ่านและการลงมือปฏิบัติในระดับที่ต่างกัน สำหรับแบบการเรียนโดยการอ่านนักเรียนที่มีความสามารถปานกลางใช้ในระดับสูง นักเรียนที่มีความสามารถสูงและต่ำใช้ในระดับปานกลาง สำหรับแบบการเรียนโดยการลงมือปฏิบัติ นักเรียนที่มีความสามารถสูงใช้ในระดับต่ำ และนักเรียนที่มีความสามารถปานกลางและต่ำใช้ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนในแผนการเรียนที่เน้นวิทยาศาสตร์และไม่เน้นวิทยาศาสตร์ใช้แบบการเรียนในระดับปานกลาง 3 แบบ คือ การเรียนโดยการฟัง การเรียนเป็นกลุ่ม และรายบุคคล และใช้แบบการเรียนโดยจัดประสบการณ์ให้ในระดับต่ำ และใช้แบบการเรียนโดยการอ่านและการลงมือปฏิบัติในระดับที่ต่างกัน สำหรับแบบการเรียน โดยการอ่าน นักเรียนในแผนการเรียนที่เน้นวิทยาศาสตร์ใช้ในระดับสูง และนักเรียนแผนการเรียนที่ไม่เน้นวิทยาศาสตร์ใช้ในระดับต่ำ สำหรับแบบการเรียนแบบลงมือปฏิบัติ นักเรียนในแผนการเรียนที่เน้นวิทยาศาสตร์ใช้ในระดับสูงและนักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนที่ไม่เน้นวิทยาศาสตร์ใช้ในระดับต่ำ
3. นักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัน ใช้แบบการเรียน โดยการอ่านต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนในแผนการเรียนต่างกันใช้แบบการเรียนรายบุคคลต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดำรง นิมมานพิสุทธิ์ (2536: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา จำแนกตามประเภทวิชาที่เรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2535 จำนวน 1,181 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์ความแตกต่าง รายคู่ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบจักษุนิยม แบบโสตนิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคลปานกลาง และใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบปฏิบัตินิยม และแบบสัมพันธ์นิยมน้อย โดยนักเรียนทุกประเภทวิชาใช้แบบการเรียนรู้แบบโสตนิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคลปานกลาง และแบบปฏิบัตินิยมน้อย ส่วนแบบจักษุนิยมและแบบสัมพันธ์นิมนั้น นักเรียนแต่ละประเภทวิชาใช้ในระดัปปานกลาง และระดับน้อยต่างกัน
2. นักเรียนที่เรียนประเภทวิชาต่างกัน ใช้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบจักษุนิยม แบบปฏิบัตินิยม แบบสัมพันธ์นิยม แบบเป็นกลุ่ม และแบบรายบุคคลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างประเทศ ผู้วิจัยสรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็น 4 หัวข้อ ดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียน โดยทั่วไป
2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนโดยทั่วไป

1.1 งานวิจัยที่ศึกษาวิธีการเรียนของผู้เรียน

เดวิด วัตกินส์ และ เจ แฮตตี (David Watkins and J. Hattie, 1981: 387) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยประเทศออสเตรเลีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีเพศ สาขาวิชา และอายุที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยในประเทศออสเตรเลีย จำนวน 249 คน โดยจำแนกเป็นนักศึกษาชาย 138 คน นักศึกษาหญิง 111 คน จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน เป็นนักศึกษาในสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ 114 คน สาขาทางด้านศิลปศาสตร์ 135 คน และจำแนกตามอายุเป็นนักศึกษาอายุ 18 ปี 65 คน 19 ปี 97 คน 20 ปี 20 คน และ 21 ปีขึ้นไป 61 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (MANOVA) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาในสาขาด้านวิทยาศาสตร์ มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาทางด้านศิลปศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก 2) นักศึกษาเพศชายมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นักศึกษาเพศหญิงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก 3) นักศึกษาที่มีอายุมากกว่า 21 ปีขึ้นไป มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

อี เจ แวน รอสซัม และ ซิโมน เอ็ม เซนค์ (E. J. Van Rossum and Simone M. Schenk, 1984: 76-78) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิธีการเรียน โดยศึกษาจากกิจกรรมเฉพาะด้านคือ การอ่านบทความ โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยทิวเบอร์ก ประเทศเนเธอร์แลนด์ 2) เปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีเพศต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยทิวเบอร์ก ประเทศเนเธอร์แลนด์ จำนวน 69 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาชาย 29 คน นักศึกษาหญิง 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน ซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด ถามผู้อ่านว่ามีวิธีในการอ่านบทความอย่างไร วิเคราะห์ข้อมูลโดยการ เปรียบเทียบความแตกต่างของตัวอย่างประชากร 2 กลุ่ม ด้วยการวิเคราะห์สถิติไควสแควร์ (χ^2 -test) ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีวิธีการอ่านแบบผิวเผิน 35 คน และมีวิธีการอ่านแบบรู้ลึก 34 คน 2) วิธีการเรียนของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาเพศชายมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก นักศึกษาเพศหญิงมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

รูฟัส เอ็ม คลาร์ค (Rufus M. Clarke, 1986: 316-317) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ และเพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ที่มีเพศและชั้นปีที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาแพทย์ ชั้นปีที่ 1, 3 และ 5 ในมหาวิทยาลัยในแคว้นนิวคาสเซิล ประเทศออสเตรเลีย

จำนวน 153 คน โดยเป็นนักศึกษาปีที่ 1 56 คน ชั้นปีที่ 3 58 คน และชั้นปีที่ 5 39 คน และเป็นนักศึกษาเพศหญิง 68 คน นักศึกษาเพศชาย 85 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory ของ N. J. Entwistle and P. Ramsden, 1983) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต การทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาแพทย์ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก 2) จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบความแตกต่างของหัวข้อย่อยในวิธีการเรียน กล่าวคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาแพทย์จะลดลงตามชั้นปีที่สูงขึ้น 3) จากการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า นักศึกษาเพศหญิงมีวิธีการเรียนต่างจากนักศึกษาเพศชาย นักศึกษาเพศหญิงมีคะแนนวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์น้อยกว่านักศึกษาเพศชายอย่างมีนัยสำคัญ

เดวิด ไอ นิวเบิล และ อูจีน เจ เฮจกา (David I. Newble and Eugene J. Hejga, 1991: 339) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยยอดเยี่ยมและนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยนิวยอร์กที่มีหลักสูตรการสอนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาแพทย์ ชั้นปีที่ 1, 3 และปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัยยอดเยี่ยม ซึ่งให้หลักสูตรการสอนแบบดั้งเดิม และมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ซึ่งให้หลักสูตรการเรียนการสอนแบบแก้ปัญหา จำนวน 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามวิธีการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยยอดเยี่ยม ที่เรียนตามหลักสูตรการสอนแบบดั้งเดิม มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ที่เรียนตามหลักสูตรการสอนแบบแก้ปัญหา มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

จอห์น ที อี ริชาร์ดสัน (John T. E. Richardson, 1993: 24) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความแตกต่างทางเพศที่มีต่อการตอบแบบสอบถามวิธีการเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษา ปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาวิธีการวิจัยในมหาวิทยาลัยบรูเนล ประเทศอังกฤษ จำนวน 99 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีผลต่อการตอบแบบสอบถาม กล่าวคือ ไม่มีความแตกต่างของวิธีการเรียนของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชาย

เอส อี โวลท, พี ดี เรนชอว์ และ เค เทียทเชล (S. E. Volet, P. D. Renshaw and K. Tietzel, 1994: 306) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีวัฒนธรรมที่

แตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษา เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และนักศึกษาชาวออสเตรเลีย ในมหาวิทยาลัยประเทศออสเตรเลีย กลุ่ม ตัวอย่าง ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยประเทศออสเตรเลีย จำนวน 554 คน โดยแบ่งเป็น นักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 120 คน และนักศึกษาชาวออสเตรเลีย 434 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Studying Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาชาวออสเตรียมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก และจากการเปรียบเทียบวิธีการเรียนโดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า นักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีวิธีการเรียนต่างกับนักศึกษาชาวออสเตรเลีย และมีคะแนนวิธีการเรียนแบบผิวเผินมากกว่า

เจ เอช เอฟ เมเยอร์, ที ที ดูนน์ และ เจ ที อี ริชาร์ดสัน (J. H. F. Meyer, T. T. Dunne, and J. T. E. Richardson, 1995: 119) ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาในแอฟริกาใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาในแอฟริกาใต้ที่มีเพศต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเคปทาวน์ (The University of Cape Town) ในแอฟริกาใต้ ที่เรียนวิชาสถิติ จำนวน 410 คน เป็นนักศึกษาชาย 266 คน นักศึกษาหญิง 144 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory) วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีวิธีการเรียนต่างกัน นักศึกษาชายมีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นักศึกษาหญิงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เจ แอนดรูว์, ดี อาร์ การ์ริสัน และ เค แมกนัสสัน (J. Andrew, D. R. Garrison and K. Magnusson, 1995: 114-115) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยในประเทศแคนาดา ที่ได้รับสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยคาลกาเรีย (The University of Calgary) ในประเทศแคนาดา ที่เรียนในคณะวิทยาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 271 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 103 คน กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มจะได้รับการสอนโดยครูคนเดียวกัน แต่จะต่างกันตรงที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 จะมีงานมาก และข้อสอบเป็นแบบเลือกตอบ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 จะมีงานน้อย และข้อสอบเป็นแบบเขียนตอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูล

โดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนวิธีการเรียนแบบผิวเผินมากกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3 และมีคะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึกลดลงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3

เค เฮย์ส และ เจ ที อี ริชาร์ดสัน (K. Hayes and J. T. E. Richardson, 1995: 542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีเพศ และสาขาวิชาที่เรียนต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในวิทยาลัยที่มีนักศึกษาคหึงล้วน วิทยาลัยที่มีนักศึกษาชายมากกว่านักศึกษาคหึง และวิทยาลัยที่เป็นสหศึกษาในประเทศอังกฤษ จำนวน 143 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาที่เรียนในสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ มีวิธีการเรียนแบบ ผิวเผิน นักศึกษาที่เรียนในสาขาทางด้านอักษรศาสตร์มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก
2. นักศึกษาคหึงที่เรียนในสาขาอักษรศาสตร์ในมหาวิทยาลัยคหึงล้วน และที่เรียนในสาขาทางด้านวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาชายมากกว่า มีคะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึก มากกว่านักศึกษาคหึงที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยคหึงล้วนหรือที่เรียนในสาขาอักษรศาสตร์ในมหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษาชายมากกว่า

เอ โจนส์ และ ดี โจนส์ (A. Jones and D. Jones, 1997: 540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนและทัศนคติที่มีต่อวิธีการสอนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยในประเทศฮ่องกง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาฟิสิกส์ จำนวน 66 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน และแบบสอบถามทัศนคติที่มีต่อวิธีการสอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาร้อยละ 26 มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ร้อยละ 20 มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ร้อยละ 35 มีวิธีการเรียนแบบ ใฝ่สัมฤทธิ์ และร้อยละ 19 ไม่มีวิธีการเรียนที่แน่นอน นักศึกษาร้อยละ 3.1 ชอบวิธีการสอนแบบเก้าร้อยละ 27 ชอบแพคเกจที่ให้เรียนรู้ด้วยตนเอง และร้อยละ 60.9 ไม่แสดงความคิดเห็น

เคย์ เฮย์ส เอสเตล คิง และ จอห์น ที อี ริชาร์ดสัน (Kay Hayes, Estelle King and John T. E. Richardson, 1997: 27) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษา ผู้ใหญ่ในประเทศอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่ในมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ที่ผ่านโปรแกรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

24 มหาวิทยาลัย ในประเทศอังกฤษ จำนวน 241 คน โดยจำแนกเป็นเพศชาย 84 คน เพศหญิง 157 คน อายุตั้งแต่ 19-62 ปี อายุเฉลี่ย 31.1 ปี และเมื่อจำแนกตามสาขาที่เรียนจะได้สาขาบริหารธุรกิจและการเงิน 12 คน สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 187 คน สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ 22 คน สาขาพยาบาล 5 คน และสาขาวิทยาศาสตร์ 16 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (Short Version Approaches to Studying Inventory) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีวิธีการเรียนแบบ ผิวเฟิน ซึ่งไม่เหมาะสมกับการเรียนในระดับปริญญาตรี

เอส ฟู และ จี เอส อิง (S. Foo and G. S. Ng, 1997: 539) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาวิธีการเรียนของนักศึกษาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศสิงคโปร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ในระดับ ปริญญาตรีและปริญญาโทในประเทศสิงคโปร์ เพื่อนำไปพัฒนาวิธีการเรียนของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง ในประเทศสิงคโปร์ ที่เรียนในระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโท 55 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Studying Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่าไม่มีความแตกต่างของวิธีการเรียนของนักศึกษาสองระดับ นักศึกษาทั้ง 2 ระดับมีวิธีการเรียนแบบผิวเฟิน ซึ่งจะท่องจำเพียงเพื่อให้สอบผ่านวิชาที่เรียน

จอห์น ที อี ริชาร์ดสัน (John T. E. Richardson, 1998: 218-219) ได้ทำการวิจัยเรื่องวิธีการเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาโท และนักศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยบรูเนลในประเทศอังกฤษ จำนวน 77 คน โดยจำแนกเป็นนักศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 33 คน นักศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 44 คน เมื่อจำแนกตามเพศจะได้เพศชาย 28 คน เพศหญิง 49 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (Approaches to studying Inventory ของ G. Gibbs and others 1988) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และการวิเคราะห์ด้วยสถิติไคสแควร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีวิธีการเรียนไม่ต่างกัน นักศึกษาทั้ง 2 ระดับมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก แต่นักศึกษาระดับปริญญาเอกมีคะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึกมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาโท

อีฟวอน เจ เวอร์เมตเทน แจน ดี เวอร์มุนท์ และ ฮานส์ จี โลดวีจิกส์ (Yvonne J. Vermetten, Jan D. Vermunt and Hans G. Lodewijks, 1999: 221) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบวิธีการ เรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยทิวเบอร์ก กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ทิวเบอร์ก ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำนวน 276 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการ เรียน ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ครั้ง โดยเก็บในเทอมแรกและเทอมที่สามของการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีคะแนนวิธีการเรียนแบบผิวเผิน คงที่ แต่คะแนนวิธีการเรียนแบบรู้ลึกเพิ่มมากขึ้น

1.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับตัวแปรต่าง ๆ

พอล แรมส์เดน และ เอน เจ เอนท์วิซเชิล (Paul Ramsden and N. J. Entwistle, 1981: 375-377) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่มีต่อวิธีการเรียนของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของสิ่งแวดล้อมในการเรียนที่มี ต่อวิธีการเรียน และผลของวิธีการเรียนที่มีต่อความก้าวหน้าในการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญา ตรี กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2, 3 และ 5 จากมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ รวม 4,416 คน จำแนกเป็น สาขาภาษาอังกฤษ 282 คน สาขา ประวัติศาสตร์ 209 คน สาขาศิลป์ 491 คน สาขาเศรษฐศาสตร์ 450 คน สาขาจิตวิทยา 402 คน สาขา สังคมศาสตร์ 852 คน สาขาฟิสิกส์ 357 คน สาขาวิศวกรรมศาสตร์ 508 คน และสาขาวิทยาศาสตร์ 865 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory ของ Paul Ramsden and N. J. Entwistle 1981) 2) แบบสอบถามการรับรู้ สิ่งแวดล้อมในการเรียน 3) แบบประเมินตนเองด้านความก้าวหน้าทางวิชาการ ซึ่งเป็นคำถามปลาย เปิด สอบถามว่า “ท่านคิดว่าท่านเรียนได้ดีเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น?” วิเคราะห์ข้อมูลโดย การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) วิธีการเรียนสัมพันธ์กับการรับรู้ สิ่งแวดล้อมทางการเรียน กล่าวคือ วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์กับการรับรู้ว่ามีงานหนัก วิธีการ เรียนแบบรู้ลึกสัมพันธ์กับการรับรู้ว่าคุณสอนดี และมีอิสระในการเรียนรู้ วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธ์กับการมีเป้าหมายอนาคตที่แน่นอนและชัดเจน 2) วิธีการเรียนสัมพันธ์กับความก้าวหน้าใน การเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์กับผลการเรียนในระดับต่ำ วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์สัมพันธ์กับผลการเรียนในระดับสูง

พอล แรมส์เดน อีเลน มาร์ติน และ จอห์น บาวเดน (Paul Ramsden, Elaine Martin and John Bowden, 1989: 136-137) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน วิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน วิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา 50 โรงเรียน ในเมลเบิร์น จำนวน 1,490 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 745 คน นักเรียนในโรงเรียนกลุ่มคาทอลิก 380 คน และนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่ไม่ใช่กลุ่มคาทอลิก 365 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) และแบบสอบถามการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน (School Experiences Questionnaire) ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคือคะแนนจากการสอบภายนอกที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน สัมพันธ์กับวิธีการเรียน และวิธีการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธ์กับสิ่งแวดลอมทางการเรียนที่ดี อาทิเช่น การสนับสนุนจากครู ความร่วมมือในกลุ่มเพื่อน การเรียนรู้อย่างอิสระ ส่วนวิธีการเรียนแบบผิวเผิน สัมพันธ์กับการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับการสอนที่เป็นทางการ และสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

จอห์น อาร์ เคอร์บี และ เดนิซ เพดเวล (John R. Kirby and Denise Pedwell, 1991: 301-303) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับความจำระยะยาวของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนสำหรับทักษะการเขียนสรุปความ และความจำระยะยาว กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 35 คน ในชั้นเรียนจิตวิทยาเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) 2) บทความที่ให้อ่าน 2 บทความ เนื้อหาเกี่ยวกับจิตวิทยา บทความแรกเป็นบทความที่ง่าย มีความยาว 1,043 คำ มีหัวเรื่องที่ชัดเจน และมีบทสรุปให้ตอนท้าย บทความที่สอง เป็นบทความที่ยาก ความยาว 908 คำ มีโครงสร้างซับซ้อน ไม่มีบทสรุปตอนท้าย 3) แบบสอบให้เขียนสรุปความบทความที่อ่าน 4) แบบสอบวัดการระลึกได้ โดยมีคำถามเกี่ยวกับบทความที่อ่าน ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการให้ตัวอย่างประชากรอ่านบทความทั้ง 2 บทความ และเก็บบทความทั้ง 2 จากนั้นให้นักศึกษาเขียนสรุปบทความที่อ่าน จากนั้น 3 วัน ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามวิธีการเรียน และแบบสอบที่มีคำถามเกี่ยวกับบทความที่อ่าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ การทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า วิธีการเรียนสัมพันธ์กับคะแนนการเขียนสรุปความและคะแนนจากแบบสอบวัดการระลึกได้ และเป็นตัวทำนายคะแนนการเขียนสรุปความและ

คะแนนการระลึกได้ กล่าวคือ นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ทำคะแนนสรุปความได้ดีในบทความที่มีบทสรุปให้ นักเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ทำคะแนนได้ดีทั้งสองบทความ และทำคะแนนได้ดีกว่านักเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นอกจากนี้ยังทำคะแนนในการระลึกได้ดีกว่านักเรียนที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ซึ่งจะเขียนตอบคำถาม โดยการคัดลอกสิ่งที่จำได้ และไม่สามารถจำได้ดีในระยะยาว

มัลคอล์ม จี อีลีย์ (Malcolm G. Eley, 1992: 115) ได้ทำการวิจัยเรื่องการประยุกต์ใช้วิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศออสเตรเลีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีสิ่งแวดล้อมในการเรียนต่างกัน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียนกับวิธีการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโมนาช ประเทศออสเตรเลีย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโมนาช ประเทศออสเตรเลีย จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน (Course Perception Questionnaire) แบบสอบถามวิธีการเรียน (Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนในกลุ่มที่ครูเน้นการทดสอบอย่างเป็นทางการจะมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เรียนในกลุ่มที่ครูให้อิสระในการเรียนรู้ และช่วยส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ จะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก
2. การรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน สัมพันธ์กับวิธีการเรียน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผินจะรับรู้ว่าคุณครูให้ความสำคัญกับการประเมินผลอย่างเป็นทางการ นักศึกษาที่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก รับรู้ว่าคุณครูสนับสนุนในการเรียน ให้อิสระในการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์ที่ดีในหมู่เพื่อน

สตีเฟน อี นิวสตีด (Stephen E. Newstead, 1992: 305) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเพล์แมร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และเปรียบเทียบวิธีการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเพล์แมร์ จำนวน 188 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 83 คน ชั้นปีที่ 2 58 คน และปีสุดท้าย 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจวิธีการเรียนแบบย่อ 18 ข้อ (Short Version Approaches to Studying Questionnaire ของ G. Gibbs and others, 1988) และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า

1) วิธีการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบรู้ลึกสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสำหรับนักศึกษาทุกชั้นปี วิธีการเรียนแบบฝึสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และวิธีการเรียนแบบฝึกฝนสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 2) ไม่มีความแตกต่างของวิธีการเรียนสำหรับนักศึกษาในแต่ละชั้นปี นักศึกษาทุกชั้นปีมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

ลิน โกว์ และ เดวิด เคมเบอร์ (Lyn Gow and David Kember, 1993: 29) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนและวิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับวิธีการสอนและวิธีการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยโพลีเทคนิคในฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยโพลีเทคนิคจาก 9 คณะ ในประเทศฮ่องกง จำนวน 170 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถามการรับรู้เกี่ยวกับวิธีการสอน ซึ่งสร้างโดยการสัมภาษณ์ครู 39 คน ที่เป็นครูสอนกลุ่มตัวอย่างประชากรถึงวิธีการสอนและนำมาจัดหมวดหมู่สามารถจำแนกเป็นวิธีการสอน 2 ประเภท คือ การสอนโดยการช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น คือ การสอนที่ให้นักเรียนเรียนรู้โดยการแก้ปัญหา และสามารถวิเคราะห์ได้ ครูให้ความสนใจ และช่วยเหลือผู้เรียน เป็นการเรียนการสอนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน และการสอนแบบส่งถ่ายความรู้ โดยครูจะบรรยายเนื้อหาที่เตรียมมาผ่านสื่อต่าง ๆ ผู้เรียนเพียงแต่นั่งฟัง จากนั้นนำลักษณะการสอนต่าง ๆ มาสร้างเป็นแบบสอบถาม 2) แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Studying Process Questionnaire ของ John B. Biggs) และ 3) แบบสัมภาษณ์วิธีการสอนของครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอน สัมพันธ์กับวิธีการเรียน โดยที่วิธีการสอนที่ช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น สัมพันธ์ทางลบกับวิธีการเรียนแบบฝึกฝน และวิธีการสอนแบบส่งถ่ายความรู้สัมพันธ์ทางลบกับวิธีการเรียนแบบรู้ลึก กล่าวคือ นักศึกษาที่เรียนโดยครูสอนแบบช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น จะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก และนักศึกษาที่มีครูสอนแบบส่งถ่ายความรู้จะมีวิธีการเรียนแบบฝึกฝน

แอล อาร์ โนลด์ และ เค เอ็ม เฟรฟนี (L. Arnold and K. M. Freighny, 1995: 24) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาแพทย์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยมิชซูรี และมหาวิทยาลัยแคนซัสซิตี กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาแพทย์ในมหาวิทยาลัยมิชซูรีและมหาวิทยาลัยแคนซัสซิตี จำนวน 140 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (Lancaster Approaches to Studying Inventory) และแบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่า วิธีการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดี

เอส ซี โพรโวสต์ และ เอน ดับเบิลยู บอนด์ (S. C. Provost and N.W. Bond, 1998: 416) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาจิตวิทยาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ในประเทศออสเตรเลีย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่เรียนวิชาจิตวิทยา ในมหาวิทยาลัยแมกควารี ในประเทศออสเตรเลีย จำนวน 65 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (Short Version Approaches to Studying Inventory) และคะแนนเฉลี่ยตอนปลายเทอม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าวิธีการเรียนแบบผิวเผิน สัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

โป ยิน ดริว และ เดวิด วัตกินส์ (Po Yin Drew and David Walkins, 1998: 680-681) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในประเทศฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยประเทศฮ่องกง จำนวน 162 คน โดยเป็นนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ 41 คน คณะวิทยาศาสตร์และการสื่อสาร 65 คน ภาษาและการสื่อสาร 56 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Studying Process Questionnaire ของ John B. Biggs) และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคือเกรดเฉลี่ยตอนปลายเทอม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่าวิธีการเรียนสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียน โดยที่วิธีการเรียนแบบผิวเผินจะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และวิธีการเรียนแบบรู้ลึกส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

1.3 งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของผู้เรียน

เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว (David Kamber and Lyn Gow, 1995: 533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง วิธีการสอนและผลกระทบของวิธีการสอนที่มีต่อคุณภาพการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของวิธีการสอนที่มีต่อวิธีการเรียนของนักศึกษา ในประเทศฮังการี กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี 2 แห่ง ใน

ประเทศอังกฤษ ที่มีการเรียนการสอนต่างกัน จำนวน 120 คน แห่งที่หนึ่ง มีวิธีการสอนแบบเพิ่มทักษะในการแก้ปัญหา การคิดวิจารณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง แห่งที่สองมีวิธีการสอนแบบดั้งเดิม คือ ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ตัวประกอบ (Factor Analysis) ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสอนมีผลกระทบต่อวิธีการเรียนของผู้เรียน นักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีการสอนแบบการแก้ปัญหา การคิดวิจารณ์ และการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่มีการสอนแบบครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

เจ เอช เอฟ เมเยอร์ (J. H. F. Meyer, 1995: 542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความแตกต่างทางเพศที่มีผลต่อวิธีการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของเพศที่มีต่อวิธีการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในประเทศอังกฤษ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จาก 6 คณะในมหาวิทยาลัยอิมพีเรียล ในประเทศอังกฤษ ในปีการศึกษา 1993 จำนวน 498 คน โดยจำแนกเป็นนักศึกษาหญิง 128 คน นักศึกษาชาย 370 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียน (The Approaches to Studying Inventory) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ตัวประกอบ (Factor Analysis) ผลการวิจัยพบว่า เพศมีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีวิธีการเรียนที่ต่างกัน นักศึกษาหญิงมีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นักศึกษาชายมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

2. งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2.1 งานวิจัยที่ศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน

เดวิด วัทกินส์ มูราลี เรกฮี และ เอสเทลลา แอสติลลา (David Watkin, Murari Reghi and Estela Astilla, 1991: 28-29) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวเอเชีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ชาวฟิลิปปินส์และชาวเนปาล กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อายุระหว่าง 14-15 ปี ที่เรียนในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ จำนวน 782 คน โดยเป็นนักเรียนชาวฟิลิปปินส์ เพศหญิง 255 คน เพศชาย 254 คน และนักเรียนชาวเนปาล เพศหญิง 126 คน เพศชาย 197 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวฟิลิปปินส์และชาวเนปาลมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

2.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนภาษาอังกฤษกับตัวแปรต่างๆ

เจ เอช เอฟ เมเยอร์ และ พี พาร์สัน (J. H. F. Meyer and P. Parsons, 1989: 137) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษา วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียนของนักศึกษาในสถาบันเคป เทคนิคอน (The Cape Technikon Institution) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน ของนักศึกษาในสถาบันเคป เทคนิคอน (The Cape Technikon Institution) กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ในสถาบันเคป เทคนิคอน (The Cape Technikon Institution) จำนวน 1,194 คน จากสาขา วิศวกรรมศาสตร์ ชีวะวิทยา เคมี ฟิสิกส์ และศิลป์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและการรับรู้สิ่งแวดล้อมในการเรียนสัมพันธ์กัน โดยที่การรับรู้ว่ามีงานมากสัมพันธ์กับวิธีการเรียนแบบผิวเผิน

เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว (David Kember and Lyn Gow, 1990: 361) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยประเทศฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 และปีสุดท้าย ในมหาวิทยาลัยประเทศฮ่องกง จำนวน 1,043 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่พัฒนาจากแบบสอบถามวิธีการเรียนของจอห์น บี บิกกส์ (The Studying Process Questionnaire : John B. Biggs 1987) และแบบประเมินตนเองในด้านความสามารถทางด้านทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ และเกรดวิชาภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน สัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษ

ลิน โกว เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิยา ชอว์ (Lyn Gow, David Kemer and Rosalia Chaw, 1991: 55-57) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง ตัวอย่าง

ประชากรเป็นนักศึกษาโพลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง ชั้นปีที่ 1 และปีสุดท้าย จำนวน 1,033 คน โดยเป็นนักศึกษาในสาขาบัญชี 509 คน สังคมศาสตร์ 39 คน วิทยาศาสตร์ 148 คน ภาษาอังกฤษ 38 คน และสิ่งทอและเสื้อผ้า 299 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งพัฒนาจากแบบสอบถามวิธีการเรียน ของ จอห์น บี บิ๊กส์ (The Study Process Questionnaire ของ John B. Biggs 1987) วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษส่งผลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยที่นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาจำกัด มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก หรือ ใฝ่สัมฤทธิ์

เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว (David Kember and Lyn Gow, 1994: 6-9) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษ กับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาโพลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาโพลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาโพลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง ที่เรียนในสาขาบัญชี วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ จำนวน 159 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบทดสอบความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่พัฒนามาจากแบบสอบถามวิธีการเรียนของ เอน เจ เอนท์วิสเติล และ พี แรมส์เดน (The Approaches to Studying Inventory : N. J. Entwistle and P. Ramsden, 1983) วิเคราะห์ข้อมูลโดย การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสัมพันธ์กับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยที่สัมพันธ์ทางลบกับวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และสัมพันธ์ทางบวกกับวิธีการเรียนแบบรู้ลึก กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก

เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 350-352) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เวลาในการเรียนรู้ การรับรู้ว่ามีงานมากและความสามารถทางภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโพลีเทคนิค ในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เวลาในการเรียนรู้ การรับรู้ว่ามีงานมาก และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโพลีเทคนิค ในประเทศฮ่องกง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องยนต์ ในมหาวิทยาลัยโพลีเทคนิคในประเทศฮ่องกง จำนวน 174 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบ

สอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่พัฒนาจากแบบสอบถามวิธีการเรียน ของ จอห์น บี บิ๊กส์ (The Study Process Questionnaire : John B. Biggs) แบบทดสอบความสามารถในการเรียน ภาษาอังกฤษ แบบสอบถามการรับรู้ว่ามีงานมาก และแบบฟอร์มการเขียนบันทึกประจำวัน เกี่ยวกับ เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน ความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษและเวลาในการเรียนรู้สัมพันธ์กัน โดยที่วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสัมพันธ์ทางลบกับเวลาในการเรียนรู้

2. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน การรับรู้ว่ามีงานหนัก และเวลาในการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กัน โดยที่วิธีการเรียนแบบผิวเผินสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ว่ามีงานหนัก และการรับรู้ว่ามีงานหนักสัมพันธ์ทางบวกกับเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้

เดวิด เคมเบอร์ และ ดอริส วาย พี ลวง (David Kember and Doris Y. P. Leung, 1998: 299-304) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ว่ามีงานหนัก เวลาที่ใช้ในการเรียน วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศฮ่องกง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ว่ามีงานหนัก เวลาที่ใช้ในการเรียน วิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยประเทศฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 – ปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยประเทศฮ่องกง จำนวน 167 คน โดยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 55 คน ปีที่ 2 62 คน และปีที่ 3 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการรับรู้ว่ามีงานมาก แบบสอบถามเวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่พัฒนาจากแบบสอบถามวิธีการเรียน ของ จอห์น บี บิ๊กส์ (The Study Process Questionnaire : John B. Biggs, 1987) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. เวลาในการเรียนรู้สัมพันธ์กับการรับรู้ว่ามีงานมากและเป็นตัวทำนายการรับรู้ว่ามีงานมาก
2. การรับรู้ว่ามีงานมาก สัมพันธ์กับวิธีการเรียนแบบผิวเผิน
3. วิธีการเรียนแบบรู้ลึกสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. งานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

3.1 งานวิจัยที่ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

เอ็ด อับดุลลาห์ เอส อัล-เชมแมรี (Eid Abdullah S. Al-Shammary, 1985: 90-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในประเทศซาอุดีอาระเบีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในประเทศซาอุดีอาระเบีย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ระดับ 7-12 ในประเทศซาอุดีอาระเบีย จำนวน 600 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับสูง ระดับชั้นมีผลกระทบต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงสุดตอนเริ่มเรียนในระดับ 7 ลดลงในระดับ 8 จากนั้นแรงจูงใจเพิ่มสูงขึ้นในระดับ 9 และเพิ่มไปจนถึงระดับ 10 และลดลงอีกครั้งในระดับ 11 และไม่เปลี่ยนแปลงตลอดระยะเวลาที่เรียนในระดับ 12

ซุง เยียน คิม (Sung Yeon Kim, 1998: 1890) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความวิตกกังวล และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนในชั้นเรียนที่มีบริบทในการสอนที่ต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนในชั้นเรียนบริบทดั้งเดิมที่เน้นการอ่าน และที่เรียนในชั้นเรียนที่มีบริบทที่เน้นการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในชั้นเรียนที่มีบริบทดั้งเดิมที่เน้นการอ่าน และชั้นเรียนที่มีบริบทที่เน้นการสื่อสาร รวมทั้งสิ้น จำนวน 59 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิตและการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในชั้นเรียนที่มีบริบทแบบดั้งเดิมที่เน้นการอ่าน และในชั้นเรียนที่มีบริบทที่เน้นการสื่อสาร มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาในชั้นเรียนที่มีบริบทเน้นการสื่อสารมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาในชั้นเรียนที่มีบริบทแบบดั้งเดิมที่เน้นการอ่าน สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในชั้นเรียนทั้ง 2 บริบทมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ฮวก หยุง ซุง และ อมาโด เอ็ม พาติลลา (Hyek Yung Sung and Amado M. Padilla, 1998: 205-207) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจของผู้เรียน ทักษะคิด และบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาตะวันออกเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับชั้น

ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาและระดับชั้นมัธยมศึกษา 2) เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย 3) เปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อภาษาต่างประเทศของผู้ปกครองของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาและระดับชั้นมัธยมศึกษา และ 4) เปรียบเทียบบทบาทในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาและระดับชั้นมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนเอกชน ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ที่เรียนภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น หรือภาษาเกาหลี จำนวน 591 คน โดยจำแนกเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษา 140 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษา 451 คน นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างประชากรยังเป็นผู้ปกครองของนักเรียนที่เรียนภาษาเหล่านั้น จำนวน 847 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสอบถามสำหรับนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ตอนที่ 2 ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อภาษาเหล่านั้น ตอนที่ 3 ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับการรับรู้ถึงบทบาทของผู้ปกครองในการเรียนภาษาเหล่านั้น 2) แบบสอบถามผู้ปกครอง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อภาษาเหล่านั้น ตอนที่ 2 ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับบทบาทของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนภาษาของนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับประถมศึกษา มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาสูงกว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
2. นักเรียนหญิงมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาสูงกว่านักเรียนชาย
3. ผู้ปกครองของนักเรียนระดับประถมศึกษามีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และมีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากกว่าผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

3.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศกับตัวแปรต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เรียน

เดวิด จัสติน คีทส์ (Devid Justin Keitges, 1987: 3341-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชาวญี่ปุ่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง

ทัศนคติ แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักศึกษาชาวญี่ปุ่นในระดับปริญญาตรี จำนวน 168 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถามทัศนคติ แบบสอบถามแรงจูงใจ และแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

สูง – ชาง อู (Hung – Chang Ou, 1993: 2348-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟัง กับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ประเทศเกาหลี กลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 146 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบ TOFEL เพื่อวัดความสามารถในการฟัง และแบบสอบถามเพื่อวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ (Motivation Analysis Test (MAT) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับ แรงจูงใจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ริคาร์โด โทมัส การ์เซีย (Ricardo Thomas Garcia, 1997: 4295-A) ได้ทำ การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจ ทัศนคติ ความถนัด ลักษณะของชนชาติ และ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ ทัศนคติ ความถนัด ลักษณะของชนชาติ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ และเพื่อสร้าง สมการทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาว อเมริกันเชื้อสายยุโรป จำนวน 87 คน และชาวอเมริกันเชื้อสายลาตินอเมริกา จำนวน 48 คน ที่ลง ทะเบียนเรียนวิชาภาษาสเปน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดแรงจูงใจ แบบทดสอบความ ถนัดทางภาษา แบบสอบถามทัศนคติ และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน วิเคราะห์ ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบ เพิ่มตัวแปรทีละขั้น ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจ ความถนัดในการเรียน และทัศนคติ มีความ สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และตัวแปรด้าน แรงจูงใจ ความถนัด และลักษณะชนชาติ สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนภาษาสเปนได้มากกว่าร้อยละ 50 และจากการสร้างสมการทำนายยังพบว่า ความถนัดในการ เรียนภาษาเป็นตัวแปรที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนได้เป็นอย่างดี

อาร์ ซี การ์ดเนอร์ พอล เอฟ เทรมเบลย์ แอน-มารี มาสโกเรต์ (R. C. Gardner, Paul F. Trembley and Anne-Marie Masgoret, 1997: 354-355) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความถนัดในการเรียน ทักษะคิด แรงจูงใจ ความมั่นใจ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส กลุ่ม ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยออนตาริโอ ตะวันตก (The University of Western Ontario) ที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้น จำนวน 102 คน โดยจำแนกเป็นเพศ หญิง 82 คน และเพศชาย 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความถนัดในการเรียน ภาษา แบบวัดทัศนคติในการเรียนภาษา แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษา แบบวัดความมั่นใจใน การเรียนภาษา และแบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษา แบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอย พหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะคิดในการเรียนภาษา แรงจูงใจในการเรียนภาษา ความมั่นใจในการเรียนภาษา มีความสัมพันธ์กัน และทัศนคติในการเรียนภาษา เป็นตัวทำนายแรง จูงใจในการเรียนภาษา
2. ความถนัดในการเรียนภาษา และแรงจูงใจในการเรียนภาษามีความ สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา และเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

แคธริน อาร์ เวนท์เชิล (Kathryn R. Wentzel, 1998: 202-209) ได้ทำการ วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนของบิดา มารดา ครู และเพื่อน แรงจูงใจ และ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนของบิดา มารดา ครู และเพื่อน แรงจูงใจ และ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 167 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อการส่งเสริมด้านการเรียนและด้านสังคมของผู้ปกครอง ครู และเพื่อน แบบวัดแรงจูงใจ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหา ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า

1. การส่งเสริมของผู้ปกครอง ครู และเพื่อน สัมพันธ์กับแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ
2. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษ

3. การส่งเสริมจากผู้ปกครอง ครู และเพื่อน เป็นตัวทำนวยทางบวกของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

จิน - ยง ลี (Jun-yong Lee, 1998: 760-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลี และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลี ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 377 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนนายเรือมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูง และยังพบว่าแรงจูงใจและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

คิม เบอร์ลี เอ นูแอลส์ ริชาร์ด เคลเมนต์ และ ลัก จี แพลเลอติเยร์ (Kimberly A. Noels ; Richard Clément and Luc G. Palletier, 1999: 27-29) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้รูปแบบการสื่อสารของผู้สอน แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้รูปแบบการสื่อสารของผู้สอน แรงจูงใจ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศในภาคฤดูร้อน ในประเทศแคนาดา จำนวน 78 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถามการรับรู้รูปแบบการสื่อสารของผู้สอน แบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ แบบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจภายใน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล นอกจากนี้ยังพบว่า แรงจูงใจภายในสัมพันธ์กับการรับรู้รูปแบบการสื่อสารของผู้สอน นักศึกษาที่รับรู้ว่าคุณครูสอนควบคุม ไม่มีอิสระในการเรียนรู้ ไม่มีข้อมูลป้อนกลับ จะมีแรงจูงใจภายในน้อย

4. งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนภาษา

4.1 งานวิจัยที่ศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

เซียง – เจียน ชาง (Shiang – Jiun Chang, 1999: 450-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและเรียนวิชาเอกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวจีนในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ จอร์เจีย จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถในการพูดและแบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัธมเลขคณิต และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการทดแทนมากที่สุด และใช้กลวิธีด้านจิตพิสัยน้อยที่สุด นอกจากนี้พบว่า นักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่างกัน ใช้กลวิธีการเรียนไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่มีวิชาเอกต่างกัน ใช้กลวิธีการเรียนต่างกัน โดยที่นักศึกษาสาขามนุษยวิทยา สังคมศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์

รอสนา อเวง ฮาซิม และ ชารีฟาห์ อชิซาห์ ซเยด ซาฮิล (Rosna Awang Hashim, Sharifah Azizah Syed Sahil, 1994: 5-14) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศมาเลเซีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาใช้ และเปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีเพศ สัญชาติ และโปรแกรมการเรียนที่ต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย ประเทศมาเลเซีย จำนวน 246 คน โดยจำแนกเป็นนักศึกษาชาย 88 คน นักศึกษาหญิง 158 คน เมื่อจำแนกตามสัญชาติจะได้ นักศึกษาชาวจีน 130 คน ชาวมาเลเซีย 77 คน และชาวอินเดีย 37 คน และไม่ปรากฏสัญชาติ 2 คน เมื่อจำแนกตามโปรแกรมการเรียนจะได้ คณะบริหารธุรกิจ 110 คน คณะเศรษฐศาสตร์ 46 คน คณะบัญชี 34 คน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ 25 คน คณะการบริหาร สาธารณะ 24 คน และไม่ทราบคณะ 7 คน นักศึกษาเหล่านี้มีอายุระหว่าง 22-25 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์ด้วยสถิติไคสแควร์ (χ^2 -test) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาใช้กลวิธีการจัดการและการประเมินผลการเรียนรู้ในระดับสูง กลวิธีการใช้กระบวนการภายในใจ การจดจำข้อมูลที่หายไป การจัดการกับอารมณ์ และการเรียนรู้กับผู้อื่นในระดับปานกลาง และกลวิธีการจำอย่างมีประสิทธิภาพในระดับต่ำ
2. นักศึกษาที่มีสัญชาติต่างกันจะใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน กล่าวคือ สัญชาติมีผลกระทบต่อการใช้กลวิธีการจัดการเกี่ยวกับอารมณ์

3. เพศมีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

นักศึกษาเพศหญิงจะใช้กลวิธีการจัดการเกี่ยวกับอารมณ์น้อยกว่านักศึกษาเพศชาย

4. โปรแกรมการเรียนไม่ส่งผลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

จอห์น เอ็ม กรีน และ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (John M. Green and Rebecca Oxford, 1995: 268-273) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเปอร์โตริโก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเปอร์โตริโก ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษและเพศต่างกัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยประเทศเปอร์โตริโก จำนวน 374 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาเพศหญิง 178 คน นักศึกษาเพศชาย 196 คน และเมื่อจำแนกตามความสามารถทางภาษาอังกฤษ จะเป็นนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ 121 คน นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง 132 คน และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง 121 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถทางภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ และการวิเคราะห์ด้วยสถิติไคสแควร์ (χ^2 -test) ผลการวิจัยพบว่า 1) มีความแตกต่างของการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำจะมีความถี่ในการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงจะใช้กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลาง และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษปานกลางใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษด้านความรู้ความเข้าใจน้อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ 2) มีความแตกต่างของการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักศึกษาเพศหญิงและนักศึกษาเพศชาย กล่าวคือ นักศึกษาเพศหญิงใช้กลวิธีด้านความจำ ด้านเมตาคอกนิติฟ ด้านจิตพิสัย และด้านสังคมมากกว่านักศึกษาชาย

เซาหยวน หวัง (Shou yuan Wang, 1997: 5021) ได้ทำวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษและความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาผู้ใหญ่ชาวจีนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนและไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ชาวจีน จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจกลวิธีในการ

เรียนภาษาอังกฤษ แบบสำรวจความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิตและการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการใช้กลวิธีค่อนข้างบ่อย โดยนักศึกษาก่อนประสบความสำเร็จมีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาก่อนที่ไม่ประสบความสำเร็จ และมีแนวโน้มที่จะใช้กลวิธีการเรียนที่เหมาะสมมากกว่า และยังพบว่า นักศึกษามีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาทั้งด้านบวกและด้านลบ โดยนักศึกษาก่อนประสบความสำเร็จในการเรียนมีความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาในด้านบวกมากกว่านักศึกษาก่อนที่ไม่ประสบความสำเร็จ

ชิง – นิง เชียน และ ลี ไว (Ching – ning Chien and Li Wei, 1998: 66) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้กลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาชาวไต้หวันที่ย้ายมาเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซุง หยวน คริสเตียน ในประเทศไต้หวัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในคณะวิศวกรรมศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ซุง หยวง คริสเตียน ในประเทศไต้หวัน จำนวน 125 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบมาตรฐานเพื่อวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพื่อแบ่งกลุ่มผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ และแบบสัมภาษณ์กลวิธีในการฟังเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิตและการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาก่อนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ มีกลวิธีในการฟังที่ต่างกัน กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการฟังทางด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic Strategy) คือ การฟังคำทุกคำ การแปลเป็นภาษาจีนคำต่อคำ หรือวลีต่อวลี การทำรายการความหมายเป็นภาษาจีน กลวิธีทางด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Strategy) คือ ความสามารถในการอ้างอิงถึงความหมายคำต่าง ๆ หรือวลีต่าง ๆ และเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่ และกลวิธีที่ไม่ใช่ด้านภาษาศาสตร์ (Extra Linguistic Strategy) คือ การมีทัศนคติทางบวก การไม่เคยยอมแพ้ง่าย ๆ หรือการขอความช่วยเหลือด้านต่าง ๆ จากผู้อื่น ได้อย่างต่อเนื่องและบ่อยครั้งกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ

4.2 งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศ กับตัวแปรต่าง ๆ

แน – ดอง แยง (Nae – Dong Yang, 1993: 2722-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนรู้อังกฤษ และการใช้กลวิธีในการเรียนรู้อังกฤษ

อังกฤษของนักศึกษาในประเทศไต้หวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ และการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศไต้หวัน ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในวิทยาลัยในประเทศไต้หวัน จำนวน 505 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความเชื่อในการเรียนภาษาอังกฤษของโฮวิทซ์ และแบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษาของ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า ความเชื่อในการเรียนภาษาอังกฤษและการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กัน

ย้ง – มิน คิม (Young – Min Kim, 1993: 74-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนกับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนและการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกาหลี 2) ศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาเกาหลี และ 3) เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชายและหญิง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเกาหลี ที่เรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 80 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบการเรียน และแบบสำรวจการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่ามัชฌิมเลขคณิต การทดสอบค่าที (t-test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า แบบการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับมาก นักศึกษาชายและนักศึกษานางใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

โซเนีย บาสเคอร์ (Sonia Bascur, 1995: 2217) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษา เพศ แบบการเรียนภาษา การเลือกอาชีพ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษา เพศ รูปแบบการเรียน การเลือกอาชีพ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 53 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษา แบบสำรวจแบบการเรียนภาษา และแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษา เพศ แบบการเรียนภาษา การเลือกอาชีพ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาสเปน

จี - เพียว พาร์ค (Gi – Pyo Park, 1995: 2102) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ กับความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษกับความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเกาหลี และเพื่อสร้างสมการทำนายความสามารถทางภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 332 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสำรวจความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษและแบบวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และความเชื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กัน โดยที่กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และความเชื่อเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษร่วมกันทำนายความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยมีความแปรปรวนร่วมกัน เท่ากับร้อยละ 16

4.3 งานวิจัยที่ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศ

รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และ มาร์ธา ไนคอส (Rebecca Oxford and Martha Nyikos, 1989: 291-300) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศอเมริกาที่เรียนภาษาต่างประเทศ จำนวน 1,200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษา และแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักศึกษา วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ตัวประกอบ (Factor Analysis) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) เปรียบเทียบรายคู่โดยการทดสอบด้วยวิธี Post-hoc Test ผลการวิจัยพบว่า

1. ระยะเวลาที่ใช้ในการเรียนภาษาต่างประเทศมีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษา โดยนักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในระยะเวลาอย่างต่ำ 5 ปี ใช้กลวิธีการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงมากกว่านักศึกษาที่ใช้ระยะเวลาเรียน 4 ปี และน้อยกว่า 4 ปี ส่วน

นักศึกษาที่เรียนภาษาต่างประเทศในระยะเวลา 4 ปี ใช้กลวิธีในการสรุปข้อมูลจากการสนทนามากกว่านักศึกษาที่ใช้เวลาเรียนน้อยกว่า 4 ปี

2. สาขาวิชาเอกมีผลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษา โดยนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาเอกต่างกัน เลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาต่างกัน นักศึกษาที่เรียนสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และการศึกษา ใช้กลวิธีการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง และกลวิธีการใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลมากกว่านักศึกษาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์

วิกตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips, 1992: 90-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเอเชีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเอเชียที่มีระดับคะแนนจากการทดสอบภาษาอังกฤษต่างกัน และ 2) ศึกษาปัจจัยที่เอื้อต่อกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเอเชีย กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชาวเอเชีย จำนวน 141 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็น แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษา และแบบทดสอบภาษาอังกฤษ (TOEFL) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ตัวประกอบ (Factor Analysis) และวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษทุกด้าน นักศึกษากลุ่มที่มีคะแนนจากการทดสอบภาษาอังกฤษปานกลางใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลุ่มที่มีคะแนนสูงและกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่าเชื้อชาติและสาขาวิชาเอกเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษา แต่เพศมิได้เป็นปัจจัยในการตัดสินใจเลือกใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

แบมแบง ซูเกง (Bambang Sugeng, 1997: 92-99) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาของนักเรียนในประเทศอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกลวิธีในการเรียนภาษาของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนประเทศอินโดนีเซีย ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนในประเทศอินโดนีเซีย จำนวน 240 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนหญิง 116 คน นักเรียนชาย 124 คน นักเรียนเหล่านี้เรียนภาษาอินโดนีเซียเป็นภาษาที่สอง และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสังเกตกลวิธีในการเรียนภาษา และแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับตัวนักเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ MANOVA และ ANOVA และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนแบบความรู้ความเข้าใจมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 63.31 และอันดับรองลงมาคือ กลวิธีด้านจิตพิสัย คิดเป็นร้อยละ 23.79 กลวิธีด้านสังคม คิดเป็นร้อยละ 9.05 และกลวิธีเมตตาคอกนิชัน คิดเป็นร้อยละ 3.85 ตามลำดับ
2. ปัจจัยหลักที่มีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาคือ ระดับชั้นเรียนและภาษา กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนในระดับชั้นที่ต่างกันจะใช้กลวิธีในการเรียนภาษาต่างกัน นักเรียนที่เรียนในระดับชั้นที่ต่ำกว่าจะใช้กลวิธีด้านจิตพิสัยมากกว่านักเรียนที่เรียนในระดับชั้นที่สูงกว่า และนักเรียนใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่ากลวิธีในการเรียนภาษาอิน โดนีเซีย
3. เพศมีอิทธิพลต่อการใช้กลวิธีในการเรียนภาษา กล่าวคือ นักเรียนชายใช้กลวิธีเมตตาคอกนิชันมากกว่านักเรียนหญิง
4. เพศมีปฏิสัมพันธ์กับภาษา โดยส่งผลต่อกลวิธีเมตตาคอกนิชัน กล่าวคือ นักเรียนหญิงใช้กลวิธีเมตตาคอกนิชันในการเรียนภาษาอิน โดนีเซียมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายใช้กลวิธีเมตตาคอกนิชันในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนหญิง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัย เรื่อง “การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2539 โดยทำการศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่ใช้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และศึกษาแบบเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก 13 (อ 019) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ศึกษาวิธีการ และหลักการสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การให้คะแนนจากหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ทั้งในและต่างประเทศ
4. ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จากหนังสือ วารสาร บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างประชากรดังนี้

1. สํารวจจํานวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2541 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่ามีจํานวนประชากรประมาณ 30,000 คน และสํารวจ แผนการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า มีแผนการเรียน วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส ภาษาอังกฤษ-เยอรมัน ภาษาอังกฤษ-ญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ-ไทย-สังคม แต่ส่วนใหญ่ ร้อยละ 80 ของโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีเฉพาะแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาเฉพาะ แผนการเรียนทั้ง 3 แผนการเรียนดังกล่าว

2. จากการสํารวจพบว่า มีประชากรที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จํานวน 30,000 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดของ ตัวอย่างประชากร โดยใช้เกณฑ์ของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1970: 1088) โดยยอมให้ มีความคลาดเคลื่อนได้เท่ากับ .05 ได้กลุ่มตัวอย่างประชากร จํานวน 394 คน

3. สุ่มตัวอย่างประชากรด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยมีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

3.1 สํารวจจํานวนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งกรมสามัญศึกษาได้แบ่งโรงเรียนออกเป็น 8 กลุ่มโรงเรียน

3.2 สุ่มโรงเรียนจากกลุ่มโรงเรียนทั้ง 8 กลุ่ม ที่เปิดสอนแผนการเรียนทั้ง 3 แผนการเรียน คือ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ มากลุ่มละ 1 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ได้จํานวนโรงเรียน 8 โรงเรียน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายชื่อโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่ใช้เป็น

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มโรงเรียน	โรงเรียน
กลุ่มที่ 1	ศิลาจารพิพัฒน์
กลุ่มที่ 2	พุทธจักรวิทยา
กลุ่มที่ 3	สามเสนวิทยาลัย
กลุ่มที่ 4	สุรศักดิ์มนตรี
กลุ่มที่ 5	เทพศิลา
กลุ่มที่ 6	วิมุตยารามพิทยากร
กลุ่มที่ 7	รัตนโกสินทร์สมโภชน์บางขุนเทียน
กลุ่มที่ 8	มัธยมวัดหนองแขม

3.3 สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนทั้ง 8 โรงเรียน ดังกล่าวข้างต้น โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย โรงเรียนละ 3 ห้องเรียน เป็นห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 1 ห้องเรียน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ - ฝรั่งเศส 1 ห้องเรียน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์ 1 ห้องเรียน รวมเป็นห้องเรียนทั้งสิ้น 24 ห้องเรียน

3.4 ให้นักเรียนทุกคนจากห้องเรียนทั้ง 24 ห้องเรียน ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 825 คน เป็นตัวอย่างประชากร จากกลุ่มตัวอย่างประชากรนี้ เป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 259 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 291 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 275 คน ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่เป็น

กลุ่มตัวอย่างประชากร จำแนกตามโรงเรียนและแผนการเรียน

โรงเรียน	แผนการเรียน			รวม
	วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์	ภาษาอังกฤษ - ฝรั่งเศส	ภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์	
ศิลาจารพิพัฒน์	33	41	27	101
พุทธจักรวิทยา	23	31	30	84
สามเสนวิทยาลัย	43	41	42	126
สุรศักดิ์มนตรี	38	44	42	124
เทพศิลา	32	30	21	83
วิมุตยารามพิทยากร	25	35	41	101
รัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน	30	31	40	101
มัธยมวัดหนองแขม	35	38	32	105
รวม	259	291	275	825

3.5 แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ โดยใช้แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และใช้เทคนิคร้อยละ 27 ในการแบ่งกลุ่ม ให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนสูง จำนวนร้อยละ 27 เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนปานกลาง จำนวนร้อยละ 46 เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ จำนวนร้อยละ 27 เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นว่า ตัวอย่างประชากร จำนวน 825 คน มีจำนวนมากพอสมควร จึงตั้งเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มสูง ปานกลาง ต่ำ แบบอิงกลุ่ม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ฉบับที่ 2 แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ โดยมีรายละเอียดในการสร้างดังนี้

1) ศึกษาจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษหลัก 13 (อ 019) และ คำอธิบายรายวิชาในหลักสูตรภาษาอังกฤษมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2539

2) ศึกษา ทฤษฎี หลักการ การสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ จากหนังสือ บทความ งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ

3) สํารวจรายชื่อหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 13 (อ 019) ที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา โดยสุ่มสอบถามไปยังโรงเรียน 32 โรงเรียน (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค) พบว่า แต่ละโรงเรียนใช้แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลักแตกต่างกัน จำนวน 5 เล่ม ดังนี้ Blueprint 5 New Horizons in English 5 Trio Odessey และ English for a Changing World 5

4) ศึกษาแบบเรียนทั้ง 5 เล่ม โดยวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

5) สร้างตารางวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค)

6) สร้างข้อสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 วัดทักษะฟัง ทักษะพูด ทักษะอ่าน ตอนที่ 2 วัดทักษะเขียน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบแบบปรนัย 60 ข้อ คะแนนเต็ม 60 คะแนน ประกอบด้วย แบบสอบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

แบบสอบทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย การฟังข้อความ จากแถบบันทึกเสียง แล้วเลือกรูปภาพที่สัมพันธ์กับข้อความที่ได้ยิน 4 ข้อ ฟังข้อความ 2 ข้อความ แล้วตอบคำถาม 6 ข้อ ฟังบทสนทนา 2 บท แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ และฟังเรื่องสั้น แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ

แบบสอบทักษะการพูด จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย การเลือกข้อความที่เป็นคำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้ 12 ข้อ และการเลือกข้อความเติมบทสนทนาให้สมบูรณ์ 8 ข้อ

แบบสอบทักษะการอ่าน จำนวน 20 ข้อ ประกอบด้วย การอ่านฉลาก 2 ฉลาก แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ อ่านโฆษณา 2 โฆษณา แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ อ่านข้อความ 1 ข้อความ แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ และอ่านเรื่องสั้น 1 เรื่อง แล้วตอบคำถาม 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบอัตนัย จำนวน 6 ข้อ 20 คะแนน เป็นแบบสอบทักษะการเขียน ประกอบด้วย การเขียนบรรยายภาพที่ต่อเนื่องเป็นชุด 1 ข้อ 10 คะแนน และการเติมข้อความในจดหมายให้สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 5 ที่ 10 คะแนน

7) นำแบบสอบที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและพิจารณาความถูกต้องของภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

8) นำแบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา และความถูกต้องของภาษา ผู้ทรงคุณวุฒิให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ ดังนี้

1) ประโยคบางประโยคในข้อความ บทสนทนา ที่ให้ฟังกำกวม เยิ่นเย้อ ควรปรับแก้ไขให้ชัดเจน และเหมาะสม

2) ควรเรียงลำดับบทสนทนาที่ให้เติมข้อความให้สมบูรณ์ใหม่ โดยเรียงบทสนทนาที่สั้นอยู่ก่อนบทสนทนาที่ยาวกว่า

3) ข้อคำถาม และตัวเลือกบางข้อ คลุมเคลือ ไม่ชัดเจน ควรปรับแก้ไขใหม่

4) ตัวเลือกบางข้อมีความยาวไม่สมดุลกัน ควรปรับให้มีความยาวสั้นยาวพอ ๆ กัน

5) ข้อความในจดหมาย บางประโยคไม่ถูกต้อง ควรปรับแก้ไขใหม่

9) ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

10) นำแบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนโยธินบูรณะ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 41 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 41 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 38 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 90 นาที

11) นำแบบสอบแบบปรนัย มาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรคูเดอร์ริชาร์ดสัน 20 (Kuder Richardson 20 [KR-20]) ผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเที่ยงของ แบบสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.87 จากนั้นนำแบบสอบมาวิเคราะห์ค่าระดับความยาก (Level of Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Power of Discrimination) ของแบบสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิคร้อยละ 27 ได้กลุ่มผู้ได้คะแนนสูง 33 คน และกลุ่มผู้ได้คะแนนต่ำ 33 คน ผลปรากฏดังนี้

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ
0.80 ขึ้นไป	1
0.61 - 0.80	18
0.41 - 0.60	26
0.20 - 0.40	15
ต่ำกว่า 0.20	0
รวม	60
ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
0.80 ขึ้นไป	0
0.61 - 0.80	0
0.41 - 0.60	23
0.20 - 0.40	32
ต่ำกว่า 0.20	5
รวม	60

ผู้วิจัยคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากระหว่าง 0.20 - 0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไปไว้ใช้ ปรากฏว่ามีข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์ดังกล่าวจำนวนทั้งสิ้นรวม 54 ข้อ ส่วนที่ไม่อยู่ในเกณฑ์อีก 6 ข้อ จึงนำไปปรับปรุงข้อความในข้อคำถามและตัวเลือกใหม่ให้เหมาะสม แล้วนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความถูกต้อง และความเหมาะสมอีกครั้ง

12) นำแบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนศรีอยุธยา แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 42 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 40 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 38 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ค่าระดับความยาก และค่าอำนาจจำแนก ของแบบสอบเป็นรายข้ออีกครั้ง ผลปรากฏดังนี้

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ
0.80 ขึ้นไป	0
0.61 - 0.80	37
0.41 - 0.60	17
0.20 - 0.40	6
ต่ำกว่า 0.20	0
รวม	60

ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
0.80 ขึ้นไป	0
0.61 - 0.80	1
0.41 - 0.60	25
0.20 - 0.40	34
ต่ำกว่า 0.20	0
รวม	60

จากการทดลองใช้ครั้งที่ 2 นี้ ผู้วิจัยได้แบบสอบแบบปรนัยตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 60 ข้อ โดยมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21 - 0.61 และค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.21 - 0.77 (ดูรายละเอียด ภาคผนวก ฉ) จึงนำแบบสอบมาหาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชาร์ดสัน 20 (K-R 20) ปรากฏ ค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.88

13) นำแบบสอบแบบอัตนัยมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ เท่ากับ 0.73 จึงนำแบบสอบมาวิเคราะห์ค่าความยาก และค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิคร้อยละ 27 ได้กลุ่มคะแนนสูง 33 คน และกลุ่มผู้ได้คะแนนต่ำ 33 คน ผลปรากฏดังนี้

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ
80 ขึ้นไป	0
61 - 80	0
41 - 60	0
20 - 40	6
ต่ำกว่า 20	0
รวม	6

ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
80 ขึ้นไป	0
61 - 80	0
41 - 60	0
20 - 40	6
ต่ำกว่า 20	0
รวม	6

จากการทดลองครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้แบบสอบทักษะการเขียนผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 6 ข้อ โดยมีค่าระดับความยากอยู่ระหว่างร้อยละ 21.02 - 27.84 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่างร้อยละ 27.65 - 39.77 และจากการนำแบบสอบไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับโรงเรียนศรีอยุธยา 120 คน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ค่าระดับความยาก และค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบเป็นรายข้ออีกครั้ง ผลปรากฏ ดังนี้

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ
80 ขึ้นไป	0
61 - 80	4
41 - 60	2
20 - 40	0
ต่ำกว่า 20	0
รวม	6
ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
80 ขึ้นไป	0
61 - 80	0
41 - 60	6
20 - 40	0
ต่ำกว่า 20	0
รวม	6

จากการทดลองครั้งที่ 2 ผู้วิจัยได้แบบสอบทักษะการเขียนผ่านเกณฑ์ทั้งหมด 6 ข้อ โดยมีค่าระดับความยากอยู่ระหว่างร้อยละ 54.47 - 70.08 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่างร้อยละ 46.21 - 59.85 (ดูรายละเอียด ภาคผนวก ก) จึงนำแบบสอบมาวิเคราะห์ค่าความเที่ยง ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง 0.74

14) เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

(1) การตรวจให้คะแนนแบบสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบแบบอัตนัย ผู้วิจัยได้ตรวจกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษ 15 ปี โดยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้

1.1 การให้คะแนนงานเขียนตอนที่ 1 ซึ่งเป็นการเขียนบรรยายภาพชุดต่อเนื่อง ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนแบบอัตนัยของ เดวิด ครอส (David Cross, 1991: 204-205) ซึ่งแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ด้านการใช้คำศัพท์และตัวสะกด	2	คะแนน
ด้านโครงสร้างประโยค	2	คะแนน
ด้านความราบรื่นของข้อความ	2	คะแนน
ด้านการสื่อความหมาย	4	คะแนน
รวม	10	คะแนน

1.2 การให้คะแนนงานเขียนตอนที่ 2 ซึ่งเป็นการเติมข้อความในจดหมายให้สมบูรณ์ 5 ข้อ ใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนอัตนัย ของ เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1990: 109-110) แต่ละข้อแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ด้านไวยากรณ์	.5	คะแนน
ด้านคำศัพท์	.5	คะแนน
ด้านตัวสะกด	.5	คะแนน
ด้านสื่อความหมายได้สอดคล้องกับบริบท	.5	คะแนน
รวม	2	คะแนน

(2) หากค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนแบบสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาเกณฑ์การตรวจและฝึกการตรวจกับผู้ทรงคุณวุฒิด้านการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ท่าน ต่อจากนั้นนำแบบสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ฉบับมาตรวจ และขอความร่วมมือจากผู้ทรงคุณวุฒิ ช่วยตรวจแบบสอบโดยใช้เกณฑ์การตรวจดังกล่าว จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องในการตรวจแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนระหว่างผู้ตรวจทั้ง 3 คน โดยใช้สูตรสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ปรากฏผลดังนี้

		ค่าสหสัมพันธ์
ระหว่างผู้วิจัย	และ ผู้ทรงคุณวุฒิ	.937
ระหว่างผู้ช่วยวิจัย	และ ผู้ทรงคุณวุฒิ	.884
ระหว่างผู้วิจัย	และ ผู้ช่วยวิจัย	.831

แสดงให้เห็นว่า การตรวจให้คะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย มีความสอดคล้องกันในระดับสูง (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2535: 153)

2. แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบตรวจคำตอบ (Check List) และเติมข้อความ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับวิธีการเรียน และการใช้แบบสอบถาม วิธีการเรียน จากหนังสือ บทความ วารสาร งานวิจัย และวิทยานิพนธ์ ทั้งในและต่างประเทศ

2) สร้างแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยดัดแปลงจากแบบสอบถามวิธีการเรียนของ เอน เจ เอนท์วิสเซล และ เอช เทท (N. J. Entwistle and H. Tait, 1994 cited in Russel F. Waugh and Patricia A. Addison, 1998: 110-111) และแบบสอบถามวิธีการเรียนของ จอห์น บี บิ๊กส์ (John B. Biggs, 1987 cited in Carol A. Christensen, David R. Massey and Peter J. Isaacs, 1991: 297) เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในประเทศไทย โดยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ประกอบด้วย ข้อคำถามที่ครอบคลุมวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 60 ข้อ โดยแบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอน ก. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ ตอน ข. แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อ โดยเพิ่มข้อคำถาม และปรับข้อคำถามที่ใช้วัดแรงจูงใจ และกลวิธีในการเรียน เพิ่มคุณลักษณะด้านแรงจูงใจและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และจัดข้อคำถามที่ใช้วัดกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษใหม่ให้เป็นหมวดหมู่ของกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ 5 แบบ คือ กลวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยตรง และกลวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยอ้อม กลวิธีการอ่าน กลวิธีที่ใช้ในขณะที่ฟังคำบรรยาย กลวิธีในการจัดการเกี่ยวกับเวลา และกลวิธีเกี่ยวกับการสอบ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็น ชัดเจนว่า ผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนแต่ละวิธี ใช้กลวิธีเหล่านี้ต่างกันอย่างไร แต่ยังคงสอดคล้องกับ คุณลักษณะของผู้เรียนที่มีวิธีการเรียนเหล่านั้นตามทฤษฎี โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. วิธีการเรียนแบบผิวเผิน ประกอบด้วย ข้อคำถาม 20 ข้อ ได้แก่

1.1 แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ 10 ข้อ เป็นข้อความในข้อ 4, 8, 9, 10, 13, 17, 20, 21, 23, 27 ซึ่งเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่ต้องการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะต้องการศึกษาต่อ ต้องการสอบผ่าน ต้องการได้งานที่ดี ต้องการเงินเดือนที่สูง ต้องการรางวัล ต้องการใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ต้องการสอบชิงทุน และต้องการการยอมรับว่าเป็นผู้มีการศึกษาคดี

1.2 กลวิธีการเรียนแบบผิวเผิน 10 ข้อ เป็นข้อความในข้อ 4, 6, 8, 11, 17, 21, 23, 27 ได้แก่

กลวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยตรง คือ การท่องจำ โดยการทำซ้ำ ๆ และคิดตามลำดับ

กลวิธีการอ่าน คือ การอ่านน้อย โดยอ่านเฉพาะแบบเรียน และอ่านบทความ โดยการแปลและเน้นข้อเท็จจริงและรายละเอียด

กลวิธีที่ใช้ขณะฟังคำบรรยาย คือ จดบันทึกเนื้อหาที่ครูสอนให้มากที่สุด และตั้งใจเพียงช่วงสั้น ๆ

กลวิธีในการจัดการเกี่ยวกับเวลา คือ ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการค้นคว้าเพื่อทำรายงาน และอ่านหนังสือก่อนสอบเพียงไม่กี่วัน

กลวิธีในการสอบ คือ ทบทวนเพียงเล็กน้อย และการคัดลอกโดยเขียนตอบตามที่ท่องจำมา

2. วิธีการเรียนแบบรู้ลึก ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ ได้แก่

2.1 แรงจูงใจภายใน 10 ข้อ เป็นข้อความในข้อ 1, 3, 5, 6, 7, 11, 14, 25, 26, 30 ซึ่งเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะมีความสนใจ ชอบ และมีความสุขที่ได้เรียน รู้สึกว่าทำทายความสามารถ ต้องการทำงานในวิชาภาษาอังกฤษให้ดีและสมบูรณ์ที่สุด และต้องการพัฒนาความสามารถและเพิ่มความรู้อ

2.2 กลวิธีแบบรู้ลึก 10 ข้อ เป็นข้อความในข้อ 1, 2, 3, 10, 12, 15, 18, 20, 25, 29 ได้แก่

กลวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้โดยตรง คือ การทำความเข้าใจ โดยการเชื่อมโยงและคิดวิเคราะห์

กลวิธีการอ่าน คือ อ่านมาก โดยอ่านหนังสือที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม และอ่านเพื่อให้ทราบใจความหลักและแก่นของเรื่องและผู้แต่งต้องการสื่อให้ทราบ

กลวิธีที่ใช้ขณะฟังคำบรรยาย คือ ตั้งคำถามเมื่อสงสัย และร่วมอภิปราย

กลวิธีการจัดเกี่ยวกับเวลา คือ การใช้เวลาว่างในการศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง และเรียนพิเศษ

กลวิธีในการสอบ คือ ทบทวนบทเรียนอย่างถี่ถ้วน และตอบข้อสอบตามความเข้าใจเพื่อให้ได้คำตอบที่ดีและชัดเจน

3. วิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบด้วย ข้อคำถาม 20 ข้อ ได้แก่

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 10 ข้อ เป็นข้อความในข้อ 2, 12, 15, 16, 18, 19, 22, 24, 28, 29 ซึ่งเป็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ต้องการเรียนวิชาภาษา

อังกฤษให้ได้คะแนนสูง เรียนโดยการแข่งขัน เรียนด้วยความมั่นใจในความสามารถของตนเอง และต้องการประสบความสำเร็จเพื่อเป็นที่รู้จักและชื่นชม ตลอดจนมีอนาคตที่ดี

3.2 กลวิธีแบบไฟ้สัมฤทธิ์ 10 ข้อ เป็นข้อคำถามในข้อ 5, 7, 9, 13, 14, 16, 19, 22, 24, 21 ได้แก่

กลวิธีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทางอ้อม คือ การจัดสภาพการณ์ให้ส่งเสริมการเรียนรู้โดยหาที่สงบในการอ่านหนังสือ และจัดหาสมุด และจดข้อมูลต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นระบบ

กลวิธีการอ่าน คือ อ่านเฉพาะแบบเรียนและหนังสือที่ครูแนะนำ และอ่านโดยพิจารณาคำถามของบทความก่อนอ่านเพื่อให้สามารถตอบคำถามได้ ซึ่งเป็นลักษณะใช้ตัวชี้แนะเพื่อให้ได้คะแนนดี

กลวิธีที่ใช้ขณะฟังคำบรรยาย คือ การจัดบันทึกเฉพาะเนื้อหาสำคัญ และทำเครื่องหมายข้อความที่ครูเน้น

กลวิธีการจัดการเกี่ยวกับเวลา คือ จัดทำตารางในการศึกษาค้นคว้า แบ่งเวลาให้กับงานตามความสำคัญของงาน

กลวิธีการสอบ คือ ใช้แนวข้อสอบเก่าในการทบทวนบทเรียนก่อนสอบ และทำข้อสอบอย่างตั้งใจ และระมัดระวัง

ผู้วิจัยได้กำหนดคะแนนมาตรฐานส่วนประมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุด	มีค่า	5	คะแนน
ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านมาก	มีค่า	4	คะแนน
ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านปานกลาง	มีค่า	3	คะแนน
ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านน้อย	มีค่า	2	คะแนน
ข้อความนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านน้อยที่สุด	มีค่า	1	คะแนน

3) นำแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา พิจารณาความถูกต้องของภาษา และความเหมาะสมของข้อความในแต่ละด้าน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

4) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน (ดูรายชื่อในภาคผนวก ก) พิจารณาความถูกต้องของภาษาและความเหมาะสมของข้อความ ผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะ ดังนี้

(1) คำชี้แจงในตอนที 2 เยิ่นเย้อ ควรปรับให้กระชับ

(2) ข้อความบางข้อความใช้ภาษากำกวม ไม่ชัดเจน อาจทำให้เข้าใจผิด ควรปรับภาษาให้ชัดเจน

(3) ข้อความบางข้อความยื่นเยื่อ ควรปรับให้กระชับ

(4) ข้อความบางข้อใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม ควรใช้ถ้อยคำอื่นที่เหมาะสมแทน ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

5) นำแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนโยธินบูรณะ แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 41 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 41 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 38 คน รวมทั้งสิ้น 120 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ดังนี้คือ

ค่าความเที่ยงแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทั้งฉบับ	เท่ากับ	0.92
ค่าความเที่ยงแบบสอบถามวิธีการเรียนแบบผิวเผิน	เท่ากับ	0.75
ค่าความเที่ยงแบบสอบถามวิธีการเรียนแบบรู้ลึก	เท่ากับ	0.87
ค่าความเที่ยงแบบสอบถามวิธีการเรียนแบบฝึกสัมฤทธิ์	เท่ากับ	0.78

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปเสนอบริการสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อออกหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ไปยังโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. ติดต่อผู้อำนวยการของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขออนุญาตวันและเวลาที่จะทำการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. นำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปทดลองกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละโรงเรียน ตามวันและเวลาที่นัดหมาย

4. นำกระดาษคำตอบของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

5. นำข้อมูลทั้งหมดคลงรหัส เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้อง และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้คือ

1. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

นำคะแนนที่วัดได้จากแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งพบว่านักเรียนได้คะแนนอยู่ระหว่าง 14-75.50 คะแนน มาจัดระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เกณฑ์เทคนิค ร้อยละ 27 ในการจัดแบ่งดังนี้

คะแนน	เกณฑ์
51.50 - 75.50	ระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง
32.00 - 51.00	ระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง
14.00 - 31.50	ระดับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

2. แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. นำข้อมูลจากแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตอนที่ 1 ซึ่งเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าความถี่และร้อยละ จำแนกตามเพศและแผนการเรียน

2. นำข้อมูลจากแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ตอนที่ 2 ซึ่งถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้ตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 หาค่ามัธยิมเลขคณิต (\bar{X}) และนำมาแปลความหมายตามช่วงคะแนนที่กำหนดไว้ ดังนี้

ช่วงคะแนน	4.50 - 5.00	หมายความว่า	นักเรียนเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
ช่วงคะแนน	3.50 - 4.49	หมายความว่า	นักเรียนเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ช่วงคะแนน	2.50 - 3.49	หมายความว่า	นักเรียนเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
ช่วงคะแนน	1.50 - 2.49	หมายความว่า	นักเรียนเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

ช่วงคะแนน 1.00 - 1.49 หมายความว่า นักเรียนเห็นว่าข้อความนั้น ๆ ตรงกับสภาพ
ความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ในการจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นผู้ใช้วิธีการเรียนแบบใดแบบหนึ่งใน 3
แบบนั้น มีเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1. นักเรียนที่ได้คะแนนเฉลี่ยในวิธีการเรียนใด มากกว่า 3 ให้ถือว่าเป็น
วิธีการเรียนนั้น (John W. Best, 1981: 197)
2. ในกรณีนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3 ในทุกวิธีการเรียน ให้ถือว่าเป็น
วิธีการเรียนที่นักเรียนได้คะแนนสูงสุด เป็นวิธีการเรียนของนักเรียน
3. ในกรณีนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่า 3 ในทุกวิธีการเรียนให้ถือว่าเป็น
ไม่มีวิธีการเรียนที่แน่นอน

2.2 นำเกณฑ์ในการจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นผู้ใช้วิธีการเรียนแบบใดในข้อ 2.1 มา
พิจารณานักเรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนแบบใด พบว่า นักเรียนที่ไม่มีวิธีการเรียนที่แน่นอนมี
จำนวน 24 คน ผู้วิจัยจึงตัดออกไป เหลือกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 801 คน เป็นนักเรียนใน
แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 253 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 283 คน และ
แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 265 คน เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา
อังกฤษ พบว่า เป็นนักเรียนในกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ
จำนวน 216 คน 369 คน และ 216 คน ตามลำดับ ผู้วิจัยนำข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษา
อังกฤษของนักเรียนมาหาค่าความถี่และร้อยละของจำนวนนักเรียน โดยจำแนกตามแผนการเรียน
และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3 วิเคราะห์ความแตกต่างของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่
เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และแผนการเรียน
ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ ด้วยสถิติไคสแควร์ (χ^2 test)

2.4 วิเคราะห์ความแตกต่างของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มี
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ สูง ปานกลาง และต่ำ ด้วยสถิติไคสแควร์ (χ^2 test)

2.5 นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามระเบียบวิธีทางสถิติ
เพื่อหาค่าทางสถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบสอบ

1.1 ค่าระดับความยาก (Level of Difficulty)

1.1.1 หากค่าระดับความยากของแบบสอบแบบปรนัย เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{R_U + R_L}{2f}$$

กำหนดให้ P แทน ระดับความยาก R_U แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อถูก R_L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อถูก f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือต่ำ ซึ่งต้องมีจำนวนเท่ากัน

(บุญชม ศรีสะอาด: 2538: 155-156)

1.1.2 หากค่าระดับความยากของแบบสอบแบบอัตนัย เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{P_H\% + P_L\%}{2}$$

กำหนดให้ P แทน ระดับความยาก $P_H\%$ แทน ร้อยละของคะแนนที่ได้ ซึ่งหาได้โดยเอาคะแนนของนักเรียนในกลุ่มสูงทั้งหมดรวมกัน และทำเป็นร้อยละของคะแนนเต็มที่เป็นไปได้ $P_L\%$ แทน ร้อยละของคะแนนที่ได้ ซึ่งหาได้โดยเอาคะแนนของนักเรียนในกลุ่มต่ำทั้งหมดรวมกัน และทำเป็นร้อยละของคะแนนเต็มที่เป็นไปได้

(บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2524: 31-34)

1.2 ค่าอำนาจจำแนก (Power of Discrimination)

1.2.1 หากค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบแบบปรนัย เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร

$$r = \frac{R_U - R_L}{f}$$

กำหนดให้ r แทน ค่าอำนาจจำแนก R_U แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อถูก R_L แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบข้อสอบแต่ละข้อถูก f แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงหรือต่ำที่ต้องมีจำนวนเท่ากัน

(บุญชม ศรีสะอาด, 2535: 81)

1.2.2 หากค่าอำนาจจำแนกแบบสอบแบบอัตนัย เป็นรายข้อ โดยใช้สูตร

$$r = P_H\% - P_L\%$$

กำหนดให้ r แทน ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

$P_H\%$ แทน ร้อยละของคะแนนที่ได้ ซึ่งหาได้โดยเอาคะแนนของนักเรียนในกลุ่มสูงทั้งหมดรวมกัน และทำเป็นร้อยละของคะแนนเต็มที่เป็นไปได้

เรียนใน

$P_L\%$ แทน ร้อยละของคะแนนที่ได้ ซึ่งหาได้โดยเอาคะแนนของนักเรียนในกลุ่มต่ำทั้งหมดรวมกัน และทำเป็นร้อยละของคะแนนเต็มที่เป็นไปได้

(บุญธรรม กิจปริดาปริสสุทธิ์, 2524: 31-34)

1.3 ค่าความเที่ยง (Reliability)

1.3.1 หากค่าความเที่ยงแบบสอบแบบปรนัย โดยใช้สูตร

$$KR-20: r_{xx} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_x^2} \right]$$

กำหนดให้	r_{xx}	แทน	สัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง
	k	แทน	จำนวนข้อสอบในแบบสอบ
	p	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบข้อสอบได้ถูกต้อง
	q	แทน	สัดส่วนของผู้ตอบข้อสอบผิด (1-p)
	pq	แทน	ผลคูณของสัดส่วนของผู้ที่ตอบถูกและตอบผิด
	S_x^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวม

(ประคอง วรรณสุต, 2538: 41-42)

1.3.2 หาค่าความเที่ยงแบบสอบแบบอัตรันัย โดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

กำหนดให้ α แทน สัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

k แทน จำนวนข้อในแบบสอบ

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของข้อคำถามทั้งหมด

หาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร

$$S_i^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

(บุญชม ศรีสะอาด, 2538: 174)

2. การวิเคราะห์แบบสอบถาม

หาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โดยใช้สูตร

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

กำหนดให้ α แทน สัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง

k แทน จำนวนข้อในแบบสอบถาม

S_i^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมของข้อคำถามทั้งหมด

หาค่าความแปรปรวนของคะแนน โดยใช้สูตร

$$S_t^2 = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}$$

(บุญชม ศรีสะอาด, 2538: 174)

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 หาค่าร้อยละ โดยใช้สูตร

$$p = \frac{f}{N} \times 100$$

กำหนดให้ p แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการให้แปลงเป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

(บุญชม ศรีสะอาด, 2535: 101)

3.2 หาค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n x_i}{n}$$

กำหนดให้ \bar{X} แทน ค่ามัชฌิมเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

X แทน คะแนนแต่ละตัว

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2535: 146)

3.3 หาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{n\sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

กำหนดให้ S แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละตัว

n แทน จำนวนคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

(พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2535: 151)

4. ทดสอบค่านัยสำคัญความแตกต่างของวิธีการเรียนของตัวอย่างประชากร 3 กลุ่ม ด้วย χ^2 test โดยใช้สูตร

$$\chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

กำหนดให้ χ^2 แทน ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบไคสแควร์เพื่อทราบความมีนัยสำคัญ

O_{ij} แทน ความถี่ที่สังเกตได้ในแถวที่ i คอลัมน์ที่ j

E_{ij} แทน ความถี่ที่คาดหวังในแถวที่ I คอลัมน์ที่ j

i แทน แถวที่ i

j แทน คอลัมน์ที่ j

r แทน จำนวนแถวหรือจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

c แทน จำนวนคอลัมน์ หรือประเภทของกลุ่มตัวอย่าง

(บุญชม ศรีสะอาด, 2538: 90)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีแผนการเรียนและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน โดยผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 3

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 4-5

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 6-7

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (N = 801)	ร้อยละ
1. แผนการเรียน		
วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์	253	31.59
ภาษาอังกฤษ – ฝรั่งเศส	283	35.33
ภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์	265	33.08
2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน		
สูง	216	27.00
ปานกลาง	369	46.00
ต่ำ	216	27.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม มีจำนวนทั้งสิ้น 801 คน เมื่อจำแนกตามแผนการเรียน พบว่า จำนวนนักเรียนแผนการเรียน ภาษาอังกฤษ – ฝรั่งเศส มีมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ มี 283 คน คิดเป็นร้อยละ 35.33 รองลงไปคือ แผนการเรียน ภาษาอังกฤษ – คณิตศาสตร์ มี 265 คน คิดเป็นร้อยละ 33.08 และ แผนการเรียน วิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ เป็นอันดับสุดท้าย คือ มี 253 คน คิดเป็นร้อยละ 31.59

เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า จำนวนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง และต่ำ มีจำนวน 216 คน คิดเป็นร้อยละ 27 และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง มีจำนวน 369 คน คิดเป็นร้อยละ 46

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรนักเรียน
ชั้นมัธยม-

ศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามแผนการเรียน
และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4 จำนวน และร้อยละของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน โรงเรียน
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และ
จำแนกตามแผนการเรียน

แผนการเรียน	วิธีการเรียน						รวม	
	แบบผิวเผิน		แบบรู้ลึก		แบบใฝ่สัมฤทธิ์			
	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นัก เรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ
วิทยาศาสตร์-	113	44.66	68	26.88	72	28.46	253	100
คณิตศาสตร์	148	52.30	77	27.21	58	20.49	283	100
ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส	135	50.94	55	20.76	75	28.30	265	100
ภาษาอังกฤษ- คณิตศาสตร์								
รวม	396	49.44	200	24.97	205	25.59	801	100

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใน
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบ
ผิวเผิน คือ มีนักเรียน จำนวน 396 คน คิดเป็นร้อยละ 49.44 รองลงไปที่คือ วิธีการเรียนวิชาภาษา
อังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 25.59 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
แบบรู้ลึก จำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 24.97 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจำแนกตามแผนการเรียน พบว่า นัก
เรียนส่วนใหญ่ในทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน กล่าวคือ นักเรียนแผน
การเรียนวิทยาศาสตร์ – คณิตศาสตร์ จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 44.66 มีวิธีการเรียนวิชาภาษา
อังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปที่คือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 72 คน
คิดเป็นร้อยละ 28.46 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ
26.88 ตามลำดับ นักเรียน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ
52.30 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปที่คือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้
ลึก จำนวน 77 คน คิดเป็น ร้อยละ 27.21 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน
58 คน คิดเป็นร้อยละ 20.49 และนักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ จำนวน 135 คน

คิดเป็นร้อยละ 50.94 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปที่ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 28.30 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 20.76 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน	วิธีการเรียน						รวม	
	แบบผิวเผิน		แบบรู้ลึก		แบบใฝ่สัมฤทธิ์		จำนวนนักเรียน	ร้อยละ
	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ	จำนวนนักเรียน	ร้อยละ		
สูง	78	36.11	42	19.44	96	44.45	216	100
กลาง	169	45.80	109	29.54	91	24.66	369	100
ต่ำ	149	68.98	49	22.69	18	8.33	216	100

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ กล่าวคือ มีนักเรียน จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 44.45 ที่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และที่รองลงไปที่ นักเรียนจำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 36.11 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน และนักเรียนจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 19.44 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ตามลำดับ และเมื่อพิจารณานักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละวิธีการเรียนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน คือ มีนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 45.80 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปที่ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก จำนวน 109 คน คิดเป็นร้อยละ 29.54 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ

24.66 และนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 68.98 มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปคือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก จำนวน 49 คน คิดเป็น ร้อยละ 22.69 และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำแนกตามแผนการเรียน และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นำเสนอในตารางที่ 6-7

ตารางที่ 6 ค่าความถี่ที่เป็นจริง ค่าความถี่ที่คาดหวัง ของจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามแผนการเรียน และค่าสถิติไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้

แผนการเรียน	วิธีการเรียน			รวม	χ^2
	แบบผิวเผิน	แบบรู้ลึก	แบบใฝ่สัมฤทธิ์		
วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์	113 (125.08)	68 (63.17)	72 (64.75)	253	9.027
ภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส	148 (139.91)	77 (70.66)	58 (72.43)	283	
ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์	135 (131.01)	55 (66.17)	75 (67.82)	265	
รวม	396	200	205	801	

$$*p < .05 (0.5 \chi^2_{(4)} = 9.488)$$

จากตารางที่ 6 พบว่าค่า $\chi^2_{(4)}$ ที่คำนวณได้เท่ากับ 9.027 ซึ่งน้อยกว่าค่า $\chi^2_{(4)}$ จากตาราง ($\chi^2_{(4)} = 9.488$) นั่นคือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับแผนการเรียนไม่สัมพันธ์กัน แสดงว่า

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน

ตารางที่ 7 ค่าความถี่ที่เป็นจริง ค่าความถี่ที่คาดหวัง ของจำนวนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในแต่ละวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และค่าสถิติไคสแควร์ (χ^2) ที่คำนวณได้

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน	วิธีการเรียน			รวม	χ^2
	แบบผิวเผิน	แบบรู้ลึก	แบบใฝ่สัมฤทธิ์		
สูง	78 (106.79)	42 (53.93)	96 (55.28)	216	
กลาง	169 (182.42)	109 (92.14)	91 (94.44)	369	86.869 *
ต่ำ	149 (106.79)	49 (53.93)	18 (55.28)	216	
รวม	396	200	205	801	

$$*p < .01 \text{ (} 0.1 \chi^2_{(4)} = 13.277 \text{)}$$

จากตารางที่ 7 พบว่าค่า $\chi^2_{(4)}$ ที่คำนวณได้เท่ากับ 86.869 ซึ่งมากกว่าค่า $\chi^2_{(4)}$ จากตาราง ($\chi^2_{(4)} = 13.277$) นั่นคือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ตามวิธีการเรียน 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน และเพื่อเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยยึดเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษหลัก 13 แบบสอบมีจำนวน 66 ข้อ เป็นแบบสอบทักษะฟัง 20 ข้อ ทักษะพูด 20 ข้อ ทักษะอ่าน 20 ข้อ และทักษะเขียน 6 ข้อ แบบสอบมีความตรงตามเนื้อหา โดยได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา และความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และนำไปทดลองใช้ 2 ครั้ง เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบ โดยแบบสอบแบบปรนัย มีค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.21-0.77 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.21-0.61 ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.88 แบบสอบแบบอัตนัยมีค่าระดับความยากอยู่ระหว่างร้อยละ 54.47-70.08 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่างร้อยละ 46.21-59.85 และค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74 ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 90 นาที

2. แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงจากแบบสอบถามวิธีการเรียนของ เอน เจ เอนท์วิช

เชิล และ เอช เทท (N. J. Entwistle and H. Tait, 1994 cited in Russell F. Waugh and Patricia A. Addison, 1998: 110-111) และของ จอห์น บี บิกส์ (John B. Biggs, 1987 cited in Coral A. Christensen, David R. Massey and Peter J. Issacs, 1991: 297) แบบสอบถามมีจำนวน 60 ข้อ ครอบคลุมวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 วิธี คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน วิธีการเรียนแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ วิธีละ 20 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างละ 10 ข้อ แบบสอบถามมีความตรงตามเนื้อหา โดยได้รับการตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหาและความถูกต้องในการใช้ภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.92 และเมื่อจำแนกตามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม วิธีการเรียนแบบผิวเผิน เท่ากับ 0.75 วิธีการเรียนแบบรู้ลึก เท่ากับ 0.87 และวิธีการเรียนแบบ ใฝ่สัมฤทธิ์ เท่ากับ 0.78

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยสุ่มโรงเรียนจาก 8 กลุ่มโรงเรียน มากลุ่มละ 1 โรงเรียน เป็นโรงเรียนที่มีแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ จากนั้นสุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 8 โรงเรียน มาโรงเรียนละ 3 ห้องเรียน เป็นห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนละ 1 ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) รวมทั้งหมด 24 ห้องเรียน ได้ตัวอย่างประชากรที่ทำการศึกษา จำนวน 825 คน โดยจำแนกเป็นแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 259 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 291 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 275 คน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร และนำเกณฑ์ในการจัดแบ่งนักเรียนออกเป็นผู้มีวิธีการเรียนใดมาพิจารณา พบว่า มีนักเรียนที่ไม่มีวิธีการเรียนที่แน่นอน จำนวน 24 คน ผู้วิจัยจึงตัดออกไป เหลือกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 801 คน โดยจำแนกเป็น แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ 253 คน แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส 283 คน และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ 265 คน ผู้วิจัยนำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูลมาจัดแบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากร 801 คน ออกเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีผลสัมฤทธิ์ใน

การเรียนภาษาอังกฤษ สูง กลาง และต่ำ โดยนำคะแนนมาเรียงจากน้อยไปหามาก และใช้เทคนิคร้อยละ 27 ในการจัดแบ่ง ได้นักเรียนที่ได้คะแนนสูง จำนวน 216 คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ได้นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง จำนวน 369 คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และให้นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ จำนวน 216 คน เป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างประชากร 801 คน มาวิเคราะห์หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และวิเคราะห์ความแตกต่างของวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน และของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่างกัน ด้วยสถิติไคสแควร์ (χ^2 test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปได้แก่ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยจำแนกตามแผนการเรียน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ทุกแผนการเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน รองลงไปที่สำหรับแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ คือ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์และแบบรู้ลึก สำหรับแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส คือวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก และแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาผลการวิจัย จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ รองลงไปได้แก่ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ตามลำดับ ส่วนนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน รองลงไปได้แก่ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก และวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ ตามลำดับ

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอส อี โวลเลท พี ดี เรน ชอว์ และ เค เทียทเซล (S.E. Volet, P. D. Renshaw and K. Tietzel, 1994: 306) ที่พบว่า นักศึกษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ศึกษาวิธีการเรียนของผู้เรียนในประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชีย อาทิเช่น วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศฟิลิปปินส์และเนปาล (David Watkin, Murari Reghi and Estela Astilla, 1991: 28) วิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศสิงคโปร์ (S. Foo and G. S. Ng, 1997: 539) และวิธีการเรียนของนักศึกษาในประเทศฮ่องกง (Eugene Sadler – Smith and Florence Tsang, 1998: 83) ซึ่งวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผินนี้ เป็นวิธีการเรียนแบบท่องจำ และสอดคล้องกับที่สรุปของ เดวิดเคมเบอร์ (David Kember, 1996: 341) ที่ว่า “วัฒนธรรมในการเรียนรู้ของผู้เรียนชาวเอเชีย เป็นการเรียนรู้แบบท่องจำ”

เมื่อพิจารณาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในแผนการเรียนที่ต่างกัน พบว่า นักเรียนทุกแผนการเรียน มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอน เจ. เอนท์วิสเติล และ บี โคเซกิ (N. J. Entwistle and B. Kozéki, 1985: 129) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ และแผนการเรียนศิลป์ภาษา มีวิธีการเรียนเหมือนกัน คือ วิธีการเรียนแบบผิวเผิน

เมื่อพิจารณาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่

สัมฤทธิ์ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษปานกลาง และต่ำ มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิยา โชว์ (Lyn Gow David Kember and Rosalia Chow, 1991: 55-57) ที่พบว่า นักศึกษาในประเทศฮ่องกงที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูง มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์

2. จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่เรียนในแผนการเรียนต่างกัน พบว่า นักเรียนที่เรียนในแผนการเรียนต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไม่ต่างกัน กล่าวคือ นักเรียนทุกแผนการเรียนส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกแผนการเรียนไม่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยด้านแผนการเรียนอย่างเดียว แต่ได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่น ๆ ด้วย ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน เช่น ความสามารถในการเรียนและปัจจัย ด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่น วิธีการสอนและวิธีการประเมิน ดังเช่นที่ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิยา โชว์ (Lyn Gow, David Kember and Rosalia Chow, 1991: 51) สรุปว่า วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางด้านตัวผู้เรียน และปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน เมื่อพิจารณาปัจจัยทางด้านตัวผู้เรียนที่มีอิทธิพลทำให้นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน พบว่า ปัจจัยทางด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษที่ต่ำของนักเรียนอาจส่งผลให้นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน โดยจะเห็นได้จากการทดสอบคุณภาพการศึกษา ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในปีการศึกษา 2538 ของกรมวิชาการ ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำคะแนนวิชาภาษาอังกฤษคิดเป็นค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ ร้อยละ 36.22 เมื่อพิจารณาการกระจายของนักเรียนตามลำดับคุณภาพ พบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในระดับต่ำ ต้องปรับปรุง (กรมวิชาการ, 2540: 9, 28) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมพงษ์ จิตระดับ (2541: 10) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กไทยค่อนข้างต่ำ ซึ่งความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำของนักเรียนอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีความสามารถและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำนั้นจะไม่สามารถเข้าใจจุดสำคัญหรือความคิดหลักของเนื้อหาที่เรียน จึงใช้วิธีท่องจำและคัดลอกมาตอบ ในการอ่านนักเรียนจะมีความสามารถในระดับที่รู้ความหมายของคำและ

ประโยค ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะนำไปสู่วิธีการเรียนแบบผิวเผิน (David Kember and Lyn Gow, 1990: 362) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว์ (David Kember and Lyn Gow, 1994: 6-9) ที่พบว่า นักศึกษาโปลีเทคนิคในประเทศฮ่องกงที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน นอกจากนี้ลักษณะของนักเรียนไทยยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สามารถส่งผลให้นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน กล่าวคือ นักเรียนไทยจะไม่กล้าคิด กล้าทำ ไม่รู้จักคิดวิเคราะห์ ไม่เรียนรู้ด้วยตนเอง ต้องการให้ครูเป็นผู้ป้อนความรู้ และเชื่อในสิ่งที่ครูสอน (ทีมการศึกษา, 2543: 12) เมื่อพิจารณาด้านปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน พบว่า ปัจจัยทางด้านวิธีการสอน และวิธีการประเมิน อาจเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลทำให้ นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ดังที่ นิสัย แก้วแสนชัย (2540: 23) ศึกษาพบว่า ในระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทย ครูจะสอนโดยเป็นผู้บรรยายแต่เพียงผู้เดียว ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์แสดงความคิดเห็น ครูจะสอนโดยเน้นให้ท่องจำไวยากรณ์เพื่อให้นักเรียนคัดลอกสิ่งที่ท่องจำได้ไปตอบข้อสอบ ซึ่ง วราพรชัย เจริญสุจริต (2533: 7) พบว่า ครูจะใช้วิธีนี้ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับทุกแผนการเรียน ซึ่งวิธีการสอนของครูดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้นักเรียนทุกแผนการเรียน ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบท่องจำ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนแบบผิวเผิน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว์ (David Kember and Lyn Gow, 1994: 533) และ เดวิด เคมเบอร์ และ ดอริส วาย พี ลวง (David Kember and Doris Y. P. Leung, 1998: 294) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยที่ครูเป็นผู้ป้อนความรู้ และครูไม่ให้อิสระในการเรียนรู้ มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน นอกจากวิธีการสอนแล้ว วิธีการประเมินยังเป็นอีกปัจจัยที่อาจทำให้นักเรียนทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน กล่าวคือ วิธีการประเมินวิชาภาษาอังกฤษของระบบการเรียนการสอนในประเทศไทยจะเป็นข้อคำถามที่ต้องการคำตอบที่ให้นักเรียนท่องจำมาตอบ และเป็นแบบสอบแบบปรนัยที่ไม่ให้นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ (ลลิตา ศรีไทย, 2530: 12; นิสัย แก้วแสนชัย, 2540: 23; ทีมการศึกษา, 2543: 12) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เดวิด เคมเบอร์ และ ดอริส วาย พี ลวง (David Kember and Doris Y. P. Leung, 1998: 294) ที่ว่า “วิธีการประเมินแบบปรนัยและวิธีการประเมินที่ต้องการคำตอบที่เป็นข้อเท็จจริงที่ต้องท่องจำมาตอบ จะนำไปสู่วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน”

3. จากการศึกษาเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

สูง กลาง และต่ำ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลิน โกว์ เดวิด เคมเบอร์ และ โรซาลิยา โชว์ ((Lyn Gow David Kember and Rosalia Chow, 1991: 57) เดวิด เคมเบอร์ และ ลิน โกว์ (David Kember and Lyn Gow, 1994: 6-9) และ เดวิด เคมเบอร์ และคณะ (David Kember and others, 1996: 350-352) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่างกันมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ สตีเฟน อี นิวสตีด (Stephen E. Newstead, 1992: 305) และ โปยิน ดริว และ เดวิด วัตกินส์ (Poyin Drew and David Watkins, 1998: 608-681) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงมีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ มีวิธีการเรียนแบบ ผิวเผิน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรและแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน และเมื่อพิจารณาตามแผนการเรียนก็พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในทุกแผนการเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แบบผิวเผินเช่นกัน ซึ่งวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน จะนำไปสู่ผลการเรียนเพียงแค่ผ่าน หรือคะแนนที่ต่ำ ดังนั้น ผู้จัดทำหลักสูตรและแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีลักษณะรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ รวมทั้งแบบเรียนให้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก ซึ่งจะนำไปสู่ผลการเรียนรู้ในเชิงคุณภาพที่ดีที่สุด ดังนี้

1. ควรแทรกเนื้อหาที่เป็นเรื่องที่น่าสนใจของผู้เรียนคุ้นเคย และใกล้ตัวผู้เรียน ใช้ภาษาที่เป็นจริงและใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน เพื่อเร้าให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน ซึ่งจะ เป็นแรงจูงใจภายในที่จะนำไปสู่วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก

2. ควรแทรกกิจกรรมต่าง ๆ ในหนังสือแบบเรียนให้มีความหลากหลาย ให้ทำงานเป็นกลุ่มและเดี่ยว เพื่อที่จะฝึกให้นักเรียน ได้รู้จักคิดวิเคราะห์ ร่วมอภิปรายกับผู้อื่น ตลอดจนฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง และฝึกวิธีแก้ปัญหา และเพลิดเพลินกับการเรียนรู้โดยทำกิจกรรม

3. ควรกำหนดวิธีที่ให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น ได้อ่านหนังสือต่าง ๆ มากขึ้น

4. ควรกำหนดวิธีการประเมินที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้จัก อาทิ เช่น แบบสอบแบบอัตนัยที่ฝึกให้ผู้เรียนได้คิด ได้วิเคราะห์ และเขียนตามที่ตนได้เข้าใจ หรือแบบสอบแบบปรนัย ที่มีข้อคำถามที่ต้องการคำตอบด้วยการใช้เหตุผล การคิด ความเข้าใจ มิใช่ท่องจำมาตอบ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน ไม่ว่าจะพิจารณาโดยภาพรวม หรือจำแนกตามแผนการเรียน นอกจากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูงเท่านั้นที่มีวิธีการเรียนแบบใฝ่สัมฤทธิ์ นักเรียนส่วนใหญ่ก็ใช้วิธีท่องจำมาตอบ เพราะวิธีการประเมินของวิชาภาษาอังกฤษนั้นจะเป็นลักษณะที่นักเรียนต้องท่องจำมาตอบ ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง แต่เป็นการเรียนรู้ที่ไม่มีคุณภาพ มิใช่การเรียนรู้แบบรู้จักที่จะนำไปสู่ผลการเรียนรู้เชิงคุณภาพ วิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ครูผู้สอน ควรที่จะช่วยเหลือนักเรียนของตนให้มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้จัก ดังนี้

1. ครูควรมีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน อย่าเข้มงวดจนเกินไป ให้ความหวังใจ คอยช่วยเหลือ จะทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อครูและตั้งใจเรียน นอกจากนี้ครูควรพัฒนาให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจภายใน และฝึกการใช้กลวิธีการเรียนแบบรู้จักให้ผู้เรียน

2. ครูควรสอนโดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง คอยให้ความช่วยเหลือ เป็นผู้ชี้แนะ ให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ให้โอกาส นักเรียนได้คิดวิเคราะห์ แสดงความคิดเห็น ร่วมอภิปรายในชั้นเรียน เปิดใจยอมรับความคิดของนักเรียน ไม่ใช่เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แต่เพียงผู้เดียว

3. ครูควรมีกิจกรรมเสริมที่ฝึกให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง โดยการได้ศึกษาค้นคว้าและได้อ่านมาก

4. ครูไม่ควรให้งานนักเรียนมากเกินไป และควรให้ในระดับความยากง่ายพอสมควรที่จะท้าทายให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้า การให้งานมากเกินไป และยากเกินไป ทำให้นักเรียนไม่มีเวลาและไม่สามารถที่จะทำงานนั้นให้สมบูรณ์ที่สุดได้

5. ครูควรมีวิธีการประเมินที่ส่งเสริมให้ นักเรียนมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก กล่าวคือ ใช้ข้อคำถามที่ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ต้องคิดวิเคราะห์ให้เหตุผล ทำความเข้าใจ อาทิเช่น ทักษะการอ่าน ควรเป็นข้อคำถามที่ต้องใช้ความเข้าใจ ในสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อคือเข้าใจใจความหลักและแก่นเรื่อง

6. ครูควรพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น เพราะความสามารถทางภาษาอังกฤษที่สูงจะนำไปสู่วิธีการเรียนแบบรู้ลึก

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในลักษณะอื่น เพื่อให้ได้ข้อมูลชัดเจนและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น การวิจัยเชิงคุณภาพ เช่น การสัมภาษณ์ เพื่อว่าอาจจะได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่านักเรียนไทยที่มีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละวิธีนั้น มีคุณลักษณะปลีกย่อยอื่น ๆ ในด้านกลวิธีและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างจากนักเรียนในประเทศตะวันตกหรือไม่ ซึ่งอาจจะนำมาซึ่งแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สมบูรณ์ขึ้น

2. ควรศึกษาผลกระทบของปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อให้ได้คำตอบที่ชัดเจนว่าทำไมนักเรียนส่วนใหญ่จึงมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบผิวเผิน

3. ควรมีการศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อให้ทราบว่า นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษวิธีใดเหมือนหรือต่างกับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

4. ควรมีการทำวิจัยเชิงทดลอง โดยการฝึกให้ผู้เรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก โดยเฉพาะในทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อจะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบรู้ลึก

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กาญจนา ปราบพาด. การทดสอบและประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

กาญจนา เศียรประภัสสร. ความสามารถด้านกลวิธีการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

เกษมณี มณีรัตน์. การเปรียบเทียบพฤติกรรมในการใช้กลวิธีการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หก ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

คัคณางค์ มณีศรี. จิตวิทยาพื้นฐานการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

จันทร์แรม ปฐมทอง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากวิธีสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับวิธีการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

จินตนา นักบุญ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน กับวิธีการเขียนตาม คู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536.

ชลธิชา จินดากุล. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

ดำรง นิมมานพิสุทธิ. การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัย สังกัดกรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.

- ถนอมศรี เหลลหา. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและ
 มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการบวนการเขียนของ
 เฮวินส์ กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535.
- ทวานิต ฐถาวร. พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- ทิมการศึกษา. “เด็กเก่ง” ส่องเส้นทางปัญหาการศึกษาไทย. ไทยรัฐ (18 พฤษภาคม 2543): 12.
- ชนิทธา ขวัญใจ. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนรู้ระดับอภิปัญญาและแผนการเรียน ซึ่งมี
 ผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขต
 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2536.
- ธีระพงษ์ แก่นอินทร์. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชา
 หลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- นันทนา นันทแก้ว. การศึกษาพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการ
 เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการอ่านด้วยวิธี
 วิเคราะห์คำที่เป็นปัญหา วิธีเสริมต่อการเรียนรู้และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสาน
 มิตร, 2535.
- นิภาภรณ์ กนิษฐบุตร. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบการแก้ปัญหา กับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2534.
- นิสัย แก้วแสนชัย. ชี้อุดมคติสอนภาษาอังกฤษมุ่งเพื่อสอบ. สยามโพลส์ (10 พฤศจิกายน 2540): 23.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สุวีริยาสาส์น, 2535.
- บุญชม ศรีสะอาด. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ สุวีริยา
 สาส์น, 2538.
- บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ. คู่มืออาจารย์ การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: ภาควิ
 ชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2524.

- ประคอง กรรณสูต. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ปราณี กุลละวณิชย์. ภาษาพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ปราโมทย์ ครอบบุญศรี. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ปรียาพร วงศ์อนุการโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: สหมิตรออฟเซต, 2531.
- ปองรัตน์ นิลดำ. การเปรียบเทียบความสนใจในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี : ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ฟิงเกอร์ปริ้นท์ แอนด์ มีเดีย, 2535.
- พัชรภาพร เขียวรีนรมย์. ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- พัชรารวรรณ โทพล. การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่ให้นักเรียนเป็นผู้เลือกเองในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- พัศวี ดินตบุตร. ความสัมพันธ์ระหว่าง ความเชื่อ ความวิตกกังวล และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- พิทักษ์ นิลนพคุณ. รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรกลวิธีการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- มนัสสวาท โพทะยะ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสนใจและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยการสอนด้วยหลักการเรียนเพื่อรู้

- แจ้งกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- เรวดี หิรัญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ที่เรียนโดยการตั้งคำถาม จากเรื่องที่อ่านเอง และโดยการย่อเรื่องที่อ่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- ลลิตา ศรีไทย. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู และการศึกษาการพัฒนาความรู้ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- ลัทธนา บุญนิมิตร. ความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทของผู้ปกครอง ครู และเพื่อนในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- วราพรพรย เจริญสุจริต. การศึกษาลักษณะปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูและนักเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในแผนการเรียนต่าง ๆ ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.
- วันดี เหล่าเขตรกิจ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนแบบอรรถฐานกับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.
- วาสนา ไกวิทยา. การประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชา สาร์ตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.
- วิชากร, กรม. ผลการประเมินคุณภาพการศึกษา. ปีการศึกษา 2538. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.
- ศิริชัย กาญจนวาสิ. ทฤษฎีการวัดและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541. (อัคราณา).
- ศิริพร ฉันทานนท์. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสอนของครูและเวลาที่ใช้ในการเรียนของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร.

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ศึกษาศึกษา, กระทรวง. **หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539**. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2539.

สมพงษ์ จิตระดับ. สอนภาษาอังกฤษ : หัวใจของผู้ใหญ่ – โซครายของเด็กไทย? **มติชนสุดสัปดาห์** (24 มีนาคม 2541): 10-11.

สุพงษ์ ไหลสุพรรณวงศ์. **ตัวแปรทางจิตพิสัยที่จำแนกทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2533.

สุภาพร พงษ์เมธา. **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและความถนัดทางภาษา กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2530.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **การทดสอบความสามารถทางภาษา**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ทดสอบทางการศึกษา ร่วมกับศูนย์ตำราและเอกสารวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **วิธีสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

เสาวรจ เรื่องไพศาล. **การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด นครปฐมที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแผนการเรียนแตกต่างกัน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2536.

อรุณี วิริยจิตรา. **การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2532.

อัจฉรา วงศ์ไสธร. **การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

อัจฉรา วงศ์ไสธร. **แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

อัญชลี ประวิตรานุกฤษ. **ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา**

กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.

อารี พันธุ์ณี. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: เลิฟแอนด์ลิฟ เพรส, 2534.

อารีรักษ์ สืบถิ่น. ความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนิชันกับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

อาวุธ วาจาสิทธิ์. การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

ภาษาอังกฤษ

Albaili, Mohamed A. Goal orientation, cognitive strategies and academic achievement among United Arab Emirates college students. *Educational Psychology* 18/2 (1998): 195-203.

Alderson, J. Charles and North, Brian. *Language testing in the 1990s*. London: Macmillan Publishers, 1991.

Al-Shammary, Eid Abdullah S. A study of motivation in the learning of English as a foreign language in intermediate and second schools in Saudi-Arabia. *Dissertation Abstracts International* 46 (July 1985): 90-A.

Andrew, J., Garrison, D. R., and Magnusson, K. The teaching and learning transaction in higher education: A study of excellent professors and their students. Paper read at American Educational Research Association, San Francisco (April 1995): 1-46. *Higher Education Abstracts* 31/1 (Fall 1995): Abstract No. 0323-31/EAS.

Arnold, L., and Feighny, K. M. Students' general learning approaches and performances in medical school: A longitudinal study. *Academic Medicine*. 70 (August 1995): 715-722. *Higher Education Abstracts* 32/1 (Fall 1996): Abstract No. (0067-32/GMT).

Bachman, Lyle F. *Fundamental considerations in language testing*. Oxford: Oxford University Press, 1990.

Bacon, Susan M. The relationship between gender, comprehension, processing strategies, and cognitive and affective response in foreign language listening. *The Modern Language Journal* 76 (1992): 160-178.

- Bartz, Walter Herbert. A study of the relationship of certain factors with the ability to communicate in a second language for the development of communicative competence. **Dissertation Abstracts International** 35 (1975): 4852-4853-A.
- Bascur, Sonia. The relationship among language learning strategies, sex, language learning styles, career choice and Spanish language achievement. **Dissertation Abstracts International** 55 (February 1995): 2217-A.
- Belmechri, Faiza and Hummel, Kirsten. Orientation and motivation in the acquisition of English as a second language among high school students in Quebec city. **Language Learning** 48/2 (June 1998): 219-244.
- Best, John W. **Research in Education** 4th ed. New Jersey: Prentice-Hall, 1981.
- Biggs, John B. What do inventories of students' learning process really measure? A theoretical review and clarification. **British Journal of Educational Psychology**. 63 (1993): 3-19.
- Biggs, J. B. and Moore, P. J. **The process of learning**. 3rd ed. Sydney: Prentice Hall, 1993.
- Biggs, John B. Approaches to learning in two cultures. In V. Bickley (ed), **Teaching and learning styles within and across culture: implications for language pedagogy**. Hong Kong: Institute for Language in Education, 1989. cited in Kember, David and Gow, Lyn. A challenge to the anecdotal stereotype of the Asian student. **Studies in Higher Education** 16/2 (1991): 117-128.
- Biggs, John B. **Study Process Questionnaire**. Melbourne: Australian Council for Educational Research, 1987. Cited in Christensen, Carol A., Massey, David R. and Isaacs, Peter J. Cognitive strategies and study habits: an analysis of the measurement of tertiary students' learning. **British Journal of Educational Psychology** 61 (1991): 209-299.
- Biggs, John B. The role of metalearning in study process. **British Journal of Educational Psychology** 55 (1985): 185-212.
- Biggs, John B. and Telfer, Ross. **The process of learning** 2nd ed New Jersey, Prentice-Hall, 1987.
- Bloom, Benjamin. **Human characteristic and school learning**. New York: McGraw-Hill Book, 1976.

- Brown, Douglas. Affective factors in second language learning. In **The second language classroom: Direction for the 1980's**. 113-129. New York: Oxford University Press, 1981.
- Byrnes, James P. **Cognitive development and learning in instructional contexts**. Massachusette: Asimon & Schuster, 1996.
- Chamot Uhl, Anna. The learning strategies of ESL Students. In A. Wenden and J. Rubin. (eds.) **Learner strategies in language learning**. Englewood. NJ: Prentice-Hall, 1987.
- Chang, Shiang-Jiun. A study of language learning behaviors of Chinese students at the University of Georgia and the relation of those behaviors to oral proficiency and other factors: **Dissertation Abstracts International** 52 (August 1991): 450-A.
- Chien, Ching-ning and Wei, Li. The strategy use in listening comprehension for EFL learners in Taiwan. **RELC Journal** 29/1 (June 1998).
- Christensen, Carol A., Massey, David, and Isaacs, Perter J. Cognitive Strategies and study habits: An analysis of the measurement of tertiary students' learning. **British Journal of Educational Psychology** 61 (1991): 290—299.
- Clarke, Rufus M. Students' approaches to learning in a innovative medical school: A cross-sectional study. **British Journal of Educational Psychology** 56 (1986): 309-321.
- Cohen, Andrew D. **Strategies in learning and using a second language**. New York: Addison Wesley Longman Inc., 1998.
- Crookes, Graham and Schmidt, Richard. Motivation: Reopening the research agenda. **University of Hawaii Working Papers in ESL** 8 (1989): 217-256 cited in Oxford, Rebecca and Shearin, Jill. Language learning motivation: Expanding the theoretical framework. **The Modern Language Journal**. 78/1 (1994):12-28.
- Cross, D. R. and Paris, S. G. Developmental and instructional analyses of children's metacognition and reading comprehension. **Journal of Educational Psychology** 80 (1988): 131-142.
- Cross, David. **A practical handbook of language teaching**. London: Fakenham Photosetting, 1991.
- Davies, Alan. **Principles of language testing**. London: T. J. Press Ltd, 1990.

- Dörnyei, Zoltán. Motivation and motivating in the foreign language classroom. **The Modern Language Journal** 78/3 (1994): 273-284.
- Dörnyei, Zoltán. Understanding L2 motivation: On with the challenge! **The Modern Language Journal** 78/4 (1994): 515-523.
- Drew, Po Yin and Watkins, David. Learning approaches and academic achievement: A causal modelling investigation with Hong Kong Students. **British Journal of Educational Psychology** 68 (1998): 173-188.
- Duff, Angus. A note on the reliability and validity of a 30 items version of Entwistle & Tait's Revised Approaches to Studying Inventory. **British Journal of Educational Psychology** 67 (1997): 529-539.
- Ehrman, Madeline and Oxford, Rebecca. Effect of sex differences, career choice and psychological type on adult language learning strategies. **The Modern Language Journal** 73/1 (1989): 1-13.
- Ekasing, Supatcharee. Teacher talk: the language of nonnative teachers in Thai EFL classroom. **Dissertation Abstracts International** 52 (December 1992): 3845-A.
- Eley, Malcolm G. Differential adoption of study approaches within individual students. **Higher Education** 23 (April 1992): 231-254. **Higher Education Abstracts** 29/1 (Fall 1993): Abstract No. 0286-29/GMT.
- Entwistle, N. J. Approaches to studying and course perception: The case of the disappearing relationship. **Studies in Higher Education** 14/2 (1989): 155-156.
- Entwistle, N. J. Motivational Factors in students' approaches to learning. In R. R. Schmech (ed), **Learning strategies and learning styles**, pp. 21-52. New York: Plenum Press, 1988.
- Entwistle, N. J. and Tait, H. **The Revised Approaches to Studying Inventory**. Edinburgh: Centre for research into learning and instruction, University of Edinburgh, 1994. cited in Waugh, Russell and Addison, Patricia. A Rasch measurement model analysis of the Revised Approaches to Studying Inventory. **British Journal of Educational Psychology** 69 (1998): 95-112.
- Entwistle, N. J. and Tait, H. **The Revised Approaches to Studying Inventory**. University of Edinburgh, Center for research into learning and instruction, 1994. Cited in Sadler-

- Smith, Eugene. Learning style: frames and instruments. *Educational Psychology* 17/1-2 (1997): 51-63.
- Favell, J. H. Metacognition and cognitive monitoring: A new area of cognitive developmental inquiry. *American Psychologist*. 34 (1979): 906-911.
- Finocchiaro, Mary and Sako, Sydney. **Foreign language testing: A practical approach**. New York: Regents Publishing Company, 1983.
- Foo, S. and Ng, G. S. Improving study method of computer engineering undergraduates in Singapore. *Quality in Higher Education* 2 (July 1996): 131-142. *Higher Education Abstracts* 32/4 (Summer 1997): Abstract No. 1508-32/GMT.
- Garcia, Ricardo Thomas. The relation among college student attitudes, motivation and aptitude to foreign language achievement: A test of Gradner's model. *Dissertation Abstracts International* 57 (April 1997): 4295 A.
- Gardner R. C. **Social psychology and second language: the role of attitudes and motivation**. London: Edward Arnold, 1985.
- Gardner, R. C., Tremblay, Paul F. and Masgoret, Anne-Marie. Towards a full model of language learning : an empirical investegation. *The Modern Language Journal* 81/3 (1997): 344-362.
- Gardner, Robert C. and Lambert, Wallace E. **Attitude and motivation in second language learning**. Massachusetts: Newburry House, 1972.
- Gow, Lyn and Kember, David. Concepts of teaching and their relationship to studied learning. *British Journal of Educational Psychology* 63 (1993): 20-33.
- Gow, Lyn, Kember, David and Chow, Rosalia. The effects of English language ability on approaches to learning. *RELC Journal* 22/1 (June 1991): 49-68.
- Green, John M.. and Oxford, Rebecca. A closer look at learning strategies, proficiency, and gender. *TESOL Quartely* 29/2 (Summer 1995): 261-297.
- Gronlund, Norman E. **How to make achievement tests and assessments** 5th ed. Boston: Allyn and Bacon, 1993.
- Hashim, Rosna Awang and Sahil, Sharifah Azizah Syed. Examing learners' language learning strategies. *RELC Journal* 20/2 (December 1994): 1-16.

- Hattie, J. and Watkins, D. Australian and Filipino investigations of the internal structure of Biggs' new Study Process Questionnaire. **British Journal of Educational Psychology** 51 (1981): 241-244.
- Hayes, K. and Richardson, J. T. E. Gender, subject and context as determinants of approaches to studying in higher education. **Studies in Higher Education** 20 (June 1995): 215-221. **Higher Education Abstracts** 31/4 (Summer 1996): Abstract No. 1519-31/EAS.
- Hayes, Kay, King, Estelle and Richardson, John T. E. Mature students in higher education: III Approaches to studying in access students. **Studies in Higher Education** 22/1 (1997): 19-31.
- Heaton, J. B. **Classroom testing**. New York, Longman, 1990.
- Hernandez, J. S. The affective characteristics of non and limited English proficient student from Spanish speaking backgrounds. **Dissertation Abstracts International** 47 (December 1986): 2087-A.
- Holmgvist, Jonathan Carl. Social and psychological correlates of achievement. **The Modern Language Journal** 77/1 (1993): 34-44.
- Husen, Toarsten and Postlethwaits, T. Neville. **The international encyclopedia of education**. London: Pergamon Press, 1985.
- Jakobovits, Leon A. **Foreign language learning : A psycholinguistic analysis of the issue**. 2nd ed. Rowley Mass: Newbury House, 1971.
- Jayatilaka, T. D.. Motivational and attitudinal variables in the learning of English as a second language : A study of Malaysian university students. **Dissertation Abstracts International** 44 (November 1983): 1362-A.
- Jones, A., and Jones, D. Students orientation to independent learning. **Higher Education Research and Development**. 15/1 (1996): 83-96. **Higher Education Abstracts** 32/4 (Summer 1997): Abstract No. 1509-32/GMT.
- Joseph, Beatty James. A qualitative study of secondary school students' and teachers' perceptions of motivation influences upon the students' academic achievement. **Dissertation Abstracts International** 60/4 (October 1999): 1070-A.
- Keeve, House P. Motivation and school learning. **Inter national Educational Research**. 10/2 (1986): 117-141.

- Keitges, David Justin.. Relationship between foreign-language attitudes, motivation and the attained English language proficiency of Japanese university students. **Dissertation Abstracts International** 47 (March 1986): 3341-A.
- Kember, David and Gow Lyn. A challenge to the anecdotal stereotype of the Asian student. **Studies in Higher Education**. 16/2 (1991): 117-128.
- Kember, David and Gow, Lyn. An examination of the interactive model of ESL reading from the perspective of approaches to studying. **RELC Journal** 25/1 (June 1994): 1-23.
- Kember, David and Gow, Lyn. Cultural Specificity of approaches to study. **British Journal of Educational Psychology** 60 (1990) 356-363.
- Kember, David and Gow, Lyn. Orientation to teaching and their effect on the quality of student learning. **Journal of Higher Education** 65 (January/February 1994) 58-74. **Higher Education Abstracts** 30/4 (Summer 1995) : Abstract No. 1447-30/GMT.
- Kember, David and Leung, Doris Y. P. Influences upon students' perceptions of workload. **Educational Psychology** 18/3 (1998): 293-307.
- Kember, David and others. An examination of the interrelationships between workload, study time, learning approaches and academic outcomes. **Studies in Higher Education**. 21/3 (1996): 347-358.
- Kember, David, et al. Learning approaches, study time and academic performance. **Higher Education** 29 (April, 1995): 329-343. **Higher Education Abstracts** 32/4 (Summer 1996): Abstract No. 1520-31/GMT.
- Kim, Sung Yeon. (1998). **Affective experience of Korean college student in different instructional contexts: Anxiety and motivation in reading and conversation course** [CD-ROM]. Abstract from: ProQuest File: Dissertation Abstracts Item: 9838018.
- Kim, Young – Min. The relationship between learning style of field independence / dependence and the use of learning strategies of Korean adult learners. **Dissertation Abstracts International** 54 (July 1993): 74-A.
- Kirby, John R. and Pedwell, Denise. Students' approaches to summarisation. **Educational Psychology**. 11/3-4 (1991): 297-307.
- Kozéki, B. and Entwistle, N. J. Identifying dimension of school motivation in Britain and Hungary. **British Journal of Educational Psychology** 54 (1984): 306-319.

- Lee, Jun-yong, Language learning strategies and tolerance of ambiguity of Korean midshipmen learning English as a foreign language. **Dissertation Abstracts International** 59 (September, 1998): 760-A.
- Madsen, Harold S. **Techniques in testing**. New York: Oxford University Press, 1983.
- Marton, Ference and Saljo, R. On qualitative differences in learning: I Outcome and process. **British Journal of Educational Psychology** 46 (1976): 4-11.
- Marton, Ference and Booth, Shirley. **Learning and awareness**. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associate, 1997.
- Meyer J. H. F., Dune, T. T., and Richardson, J. T. E. A gender comparison of contextualised study behavior in higher education. **Higher Education** 27 (June 1994): 469—485. **Higher Education Abstracts** 31/1 (Fall 1995): Abstract No. 0338-31/GMT.
- Meyer, J. H. F. and Parson, P. Approaches to studying and course perceptions using the Lancaster Inventory: A comparative study. **Studies in Higher Education**. 14/2 (1989: 137-153).
- Meyer, J. H. F. Gender-group differences in the learning behaviour of entering first year university student. **Higher Education** 29 (March, 1995): 201-215. **Higher Education Abstract** 31/4 (Summer 1996): Abstract No. 1521-31/EAS.
- Naibitt, John. **Global paradox: The bigger world economy, the more powerful its smallest players**. New York: William Morrow, 1994.
- Newble, David I. and Hejka, Eugene J. Approaches to learning of medical students: some empirical evidence and its implications for medical education. **Educational Psychology** 11/3-4 (1991): 333-342.
- Newstead, Stephen E. A study of two quick and easy method of assessing individual differences in students learning. **British Journal of Educational Psychology** 62 (1992): 299-312.
- Noels, Kimberly A., Clément, Richard and Pelletier, Luc G. Perceptions of teachers' communicative style and students' intrinsic and extrinsic motivation. **The Modern Language Journal** 83/1 (1999): 23-34.
- Norton, L. S. and Crowley, C. M. Can students be helped to learn how to learn? An evaluation of an approaches to learning programme for first year degree students. **Higher**

- Education* 29 (April 1995): 307-328. *Higher Education Abstracts* 31/4 (Summer, 1996): Abstract No. 1506-31/GMT.
- Nunan, David. Strategy training in the language classroom: An empirical investigation. *RELC Journal* 28/2 (December 1997): 56-81.
- O'Malley, J. Michael and Chamot, Anna Uhl. **Learning strategies in second language acquisition**. New York: Cambridge University Press, 1990.
- O'Neil, M.J. and Child, D. Biggs' SPQ: A British study of its internal structure. *British Journal of Educational Psychology* 54 (1984): 228-234.
- Ou, Hung-Chang. A study of the relationship between English listening comprehension and student motivation. *Dissertation Abstracts International* 53 (January 1993): 2348-A.
- Oxford, Rebecca L. and Nyikos, Martha. Variables effecting choice of language learning strategies by university students. *The Modern Language Journal* 73/3 (1989): 291-300.
- Oxford, Rebecca and Crookall, David. Research on language learning strategies: Methods, findings, and instructional issues. *The Modern Language Journal* 73/4 (1989): 404-418.
- Oxford, Rebecca and Shearin, Jill. Language learning motivation: Expanding the theoretical framework. *The Modern Language Journal* 78/1 (1994): 12-28.
- Oxford, Rebecca L. **Language learning strategies: What every teacher should know**. New York: Newbury House, 1990.
- Oxford, Rebecca L. Where are we Regarding language learning motivation? *The Modern Language Journal* 78/4 (1994): 512-514.
- Park, Gi-Pyo. Language learning strategies and belief about language learning of university students learning English in Korea. *Dissertation Abstracts International* 56 (December 1995): 2102 A.
- Pearson, P. D. and Dole, J. A. Explicit comprehension instruction: a review of research and a new conceptualization of learning. *Elementary School Journal* 88 (1987): 151-165 cited in Cohen, Andrew D. **Strategies in Learning and using a second language**. New York: Addison Wesley Longman Inc., 1998.

- Phillips, Victoria Jane. English strategies of adult Asian students using the strategy Inventory for Language Learning (SILL). **Dissertation Abstracts International** 53 (July 1992): 90-A.
- Pintrinch, Paul R. and Groot, Elisabeth V. De. Motivation and self-regulated learning components of classroom academic performance. **Journal of Educational Psychology**. 82/1 (1990): 33-40.
- Provost, S. C. and Bond, N. W. Approaches to studying and academic performance in a traditional Psychology course. **Higher Education Research and Development**. 16 (October 1997): 309-320. **Higher Education Abstracts** 33/4 (Summer 1998): Abstract No. 1138-33/GMT.
- Purdie, Nola M. and Hattie, John A. The effect of motivation training on approaches to learning and self-concept. **British Journal of Educational Psychology** 65 (1995): 227-235.
- Ramsden, Paul and Entwistle, N. J. Effects of academic departments on students' approaches to studying. **British Journal of Educational Psychology** 51 (1981): 368-383.
- Ramsden, Paul, Martin, Elaine and Bowden, John. School environment and sixth form pupils' approaches to learning. **British Journal of Educational Psychology** 59 (1989): 129-142.
- Ramsden, Paul. **Learning to teach in higher education**. New York: Routledge: 1993.
- Richardson John T. E. Approaches to studying in undergraduate and postgraduate students. **Studies in Higher Education** 23/2 (1998): 217-220.
- Richardson, John T. and King, Estelle.. Gender difference in the experience of higher education : quantitative and qualitative approaches. **Educational Psychology** 11/3-4 (1991): 363-382.
- Richardson, John T. E. Cultural specificity of approaches to studying in higher education: A comparative investigation using the Approaches to Studying Inventory. **Educational and Psychological Measurement** 55 (April 1995): 306-308. **Higher Education Abstracts** 32/4 (Summer 1996): Abstract No. 1522-31/EAS.
- Richardson, John T. E. Gender difference in responses to the Approaches to Studying Inventory. **Studies in Higher Educational** 18/1 (1993): 3-13. **Higher Education Abstracts** 30/1 (Fall, 1994): Abstract No. 0063-30/GMT.

- Richardson, John T. E. Meaning orientation and reproducing orientation: A typology of approaches to studying in higher education? **Educational Psychology** 17/3 (1997): 301-311.
- Rossom, E. J. Van and Schenk, Simone M. The relationship between learning conception and study strategy. **British Journal of Educational Psychology** 54 (1984): 73-84.
- Rubin, J. Learning strategies: Theoretical assumptions research history and typology. In A. Wenden and J. Rubin. (eds) **Learner strategies in language learning**, pp. 15-30. New York: Prentice Hall, 1987.
- Sadler-Smith, Eugene and Tsang, Florence. A comparative study of approaches to studying in Hong Kong and the United Kingdom. **British Journal of Educational Psychology** 68 (1998): 81-93.
- Sadler-Smith, Eugene. Learning style: Frameworks and instruments. **Educational Psychology** 17/1-2 (1997): 51-63.
- Schmech, Ronald R. An introduction to strategies and styles. In R.R. Schmech (ed), **Learning strategies and learning styles**, pp. 3-20. New York: Plenum Press, 1988.
- Skehan, Peter. **Individual differences in second-language learning**. London: Edward Arnold, 1989.
- Sparks, Richard L. and Ganschow, Leonore. Foreign language learning differences: Affective or native language aptitude differences?. **The Modern Language Journal** 75/1 (1991): 3-15.
- Sparks, Richard L. and Ganschow, Leonore. The impact of native language learning problems on foreign language learning: Case study illustrations of the linguistic coding deficit hypothesis. **The Modern Language Journal** 77/1 (1993): 58-74.
- Stein, Jess. **The random house college dictionary**. New York: Random House, 1980.
- Sugeng, Bambang. A learning strategy profile of Indonesian elementary school students. **RELC Journal** 28/2 (December 1997): 82-106.
- Sung, Hyekyung, Padilla, Amado M. Student motivation, parental attitudes, and involvement in the learning of Asian languages in elementary and secondary schools. **The Modern Language Journal** 82/2 (1998): 205-216.
- Sy, B. M. **Sex differences and language learning strategies**. Paper presented at the 11th Conference of Teachers of English to Speakers of Other Languages of the Republic of China, Taiwan. 19 (May 1994) cited in Green, John M. and Oxford, Rebecca.

- A closer look at learning strategies L2 proficiency, and gender. **TESOL Quarterly** 29/2 (Summer 1995): 261-295.
- Valette, Rebecca M. **Modern language testing**. New York: Harcourt Brace Javanovich, 1977.
- Vermetten, Yvonne J., Vermunt, Jan D. and Lodewijks, Han G. A longitudinal perspective of learning approaches in higher education: Different viewpoint toward development. **British Journal of Educational Psychology** 69 (1999): 221-242.
- Volet, S. E., Renshaw, P. D. and Tietzel, K. A. Short term longitudinal investigation of cross-cultural differences in study approaches using Biggs' S.P.Q. questionnaire. **British Journal of Educational Psychology** 64 (1994): 301-318.
- Wang, Shouyuan. (1997). **A study of Chinese college English majors' beliefs about language learning and their learning strategies**. [CD-ROM]. Abstract from: ProQuest File: Dissertation Abstracts Item : 5021.
- Watkins, David and Hattie, J. The learning processes of Australian university students: Investigations of contextual and personological factors. **British Journal of Educational Psychology** 51 (1981): 384-393.
- Watkins, David, Reghi, Murari, and Astilla, Estela. The Asian learner as a rote learner stereotype: myth or reality? **Educational Psychology** 11/1 (1991): 21-34.
- Waugh, Russell F. and Addison, Patricia A. A Rasch measurement model analysis of the Revised Approaches to Studying Inventory. **British Journal of Educational Psychology** 68 (1998): 95-112.
- Weinstein, C. E. and Mayer, R. E. The teaching learning strategies. In M. C. Wittrock (ed.). **Handbook of research on teaching**, pp. 315-327. New York: Macmillan, 1986.
- Weinstein, Clair E. Assessment and training of student learning strategies. In R. R. Schmeck (ed.). **Learning strategies and learning styles**. pp. 291-316. New York: Plenum Press, 1988.
- Wentzel, Kathryn R. Social relationships and motivation in middle school: The role of parents, teachers, and peers. **Journal of Educational Psychology** 90 (June 1998): 202-209.
- Wongsotorn, Achara. **Relationship of attitude and aptitude to the achievement in English of Thai first-year college students**. Doctoral Dissertation, University of Minnesota, 1975.
- อ้างอิงใน ชลธิชา จินดากุล. **ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษทัศนคติต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.

- Yamane, Taro. *Statistics: An introduction analysis* 2nd ed. New York: Harper and Row, 1970.
- Yan, Xiu. (1998). *An examination of foreign language classroom anxiety: its sources and effect in a college English program in China language acquisition*. [CD-ROM]. Abstract from: ProQuest File: Dissertation Abstracts Item: 9838168
- Yang, Nae-Dong. Learner's belief about language learning and their use of learning strategies. *Dissertation Abstracts International* 53 (February 1993): 2722-A.
- Yong, Dolly J. Language anxiety form the foreign language specialist's perspective. *Foreign Language Annals* 25/2 (1992): 157-172.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์พนิต สุรศิลป์
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ดร.จิตภา นันทานนท์
ศึกษานิเทศก์วิชาภาษาอังกฤษ หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. Mr. John Childley
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คณะนิเทศศาสตร์ และศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกริก

ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบแบบสอบทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อหาค่าความเที่ยงในการตรวจ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์ทรงกลด คชเสนีย์ สุทธิพิบูลย์

แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ชุมพร ยงกิตติกุล
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ ดร.กัญญา สุวรรณแสง
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
3. รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หนังสือเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและขอความร่วมมือในการวิจัย

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2700.151)/2327

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330

26 สิงหาคม 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นางสาวสุรีย์ สงสถาพรสิทธิ์ นิสิตชั้นปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอนิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์

ที่ปรึกษา ในการนี้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบเครื่องมือวิจัยที่นิสิตสร้างขึ้นตาม เอกสารที่แนบมาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิให้กับนิสิตเพื่อ ประโยชน์ทางวิชาการต่อไป ขอขอบคุณมาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

เริงรัชนี้ นิ่มนวล

(รองศาสตราจารย์ ดร.เริงรัชนี้ นิ่มนวล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 2182682

(สำเนา)

ที่ ทม 0302(2700.151)/2620

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา คณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330

26 พฤศจิกายน 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมสามัญศึกษา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 โรงเรียน
 2. แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
 3. แบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ด้วย นางสาวสุรีย์ สงสถาพรสิทธิ์ นิสิตชั้นปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ อยู่ในระหว่างการดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง “การ ศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญ ศึกษา กรุงเทพมหานคร” โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สุมิตรา อังวัฒนกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

ในการนี้ นิสิตจำเป็นต้องรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 8 โรงเรียนตามรายชื่อที่แนบมาพร้อมกันนี้ โดยขออนุญาตแจกแบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสอบถามวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนในโรงเรียนดังกล่าว โรงเรียนละ 3 แผนการเรียน (วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ-ฝรั่งเศส) จำนวนแผนการเรียนละ 1 ห้อง ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านให้ นางสาวสุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ เก็บรวบรวมข้อมูลในโรงเรียนดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอขอบคุนมาในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

เรິงรัชนี้ นีมนวนล

(รองศาสตราจารย์ ดร.เรິงรัชนี้ นีมนวนล)

รองคณบดีฝ่ายจัดการศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานฝ่ายจัดการศึกษา (ระดับบัณฑิตศึกษา)

โทร. 2182682

(สำเนา)

ที่ ศร 0806/19997

ครุท

กรมสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กทม.10300

7 ธันวาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ท่านผู้อำนวยการโรงเรียน.....

ด้วย นางสาวสุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ นิสิตปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังดำเนินการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร” ในการนี้ ผู้วิจัยมีความประสงค์ขออนุญาตนำเครื่องมือวิจัยใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนนี้ เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย

กรมสามัญศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าการวิจัยดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนใน โรงเรียนมัธยมศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษารวมกันเป็นส่วนรวม สมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาให้ความอนุเคราะห์

ขอแสดงความนับถือ

นายประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์

(นายประพัฒน์พงศ์ เสนาฤทธิ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมสามัญศึกษา

กองการมัธยมศึกษา

โทร. 2828466, 6285095

โทรสาร 2811392

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้
สำหรับสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 8 รายชื่อแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ที่ใช้ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

กลุ่มโรงเรียน	โรงเรียน (ร้อยละ 30 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร)	แบบเรียน
1	1. โรงเรียนโยธินบูรณะ 2. โรงเรียนศิลาจารพิพัฒน์ 3. โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ 4. โรงเรียนวัดมกุฏกษัตริย์	Blueprint Trio Trio Blueprint
2	1. โรงเรียนพุทธจักรวิทยา 2. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา 3. โรงเรียนยานนาวาวิทยาคม 4. โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม	Blueprint New Horizons Blueprint Odyssey
3	1. โรงเรียนศรีอยุธยา 2. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย	Blueprint English for a Changing World

	3. โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย	Blueprint
	4. โรงเรียนทหารอากาศบำรุง	Blueprint
4	1. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี	Blueprint
	2. โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ	Blueprint
	3. โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต	English for a
Changing World
	4. โรงเรียนกุนนทีรุชารามวิทยาคม	Blueprint

ตารางที่ 8 (ต่อ)

โรงเรียน		
กลุ่มโรงเรียน	(ร้อยละ 30 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร)	แบบเรียน
5	1. โรงเรียนเทพศิลา	Blueprint
	2. โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่มเกล้า	Blueprint
	3. โรงเรียนบางกะปิ	English for a Changing World
	4. โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร	English for a Changing World
6	1. โรงเรียนวิมุตตยารามพิทยากร	English for Changing World
	2. โรงเรียนมัธยมวัดคูสิดาราม	Blueprint
	3. โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม	Blueprint
	4. โรงเรียนวัดนายโรง	Odyssey
7	1. โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม	Blueprint
	2. โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์	English for a Changing World

	3. โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภช บางขุนเทียน	English for a Changing World
	4. โรงเรียนวัดอินทาราม	English for a Changing World
8	1. โรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม	Blueprint
	2. โรงเรียนวัดรางบัว	Blueprint
	3. โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	Blueprint
	4. โรงเรียนปัญญาวารคุณ	English for a Changing World

ตารางที่ 9 ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	ความถี่ที่ปรากฏในจุดประสงค์การเรียนรู้ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร								
		1	2	3	4	5	6	7	8	รวม
1	ฟังแล้วถาม-ตอบ บอกรายละเอียดได้	1	1	1	1	1	1	1	1	8*
2	ฟังแล้วสรุปใจความสำคัญ บอกสาระสำคัญของเรื่องที่ฟังได้	1	-	1	1	1	1	1	-	6*
3	ฟังแล้วปฏิบัติตามสิ่งที่ฟังได้	-	1	-	1	-	1	-	-	3
4	ฟังแล้ว เติมข้อความที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ได้	-	1	-	-	-	-	-	-	1
5	ฟังแล้วบอกความหมายและความแตกต่างได้	-	-	-	-	-	1	-	-	1
6	ฟังแล้วแสดงความคิดเห็นได้	-	-	-	-	-	-	1	-	1

ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาทักษะการฟังในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019)
ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการฟัง ของกลุ่ม โรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	ความถี่ที่ปรากฏในจุดประสงค์การเรียนรู้ของ กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร								
		1	2	3	4	5	6	7	8	รวม
1	ข้อความ	1	1	1	1	1	1	1	1	8*
2	บทสนทนา	1	1	1	1	1	1	1	1	8*
3	เรื่องสั้น	1	-	1	1	-	1	1	1	6*
4	ข่าวสั้น ๆ	-	1	-	1	1	1	-	1	5
5	เพลง	-	-	-	1	1	1	-	1	4
6	ประกาศสั้น ๆ	-	-	-	-	1	-	-	1	2
7	พยากรณ์อากาศ	-	-	-	-	1	-	-	1	2
8	โฆษณา	-	-	-	-	1	-	-	1	2
9	นิทานสั้น ๆ	-	1	-	-	-	-	-	-	1
10	คำ, ประโยค	-	-	-	-	-	1	-	-	1

6	พูดคุยความเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างบุคคลให้เหมาะสมกับกาลเทศะได้	-	-	-	-	1	-	-	-	1
7	พูดคุยความหมายของอารมณ์ ความรู้สึก นึกคิดได้	-	-	-	-	1	-	-	-	1

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาทักษะการพูด ด้านหน้าที่ภาษา ในแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
1	Greeting someone A : Good evening. How do you do? B : How do you do.	2	4	3	1	2	12
2	Taking leave A : Goodbye, John. John : Goodbye.	-	2	1	-	1	4
3	Thanking and responding to thanks A : Thank you for helping me clean up. I really appreciate it. B : You're welcome.	3	2	3	2	4	14

4	Expressing intentions and plans. A : Where do you think you'll go for next vocation? B : I'm going to France.	2	4	5	3	3	17
5	Talking about feelings. A : How do you feel? B : I'm very angry.	3	2	8	1	9	23
6	Complaining about something Hello! I bought this shirt here on Tuesday, and it's too big. I'd like to exchange it.	-	-	4	1	1	6

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
7	Complimenting someone A : These are really good - looking shoes. B : Thanks	2	1	2	-	1	6
8	Talking about health	6	1	2	12	3	24

A : Are you feeling better?

B : Not really. I still have a
bad
stomachache.

- 9 Asking and giving direction 1 4 - 3 14 22

A : Excuse me. Where is room 301?

B : It's on the third floor next to the stairs.

- 10 Congratulation Congratulation ! 1 - - - - 1

- 11 Introducing yourself Hello! My name is Tommy 1 2 1 - 3 7

- 12 Talking about like and dislike. 2 4 9 - 8 23

A : Dose he like music?

B : Sure. He loves rock.

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC	TR	OD	NH	BP	

		W	IO	S	E		
13	Agree and Disagree A : I like to go to the sea. B : So do I.	2	4	1	3	10	20
14	Giving Commands Listen Carefully.	5	4	10	9	5	33
15	Saying how often to do things A : How often do you visit your parents? B : Twice a week.	-	4	5	3	10	22
16	Finding out if someone remember to do something. A : Did you remember to do your homework? B : I forget it.	-	-	2	-	5	7
17	Asking for and giving someone's opinion. A : Which room will we use as an office? B : I think we will use room A because it has a lot of light.	5	2	5	2	9	23

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
18	Describing people's appearance and character He is quite tall and well built. He is friendly.	-	8	4	3	1	16
19	Describing places and things. It is a large commercial and industrial city with a population of about three hundred thousand. It's a tool used for turning screws.	4	10	2	5	6	27
20	Asking for and giving personal information. A : Where were you born? B : In London.	3	4	5	-	8	20
21	Asking and telling about someone's wishes. A : What would you like to	2	10	12	4	5	33

drink?

B : I would like to drink
coffee.

- 22 Invitation someone / 2 5 1 - 1 9
Accepting and
refusing invitation.
A : Would you like to go
to the cinema
this evening?
B : Yes, I'd love to.

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
23	Asking for and making suggestions. A : Where shall we go next week? B : Why don't we go to the sea?	4	6	10	2	5	27
24	Offer to do thing. A : Shall I get you something to drink? B : Yes, please. Thank you.	2	3	-	4	4	13
25	Describing the weather. It's sunny.	-	7	4	3	2	16
26	Requesting	1	2	2	3	4	12

A : Could I borrow your pen?

B : Sure. Here you are.

- 27 Describing people. 1 8 5 1 6 21
This is Susan. She works as a teacher.
- 28 Sympathizing with people. - 1 3 1 - 5
A : My grand father is really sick.
B : I'm sorry to hear that.
- 29 Asking and giving advice. 2 - 1 - 4 7
A : I lost my purse. What do you think I should do?
B : I think you should go back and look in the classroom.

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ที่	หน้าที่ทางภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
30	Making a phone call A : May I speak to John, please? B : I'm sorry. He goes to the University. Can I take a	4	2	-	-	1	7

	ในการใช้สินค้า	1	1	1	1	-	1	1	-	6*
4	หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ	1	-	-	1	1	1	-	1	5
5	บทสนทนา	-	1	-	-	1	-	1	-	3
6	บทร้อยกรอง	-	1	-	-	1	-	-	-	2
7	ตาราง สัญลักษณ์ เครื่องหมาย แผนภูมิ แผนที่ สารานุกรม	-	-	-	-	-	-	-	1	1

ตารางที่ 15 ผลการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการเขียน ในรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019) ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะการเขียน ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	ความถี่ที่ปรากฏในจุดประสงค์การเรียนรู้ของ กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร								
		1	2	3	4	5	6	7	8	รวม
1	เขียนจดหมายส่วนตัว หรือจดหมายธุรกิจ ได้	1	1	1	-	-	1	1	1	6*
2	เขียนหรือเติมเรื่อง บทสนทนาจากภาพ ประกอบ หรือเหตุการณ์ที่กำหนดให้ได้	1	1	1	1	-	1	1	-	6*

3	เขียนประโยคโดยใช้โครงสร้างที่ซับซ้อนได้	1	-	1	1	-	1	1	1	6*
4	ใช้พจนานุกรมอังกฤษ-อังกฤษได้อย่างเหมาะสม	1	-	1	-	1	-	1	1	5
5	แต่งเรื่องต่อจากเรื่องที่กำหนดให้ได้ หรือเขียนประโยคและข้อความสั้น ๆ ตามแนวความคิดของตนเองได้	1	-	1	1	1	-	-	-	4
6	เขียนสรุปข้อความที่อ่าน และฟังได้	-	1	-	-	1	-	1	1	4
7	เขียนข้อความตามคำบอกได้	1	-	-	1	-	-	1	-	3
8	เขียนเรียงความตามแนวที่กำหนดได้	1	1	-	-	-	1	-	-	3
9	เขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันตามแนวที่กำหนดได้	-	1	-	-	-	-	-	1	2
ตารางที่ 15 (ต่อ)										
ที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	ความถี่ที่ปรากฏในจุดประสงค์การเรียนรู้ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร								
		1	2	3	4	5	6	7	8	รวม
10	เขียนข้อความจากตาราง แผนภูมิ กราฟ แผนผัง สัญลักษณ์ เครื่องหมายได้	-	1	-	1	-	-	-	-	2
11	บรรยายเกี่ยวกับ บุคคล สัตว์ สิ่งของ สถานที่ได้	-	1	-	-	-	-	-	1	2
12	เขียน หรือกรอกข้อความลงในแบบฟอร์มต่าง ๆ ได้	-	-	1	-	-	-	-	1	2

13	เขียนประวัติได้	-	1	-	-	-	-	-	-	1
14	เขียนข้อความเพื่อใช้ในโอกาสต่าง ๆ ได้	-	-	-	-	-	-	-	-	1

ตารางที่ 16 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ 019)

ที่	หัวข้อเนื้อหาของภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
1	Present						
	Simple	52	80	72	66	87	357
	Continuous	12	20	11	5	16	14
	Perfect	10	24	16	42	23	115
	Perfect continuous	-	4	18	15	1	38
2	Past						
	Simple	38	29	53	89	43	252
	Continuous	6	2	3	14	13	38

	Perfect	20	2	-	11	-	33
	Perfect continuous	2	3	-	2	-	7
3	Future						
	Simple	10	17	23	24	25	99
	Perfect	-	1	1	1	-	3
4	Relative clause						
	who	4	4	15	5	12	40
	that	3	2	14	3	1	23
	which	1	4	2	1	9	17
	where	3	1	1	2	4	9

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ที่	หัวข้อเนื้อหาของภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
5	Tag question	7	1	2	6	-	16
6	If clause						
	Present	13	3	9	4	5	32
	Present unreal	33	-	16	11	-	60
	Past unreal	35	-	-	1	-	36
7	Time clause						
	when	2	11	7	5	8	33
	while	1	-	7	-	2	10

	after	5	-	3	5	7	20
	before	1	1	7	4	5	18
	until	1	-	-	-	-	1
	as soon as	3	-	-	-	2	5
8	Modal						
	can	10	15	20	16	18	79
	may	1	5	1	1	7	15
	might	2	-	-	-	1	3
	must	1	6	-	5	2	14
	need	3	6	13	2	1	25
9	Imperative	10	5	23	7	15	60

ตารางที่ 16 (ต่อ)

ที่	หัวข้อเนื้อหาของภาษา	ความถี่ที่ปรากฏในหนังสือเรียน					รวม
		EC W	TR IO	OD S	NH E	BP	
10	Passive voice						
	Present	6	8	4	9	10	37
	Past	7	1	7	10	2	27
11	Reported						
	statement	7	-	5	18	5	35
	question	26	-	1	5	2	34
12	Comparison						
	as.....as	1	7	2	1	-	11
	comparative	4	12	23	10	9	58
	superative	3	14	5	7	11	40

13	-ing verbals						
	as adjective	4	18	11	9	9	51
	as noun	6	22	18	12	30	88
14	Infinitive	5	7	6	12	18	48
15	Words						
	either.....or	10	1	-	1	1	13
	neither.....nor	9	-	-	1	-	10
16	Question words						
	what	8	15	7	15	22	67
	which	3	8	2	13	2	28
	why	2	6	8	9	13	38
	who	1	5	3	2	5	16
	where	1	2	-	-	4	7
	when	1	5	4	6	5	21
	how	4	14	5	13	10	96
17	Yes - no question	12	18	12	41	30	113

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

โครงสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ

โครงสร้างแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบที่วัดความรู้ ความสามารถ และทักษะทางภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยแบบสอบแบบปรนัย : แบบสอบทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน และแบบสอบแบบอัตนัย : แบบสอบทักษะการเขียน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

แบบสอบทักษะการฟัง (Listening)

จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้วัด

1. ฟังแล้ว ถาม-ตอบ บอกรายละเอียดได้
2. ฟังแล้ว สรุปใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

เนื้อหาที่ใช้วัด

1. ข้อความ
2. บทสนทนา
3. เรื่องสั้น

แบบสอบทักษะการฟังประกอบด้วยข้อทดสอบ 4 parts จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม

20 คะแนน

Part I เป็นการวัดความเข้าใจข้อความที่ได้ยิน

วิธีการ : ให้ฟังข้อความสั้น ๆ 4 ข้อความ แล้วเลือกรูปภาพที่สัมพันธ์กับข้อความที่ได้ยิน โดยเลือกคำตอบจากตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 4 ข้อ (ข้อ 1-4)

Part II เป็นการวัดความเข้าใจในการฟังข้อความสั้น ๆ

วิธีการ : ให้ฟังข้อความสั้น ๆ 2 ข้อความ จากเทป โดยให้ฟังทีละข้อความ แล้วตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องจาก 4 ตัวเลือก จำนวน 6 ข้อ (ข้อ 5-10)

Part III เป็นการวัดความเข้าใจในการฟังบทสนทนา

วิธีการ : ให้ฟังบทสนทนาจากเทป 2 บท โดยให้ฟังทีละบท แล้วตอบคำถาม โดยเลือก คำตอบที่ถูกต้องจาก 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 11-15)

Part IV เป็นการวัดความเข้าใจในการฟังเรื่องสั้น

วิธีการ : ให้ฟังเรื่องสั้นจากเทป 1 เรื่อง แล้วตอบคำถาม โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องจาก 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 16-20)

แบบสอบทักษะการพูด (Speaking)

จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้วัด

1. สนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับชีวิตประจำวันได้
2. ถาม-พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ได้

เนื้อหาที่ใช้วัด

1. Describing people's appearance	7. Giving opinion
2. Making suggestion	8. Responding to thanks
3. Requesting	9. Asking for permission
4. Agree	10. Offer to do things
5. Asking direction	11. Refusing invitation
6. Expressing plans	12. Complimenting someone

แบบสอบทักษะการพูด ประกอบด้วยข้อทดสอบ 2 Parts จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นแบบทดสอบที่วัดทักษะการพูดทางอ้อม โดยใช้กระดาษข้อสอบ (Written Paper) ซึ่งช่วยให้สามารถวัดเนื้อหาภาษาได้ครอบคลุมหลักสูตรมากขึ้น และประหยัดเวลาการสัมภาษณ์ ซึ่งเหมาะสมกับการวิจัยครั้งนี้ที่มีกลุ่มตัวอย่างประชากรมาก

Part I เป็นการวัดความรู้ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบ และถาม-พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยให้เลือกคำพูดที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำหนดให้จากตัวเลือก 4 ตัวเลือก จำนวน 12 ข้อ (ข้อ 1-12) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- ข้อ 1 วัดเนื้อหาทางด้าน Describing people's appearance
- ข้อ 2 วัดเนื้อหาทางด้าน Making suggestion
- ข้อ 3 วัดเนื้อหาทางด้าน Requesting
- ข้อ 4 วัดเนื้อหาทางด้าน Agree
- ข้อ 5 วัดเนื้อหาทางด้าน Asking direction
- ข้อ 6 วัดเนื้อหาทางด้าน Responding to thanks
- ข้อ 7 วัดเนื้อหาทางด้าน Asking for permission
- ข้อ 8 วัดเนื้อหาทางด้าน Offer to do things
- ข้อ 9 วัดเนื้อหาทางด้าน Refusing invitation
- ข้อ 10 วัดเนื้อหาทางด้าน Complimenting someone
- ข้อ 11 วัดเนื้อหาทางด้าน Giving Opinion
- ข้อ 12 วัดเนื้อหาทางด้าน Giving Opinion

Part II เป็นการวัดความรู้ความสามารถในการสนทนาโต้ตอบและถาม-พูด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยให้เลือกข้อความที่เป็นคำพูดที่เหมาะสมจาก 4 ตัวเลือก เติมในบทสนทนา 4 บท ให้สมบูรณ์ จำนวน 8 ข้อ (ข้อ 13-20) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

- ข้อ 13-15 วัดเนื้อหาทางด้าน Giving Opinion
- ข้อ 16-20 วัดเนื้อหาทางด้าน Expressing plans

แบบสอบทักษะการอ่าน (Reading)

จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้วัด

1. อ่านแล้วจับใจความสำคัญได้
2. อ่านแล้ว ถาม-ตอบ บอกรายละเอียดได้
3. อ่านแล้วแสดงความคิดเห็นได้

เนื้อหาที่ใช้วัด

1. ฉลาก
2. โฆษณา
3. ข้อความ
4. เรื่องสั้น

แบบสอบทักษะการอ่าน ประกอบด้วยข้อทดสอบ 4 Parts

Part I เป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการอ่านฉลาก 2 ฉลาก จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 1-5)

Part II เป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการอ่านโฆษณา 2 เรื่อง จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 6-10)

Part III เป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการอ่านบทความ 1 บทความ จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 11-15)

Part IV เป็นการวัดความรู้ความเข้าใจในการอ่านเรื่องสั้น 1 เรื่อง จำนวน 5 ข้อ (ข้อ 16-20)

แบบสอบทักษะการเขียน (Writing)

จุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้วัด

1. เขียนเรื่องจากภาพประกอบที่กำหนดให้ได้
2. เขียนจดหมายส่วนตัวได้

แบบสอบทักษะการเขียนประกอบด้วยข้อทดสอบ 2 parts จำนวน 6 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน

Part I เป็นการวัดความสามารถในการเขียนบรรยายภาพชุด (ความยาวประมาณ 5 ประโยค) 1 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน

Part II เป็นแบบสอบโคลซ์ (Close test) ที่ไม่มีตัวเลือก นักเรียนต้องคิดข้อความมาเติม ช่องว่างในจดหมายให้สมบูรณ์ ซึ่งจะต้องมีความรู้ความสามารถในการเขียนจดหมาย คำศัพท์ ไวยากรณ์ ข้อสอบมีช่องว่างให้เติม 5 แห่ง คะแนนเต็ม 10 คะแนน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

สถาบันวิทยบริการ
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

คำชี้แจง

- แบบสอบ ประกอบด้วย ข้อทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาดังนี้

A Listening	20	ข้อ	20	คะแนน	
B Speaking	20	ข้อ	20	คะแนน	
C Reading		20	ข้อ	20	คะแนน
D Writing		6	ข้อ	20	คะแนน
คะแนนรวม			80	คะแนน	
- เวลาในการสอบ 90 นาที
- การตอบคำถามของข้อสอบ ให้ตอบในกระดาษคำตอบ

ขอขอบคุณเป็นอย่างมากในความร่วมมือครั้งนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Listening

Part I

Directions : Listen to each statement twice and choose the picture which is the most appropriate for each statement you have heard.

A

B

C

D

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ศูนย์บริการ

Part II

Part III

Directions : Listen to each conversation twice and choose the best answer for each question.

Conversation I

11. a. coffee with cream
b. coffee with sugar
c. coffee without cream and sugar
d. coffee with cream and sugar
12. a. fruit pie
b. custard pudding
c. chocolate vanilla
d. strawberry icecream
13. a. at a grocery
b. at the theatre
c. at a restaurant
d. at a supermarket

Conversation II

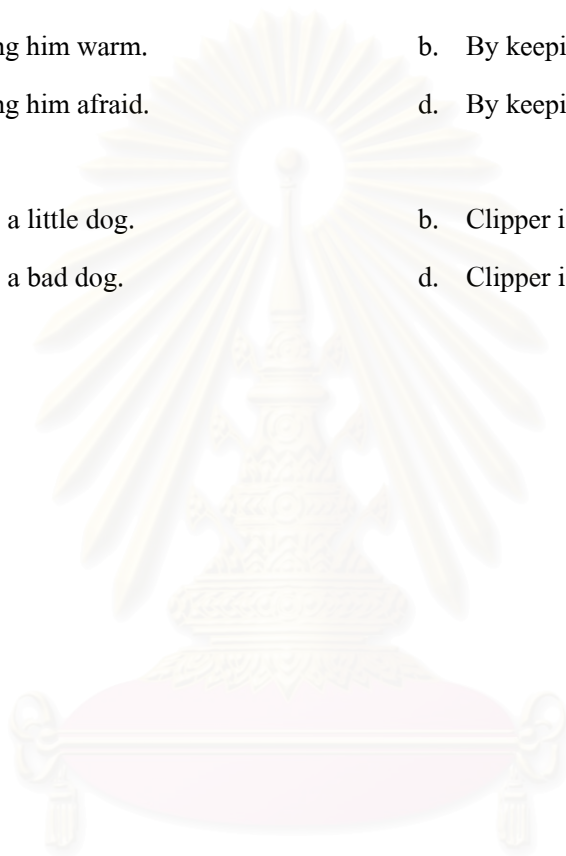
14. a. time
b. health
c. plan
d. examination
15. a. A worker
b. A driver
c. A teacher
d. A student

Part IV

Directions : Listen to the story twice and choose the best answer for each question.

16. a. Mike Teaches His Dog a Trick.
b. A Boy Is Saved by His Dog.
c. A Dog Lost in the Woods.
d. A Boy Has Fun in the Snow.
17. a. winter
b. summer
c. spring
d. autumn

18. a. Because he lost in the woods. b. Because the snow fell heavily.
c. Because he wanted to sleep in the woods d. Because he could not walk.
19. a. By keeping him warm. b. By keeping him awake.
c. By keeping him afraid. d. By keeping him cold.
20. a. Clipper is a little dog. b. Clipper is a good dog.
c. Clipper is a bad dog. d. Clipper is a lazy dog.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Speaking

Part I

Directions : Choose the expression which is appropriate to the situation.

1. Situation : Sombat is your friend. Your brother wants to know him and he asks you what Sombat looks like. What would you say?
 - a. He doesn't like anything.
 - b. He likes beautiful girls.
 - c. He is tall, dark and handsome.
 - d. He is a very talented-T.V. star.

2. Situation : You go to a restaurant with your American friend. What would you say if you want to recommend to him the special dish of that restaurant?
 - a. What would you like to recommend?
 - b. What would you like to have?
 - c. Must I recommend spicy soup with prawn?
 - d. Would you like to try spicy soup with prawn?

3. Situation : You call your friend who is not at home. You want to ask her sister to take a message. What would you say?
 - a. Could you give me a note?
 - b. Could I leave her a message?
 - c. Could I give you a note?
 - d. Could I take a message?

4. Situation : Your friend is complaining about the traffic jam in Bangkok. You also agree with her that the traffic in Bangkok is terrible. What would you say?
 - a. So do I.
 - b. Nor do I.
 - c. That's believable
 - d. I couldn't agree.

5. Situation : You want to go to the Bangkok Bank but you don't know the way to go there.

What would you say to ask the way to go there?

- a. Could you tell me how to get to the bank?
- b. Could you tell me whether I should go to the bank?
- c. Can you tell me where I am now?
- d. Could you tell me where I should go?

6. Situation : You have given your friend a lift and your friend thanks you for the ride.

What would you say to respond to thanks?

- a. Not at all
- b. Never mind.
- c. Thank you
- d. It doesn't matter

7. Situation : You want to use your friend's telephone. What would you say to ask for her permission?

- a. Should I use your telephone?
- b. May I use your telephone?
- c. Will I use your telephone?
- d. Do I use your telephone?

8. Situation : You are a salesclerk at a gift shop. A customer has just come into the shop.

What would you say?

- a. Hello! What can I do for you?
- b. Hello! Are you free today?
- c. Thank you very much for shopping here.
- d. Did you see anything you like?

9. Situation : Your friend invites you to have dinner at her house.

You don't want to go there. What would you say to express a polite refusal?

- a. That sounds like a great idea, doesn't it?
- b. That sounds very nice indeed if it's very kind of you.
- c. That's very kind of you but I have to do my homework.

- d. No, thanks. I don't think I would like to go.
10. Situation : Your friend gets all dressed up today. You like the way she dresses and want to give her a compliment. What would you say?
- a. How beautiful you are!
 - b. Why do you wear this beautiful blouse?
 - c. You don't look like yourself today.
 - d. What are you getting yourself all dressed up for?
11. Situation : You think exercise is good for health. You want to know what your friend thinks about the exercise. What would you say?
- a. How about exercise?
 - b. Why do people like to exercise?
 - c. What is your opinion about exercise?
 - d. Do you agree with me that exercise is good?
12. Situation : Your friends are discussing the economic problems in Thailand. You want to give your opinion about the cause of these problems. What would you say?
- a. I think they cause trouble to many people.
 - b. I think it is because many companies went bankrupt.
 - c. I think the government should solve them immediately.
 - d. I think we should solve them by ourselves.

Reading**Part I**

Directions : Read the following labels and choose the best answer for each question.

Take two tablets with water, followed by one tablet every eight hours, as required. For maximum night time and early morning relief take two tablets at bed time. Do not exceed six tablets in 24 hours.

Children 6-12 years old : Give half the adult dosage.

Children under 6 years old : Consult your physician.

1. We should not take the medicines more than _____
 - a. two tablets a day.
 - b. three tablets a day.
 - c. six tablets a day.
 - d. eight tablets a day.

2. Evidently the medicine _____
 - a. may be dangerous for small children.
 - b. may be taken by children but not by adults.
 - c. may be taken by adults but not by children.
 - d. cannot be taken by children under twelve years old.

RINSE AND SHINE . . . DEPEND ON FEELIN' FRESH for fragrance freshness all day.
Helps keep under arms dry and your clothes stain-free.

WARNING : Do not apply to broken skin. If rash develops, discontinue use. **Keep Out of Reach of Children.**

3. This piece of information is likely to be found on a _____
a. bottle of shampoo	b. bottle of deodorant
c. bottle of hair-conditioner	d. bottle of skin lotion
4. Who can't use this product?
a. Adults	b. Old persons
c. Children	d. Teenagers
5. Which is true?
-		
--	--
a. It is for dry skin	b. It is for everybody.
c. The clothes are dirty after we use it	d. We should not use it on broken skin

Part II

Directions : Read the following advertisements and choose the best answer.

Don't just imagine the good old days - live them at Ferrymead, the historic park. Let the "Hall of Wheels" take you back in time when motoring was a new-fangled notion that scared the horses. Admire the craftsmanship that went into the careful restoration of those magnificent fire engines. Ride the tram, or catch the train..... it's all waiting for you at

- c. Moisture in the nose or ear canal d. Erosion of the metal casing

14. _____ and should be kept out of reach of children_____.

What does this mean?

- a. Children should be allowed to play with it
- b. Children should not be allowed to touch it
- c. Children should be allowed to touch it gently only
- d. Children should not be allowed to play with it but they can use it.

15. From the passage it is known that children like to do one thing that will actually harm them.

What is that thing the children like to do?

- a. To use batteries in toys.
- b. To put small things into batteries.
- c. To use batteries in their hearing aids.
- d. To put things into their nose and ears.

Part IV

Directions : Read the following story and choose the best answer for each question.

Nanette picked the strawberries very carefully. Each berry must have its tiny green cap and stem. Each must be laid very gently in the basket, for it could be so easily bruised. Nanette did not pick them all as she went along - only the nice red berries; the others could wait for the next picking. It would be a long time before those hard green ones would need picking. Now here was a lovely red berry!

“I’m sure it is just a little too ripe,” she thought “Much too ripe to put in the basket. It must be eaten rightaway!” So Nanette ate it herself. Here was another berry that looked too ripe. Nanette ate this one too. Every few minutes she found a berry that seemed too ripe to send from France to England, and then she slipped it into her mouth.

“You, Nanette, you eat more than you put in the basket!” chuckled Jean Pierre, who was working beside her in the field.

16. What is the best title for this story?
- a. A Strawberry Shortcake
 - b. A Basketful of Strawberries.
 - c. A Strawberry Picker in England
 - d. A Little French Berry Picker
17. What is this story about?
- a. Ripe strawberries that were sent to England
 - b. Green strawberries that were sent to England
 - c. A little girl who could pick strawberries without eating any
 - d. A little girl who ate a good many strawberries as she picked them
18. Which word best describes how Nanette picked the berries?
- a. Carelessly
 - b. Clumsily
 - c. Carefully
 - d. Hastily
19. Why did Nanette eat strawberries?
- a. Because they are too green.
 - b. Because they are too ripe.
 - c. Because they are too small.
 - d. Because they are too big.
20. From the story, we can infer that _____.
- a. Nanette lives in England.
 - b. Nanette likes to eat strawberries.
 - c. Nanette doesn't like to eat strawberries.
 - d. Nanette buys strawberries from England.

Writing**Part I**

Directions : Write a paragraph about 5 sentences to describe the following pictures.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Part II

Directions : Sombat writes a letter to tell his teacher that he was sick and could not go to school. Complete his letter.

11/42 Watana Road, Bangkhen,
Bangkok.

September 15 th, 1999.

Dear teacher,

Yesterday _____ (1) _____. My temperature rose to 40°C. My mother
(2) _____. The doctor _____ (3) _____
and told me to rest. So _____ (4) _____.

Today I'm all right and have recovered from sickness. I am attending school as usual.

(5) _____
Sombat Natong

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

TAPESCRIPT**LISTENING****Part I**

Directions : Listen to each statement twice and choose the picture which is the most appropriate for each statement you have heard.

1. Fuko is very diligent. He studies hard everyday because he wants to get good grades for the main subjects this year.
2. Mary was angry with her son. She blamed him for being clumsy. She will not find another beautiful vase like this.
3. Lucy's mother is talking with her friend. Lucy is impolite. She wants to hear what they are talking about.
4. The customer pushed the bowl of food away. He was upset because the soup tasted terrible.

Part II

Directions : Listen to each statement twice, and choose the best answer for each question.

Statement I

There are many places to visit in Egypt. Cairo is very interesting. It's busy and it's very hot in the summer. The best time to go is in winter. It's wonderful to travel up the Nile by boat. We can see the beautiful view along the way. When you get to Dena, there is a beautiful temple, called Dendera. From Dena we can take the bus over to the Red Sea and travel back along the coast. It's a nice place to go for a seaside holiday.

5. What is this statement about?
6. When should we go to Cairo?
7. Why should we travel up the Nile by boat?

Statement II

The lion is called the king of beasts. It is a dangerous animal. It hunts smaller animals and feeds on them. The male lion is beautiful. It has a ring of long hair, called a mane, round its head. When it is young, the mane is yellow. When the lion is old, the hair turns black. The female lion doesn't have a mane.

8. What is the statement about?
9. What does the lion feed on?
10. Which is not true?

Part III

Directions : Listen to each conversation twice and choose the best answer for each question.

Conversation I

- Waiter : Can I get you anything to drink?
 Guest : Yes, I'd like some coffee, please?
 Waiter : Do you want cream and sugar?
 Guest : No, I would like it black.
 Waiter : O.K. Can I get you anything else?
 Guest : What do you have for dessert?
 Waiter : Well, we have fruit pies, custard pudding, and chocolate, vanilla, or strawberry icecream.
 Guest : I'd like a dish of strawberry icecream, please.

11. What does the guest want to drink?
12. What will the guest have for dessert?
13. Where does this conversation take place?

Conversation II

Doctor : Hello Peter, what's the matter?

Peter : I have a headache.

Doctor : How long have you had it?

Peter : For almost a week.

I also feel tired. I have been preparing for an examination.

Doctor : Well, you should take these pills and get some rest.....don't overwork.

14. What do they talk about?

15. Who is Peter?

Part IV

Directions : Listen to the story twice and choose the best answer for each question.

Mike and his dog, Clipper, were walking in the woods. The snow started to fall heavily. Suddenly, Mike slipped and hurt his leg. He couldn't walk.

Soon night came. Mike was getting colder and colder. Then Clipper lay down on top of Mike. The dog kept him warm.

The next day, Mike's father found him. He had been in the woods all night. If Clipper had not kept him warm, Mike would have died. His dog had saved his life.

16. What is the best title of this story?

17. In what season did the story probably take place?

18. Why didn't Mike go back home?

19. How did Clipper save Mike's life?

20. From the story, we can tell that_____.

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. แบบสอบถามชุดนี้มี 2 ตอน คือ
ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
ตอนที่ 2 วิธีการเรียนที่นักเรียนใช้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
3. ผลการวิจัยนี้จะมีประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ดังนั้น จึงขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามนี้ และโปรดตอบทุกข้อตามความเป็นจริง

ผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือของท่านมา ณ โอกาสนี้

นางสาว สุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์

ผู้วิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย \surd ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นความจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียน และเติมข้อความลงในช่องว่าง

ก. เพศ

1 () ชาย

2 () หญิง

ข. โรงเรียนที่ท่านกำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน คือ _____

ค. แผนการเรียน

1 () วิทยาศาสตร์ - คณิตศาสตร์

2 () ภาษาอังกฤษ - คณิตศาสตร์

3 () ภาษาอังกฤษ - ฝรั่งเศส

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอน ก. : แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
	ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษ เพราะ _____					
1	สามารถทำงานในวิชาภาษาอังกฤษได้อย่างสมบูรณ์					
2	เชื่อว่าสามารถเรียน ได้ดีกว่าเพื่อน					
3	สามารถทำข้อสอบภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสมบูรณ์					
4	ต้องการรางวัลจากผู้ปกครอง					
5	เนื้อหาวิชาน่าสนใจ					
6	ต้องการได้รับความรู้ทางด้านภาษามากขึ้น					
7	เนื้อหาวิชายากและท้าทายความสามารถ					
8	ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาต่อในหลักสูตรนานาชาติ					
9	ต้องการสอบผ่านชั้นมัธยมศึกษา					
10	ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อดูหนัง ฟังเพลง เข้าใจและสนุก					
11	ต้องการพัฒนาทักษะ ฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษ					
12	ถ้าเรียนภาษาอังกฤษได้ดี จะเป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน					
13	ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการสอบชิงทุน					
14	อาจารย์สอนสนุก					
15	เชื่อว่าถ้าประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจะมีอนาคตที่ดี					
16	ต้องการแข่งขันการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน					
17	ต้องการสอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษ					
18	มั่นใจว่าสามารถทำข้อสอบได้					
19	ต้องการเกรดที่สูง แม้ว่าจะไม่ชอบ					
20	ต้องการงานที่มีเงินเดือนสูง					

21	ต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีการศึกษาดี					
ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
22	เชื่อว่าสามารถทำการบ้านภาษาอังกฤษที่ค่อนข้างยากได้					
23	ต้องการงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ					
24	ต้องการทำคะแนนให้ได้สูงที่สุดในชั้นเรียน					
25	กิจกรรมในชั้นเรียนน่าสนใจ					
26	ชอบเรียนทางด้านภาษา					
27	ต้องการเรียนต่อต่างประเทศ					
28	มั่นใจว่าสามารถเข้าใจเนื้อหาที่ครูสอนได้					
29	ต้องการให้ได้คะแนนสูงเท่าที่สามารถทำได้					
30	งานที่ครูมอบหมายท้าทายความสามารถ					

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอน ข. : แบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

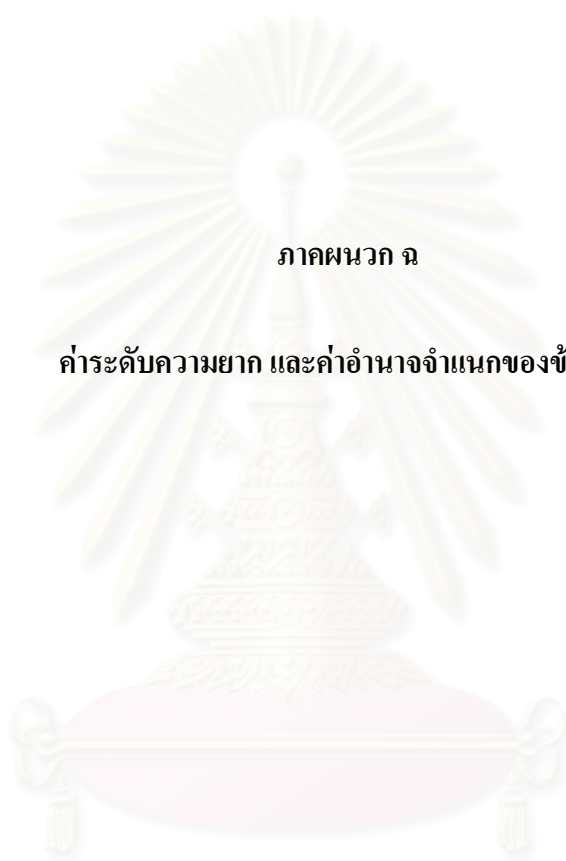
ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1
1	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการเรียนพิเศษภาษาอังกฤษ					
2	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนโดยการศึกษา หัวข้อที่เรียนอย่างถี่ถ้วน					
3	ข้าพเจ้ามักตั้งคำถามในสิ่งที่ครูสอน					
4	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือก่อนสอบภาษาอังกฤษไม่กัวัน					
5	ข้าพเจ้าจดบันทึกเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญ ในขณะที่ครูสอน					
6	ข้าพเจ้าพูดซ้ำ ๆ หรือเขียนซ้ำ ๆ เพื่อให้จำคำศัพท์และประโยคที่เรียนได้					
7	ข้าพเจ้าจัดตารางในการศึกษาค้นคว้า					
8	ข้าพเจ้าอ่านเฉพาะหนังสือที่เป็นแบบเรียนที่ครูใช้ในชั้นเรียน					
9	ข้าพเจ้าเรียนโดยการจดสภาพแวดล้อมให้ส่งเสริมการเรียนรู้ โดยหาที่สงบในการอ่านหนังสือ					
10	ข้าพเจ้าเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับความรู้ที่มีมาก่อน เพื่อให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น					
11	ข้าพเจ้าอ่านบทความ โดยหาคำแปลความหมายของคำศัพท์ เพื่อช่วยให้ทราบรายละเอียดและข้อเท็จจริง					
12	ข้าพเจ้าอ่านหนังสืออื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน นอกเหนือจากหนังสือเรียน และหนังสือที่ครูแนะนำ					
13	เมื่อข้าพเจ้าอ่านบทความ ข้าพเจ้าจะพิจารณาคำถามของบทความก่อนที่จะอ่านเก็บรายละเอียด เพื่อให้สามารถตอบคำถามได้					
14	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาให้กับงานต่าง ๆ ตามความสำคัญของงาน					
15	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือเพิ่มเติมในหัวข้อที่เรียน					

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความเป็นจริง				
		5	4	3	2	1

16	ข้าพเจ้าทำเครื่องหมาย และขีดเส้นใต้ข้อความในบทเรียนที่ครูเน้นในขณะสอน					
17	ข้าพเจ้าตอบข้อสอบตามข้อความที่ครูให้จดหรือตามที่ท่องจำได้					
18	ข้าพเจ้าร่วมอภิปรายในชั้นเรียน					
19	ข้าพเจ้าใช้แนวข้อสอบเก่าในการทบทวนบทเรียนก่อนสอบ					
20	เมื่อข้าพเจ้าอ่านบทความ ข้าพเจ้าพยายามหาใจความหลักของเรื่อง เพื่อให้ทราบว่าผู้เขียนต้องการสื่ออะไร					
21	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนเพียงเล็กน้อย เพียงเพื่อให้สอบผ่าน					
22	ข้าพเจ้าอ่านเฉพาะหนังสือแบบเรียน และหนังสือเรียนที่ครูแนะนำให้อ่าน					
23	ข้าพเจ้าพยายามจดเนื้อหาที่ครูสอนให้ได้มากที่สุด					
24	ข้าพเจ้าจัดหาสมุด เพื่อที่จะจดข้อมูลต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ					
25	ข้าพเจ้าวิเคราะห์ และสรุปเรื่องที่เรียนออกมาเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น					
26	ข้าพเจ้าทำข้อสอบอย่างตั้งใจ ระมัดระวังและตรวจทานก่อนส่ง					
27	ข้าพเจ้าจำบทเรียนได้ดี เมื่อข้าพเจ้าคิดตามลำดับของเนื้อหาที่ครูสอน					
28	ข้าพเจ้าใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำรายงาน					
29	ข้าพเจ้าตอบข้อสอบโดยเขียนตามความเข้าใจของข้าพเจ้าเพื่ออธิบายให้ชัดเจน					
30	ในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนเพียงช่วงสั้นๆ					

ภาคผนวก จ

ค่าระดับความยาก และค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 ค่ากลุ่มสูง (R_U) กลุ่มต่ำ (R_L) ค่าระดับความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r)
ของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ แบบปรนัย

ข้อที่	R_u	R_L	P	r
Listening				
1	33	18	0.77	0.45
2	32	16	0.73	0.48
3	32	19	0.77	0.39
4	33	17	0.76	0.48
5	27	13	0.61	0.42
6	20	4	0.36	0.48
7	27	19	0.70	0.24
8	24	12	0.55	0.36
9	29	9	0.58	0.61
10	27	8	0.53	0.58
11	33	15	0.73	0.55
12	26	18	0.67	0.24
13	32	14	0.70	0.55
14	28	20	0.73	0.24
15	17	6	0.35	0.33
16	27	9	0.55	0.55
17	30	17	0.71	0.39
18	24	12	0.55	0.36
19	21	10	0.47	0.33
20	29	19	0.73	0.30

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	R _u	R _L	P	r
Speaking				
1	32	13	0.68	0.58
2	28	11	0.59	0.52
3	17	3	0.30	0.42
4	26	16	0.64	0.30
5	30	17	0.71	0.39
6	11	4	0.23	0.21
7	31	13	0.67	0.55
8	33	15	0.73	0.55
9	28	13	0.62	0.45
10	28	14	0.64	0.42
11	32	15	0.71	0.52
12	24	9	0.50	0.45
13	26	10	0.55	0.48
14	29	18	0.71	0.33
15	27	20	0.71	0.21
16	24	10	0.52	0.42
17	31	15	0.70	0.48
18	26	16	0.64	0.30
19	27	18	0.68	0.27
20	27	9	0.55	0.55

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	R_u	R_L	P	r
Reading				
1	29	20	0.74	0.27
2	28	16	0.67	0.36
3	27	14	0.62	0.39
4	27	19	0.70	0.24
5	30	18	0.73	0.36
6	25	14	0.59	0.33
7	25	12	0.56	0.39
8	27	10	0.56	0.52
9	29	16	0.68	0.39
10	26	7	0.50	0.58
11	27	14	0.62	0.39
12	21	12	0.50	0.27
13	12	2	0.21	0.30
14	24	11	0.53	0.39
15	33	15	0.73	0.55
16	17	4	0.32	0.39
17	24	17	0.62	0.21
18	27	15	0.64	0.36
19	28	17	0.68	0.33
20	26	19	0.68	0.21

ตารางที่ 18 ค่ากลุ่มสูง (P_H) กลุ่มต่ำ (P_L) ค่าระดับความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษแบบอิตนัย (ทักษะการเขียน)

Part	ข้อที่	P_H	P_L	P	r
1	1	83.79	25.15	54.47	58.64
2	1	100	40.15	70.08	59.85
	2	91.67	43.94	67.80	47.73
	3	91.67	38.64	65.15	53.03
	4	90.91	44.70	67.80	46.21
	5	84.85	28.30	56.44	56.82

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวสุรีย์ จงสถาพรสิทธิ์ เกิดวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2507 ที่จังหวัดสมุทรปราการ สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา 2529 เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในปีการศึกษา 2540

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย